

NEOΓΑΛΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 34
3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939 - Δ'.

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α.Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, δστις
καί εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδός Λεωχάρους 19 (Β' όροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδός Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχους 34 — 3 'Ιουνίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διά πάσαν πληρωμήν πρέπει να λαμβάνητε απόδειξιν φέρουσαν την υπογραφήν του Γεν. Γραμ-
ματέως της Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου έ.ά. και την σφραγίδα της Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών και μη
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικού) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
'Αιγύπτου Λίρ. 1

Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καί 'Ιδιω-
τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείας Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διά τούς κ. κ. Συνδρομητάς καί 'Αναγνώστας μας

Σύμφωνα μέ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως
μέχρι σήμερα οἱ συνδρομές τοῦ Περιοδικοῦ ὠρί-
στησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγίτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπα-
νεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταί κι' οἱ στρατιῶ-
ται γιά νά ἐγγραφοῦν συνδρομηταί γιά ἕνα ἔτος
(συνδρομή ἐτησίᾳ) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160
δραχ., ἂν θέλουν γιά ἕξ μῆνες 80 καί γιά τρεῖς
μῆνες 40.

Γιά ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομή
εἶναι δραχ. 200, ὑποδιακριμένη ἀνάλογα μέ τὰ
χρονικά διαστήματα πού θέλουν.

Γιά τοὺς Δήμους καί Κοινότητες, Σχολικάς
'Εφορείας, 'Εταιρείας, 'Αγροτικά Ταμεῖα καί γε-
νικῶς γιά πρόσωπα Δημοσίου καί 'Ιδιωτικοῦ Δι-
καίου ἡ ἐτησίᾳ συνδρομή εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομή δέν μπορεῖ νά εἶναι ποτέ μικρό-
τερη ἀπό τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιά τοὺς μι-
κροὺς συνδρομητάς μας καί γιά τοὺς στρατιώ-
τας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις νά στέλνουν τὴν τρίμηνη
συνδρομή των, ἂν δέν μποροῦν ὁλόκληρη, σέ δυὸ
δόσεις. Ποτέ ὅμως σέ περισσότερες, γιατί εἶναι
ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σέ χιλιά-
δες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καί πάλιν καί ἐφιστῶμεν
τὴν προσοχήν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις
ἐμβάζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυ-
δρομικῆς νά ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα
ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καί τῆς διευσύν-
σεώς των καί τὸ τι εκπροσωπεῖ τὸ ἀποστέλ-
λόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νά προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις
πού μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὅνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καί
Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν
καί διευκολύνει τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδή-
ποτε χρηματικά ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικόν «Νεο-
λαία» νά τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Πε-
ριοδικόν «Νεολαία», ὁδός Λεωχάρους 19, εἴτε
πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς
Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικόν «Νεολαία», ὁδός Κα-
ραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΤΡΓΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΡΓΟΤΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. 'ΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ 30-394

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 24-10-81

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

Η Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χαιρετίζομεν τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν
κατέληξε τὴν 19 Μαΐου ἡ διοικοῦσα ἀρχὴ τοῦ
Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων ὑπὸ τὴν
προεδρίαν τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος τοῦ Διαδόχου
Παύλου, Ἀνωτέρου Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος.
Διακρίνομεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, πλὴν τῆς
ἀληθινῆς νομιμοφροσύνης, πού εἶναι βασικὸν
συστατικὸν τοῦ προσκοπισμοῦ, καὶ σώφρονα καὶ
ὠριμον σκέψιν καὶ αἰσθῆσιν τῆς πραγματικότη-
τος, πού τιμοῦν ἐκείνους πού τὴν ἔλαβον. Πρὸ
παντὸς ἐπαινοῦμεν τὴν ἔγκαιρον κατανόησιν τῆς
ἀνάγκης τῆς ἀποφάσεως. Διότι ὄντως ἦλθεν
ἐγκαίρως αὕτη ἡ ἀπόφασις. Τόσον ἐγκαίρως,
ὥστε καὶ νά μπορῇ κανεὶς νά πῇ τώρα πῶς
ὀλίγη καθυστέρησις θὰ ἤμπορούσε νά βλάψῃ.

Ὁ προσκοπισμός, μολοντί ὡς ἰδεολογία καὶ
ὡς σύστημα δέν ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ
μετεφυτεύθη ὡς ἀντιγραφὴ ξένου προτύπου, ἐση-
μείωσεν εἰς τὸν τόπον μας ἐπίδοσιν ἀξιόλογον
καὶ ἔχει νά ἐπιδείξῃ ἔργον σεβαστόν. Εἰς ἐπο-
χὴν ἀκμῆς τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος καὶ εἰς ἐπο-
χὴν ἐθνικῶν ἀγώνων ἀνέδειξεν ἀπὸ τοὺς κόλ-
πους τοῦ νεαροῦς μάρτυρας καὶ ἥρωας, τοὺς
ὁποίους δέν θὰ παύσουν νά τιμοῦν αἱ γενεαὶ τῶν
Ἑλληνοπαίδων. Εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίσης ἐπίπε-
δον ἐκαλλιέργησε γονίμως τὴν ἀγάπην, τὴν
ἀλληλεγγύην, τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σε-
βασμοῦ. Ἡ ἀκτὶς ὅμως τῆς δράσεώς του ὑπῆρξε
κατ' ἀνάγκην πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ στενὴ. Ἦτο
φυσικῶς ἀδύνατον μία ἰδιωτικὴ χαρακτῆρος

προσπάθεια, ὅπως ἦτο ἡ προσκοπικὴ κίνησις, ν'
ἀγκαλιάσῃ καὶ νά περιλάβῃ τὸ σύνολον τῆς νεό-
τητος τοῦ ἔθνους. Ἐπειτα αὐτὸς ὁ χαρακτήρ
τοῦ Σώματος, τοῦ ὁποίου, ὅπως εἶπαμε εἰς τὴν
ἀρχὴν, ἡ ξενικὴ προέλευσις ἦτο μειονέκτημα
— μ' ὅλον πὺ δὲν ἔλειψε κάποια προσπά-
θεια ἀφομοιώσεως καὶ προσαρμογῆς του εἰς τὸ
κλίμα καὶ τὰς ἐλληνικὰς ἀνάγκας, προσπάθεια
ὅμως πού ὀλίγον ἤμπορούσε ν' ἀποδώσῃ — δὲν
ἦτο κατάλληλος ν' ἀναπτύξῃ ὅσῃν ἐχρειάζετο
δύναμιν ἀντιστάσεως καὶ νά προφυλάξῃ ἀποτε-
λεσματικῶς τὴν ἐλληνικὴν νεότητα ἀπὸ τοὺς φο-
βεροὺς κινδύνους, πού τὴν ἠπειλοῦσαν σοβαρώ-
τατα, μετὰ τὸν πόλεμον καὶ κατὰ τὴν περίοδον
πού τὸ κύμα τῆς κοινωνικῆς ἀναταραχῆς κατέ-
κλυσε τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πόσον ἀληθὴς εἶναι αὕτη ἡ
διαπίστωσις τὸ γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πού
δὲν ἐλησμόνησαν τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν
περιήλθεν ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν
διάρκειαν τῆς ἐθνικῆς κρίσεως, ἰδίως εἰς τὰ ἀστι-
κὰ κέντρα, τόσον ἡ κατὰ πατρίδας δῆθεν ὠργα-
νωμένη ὅσον καὶ ἡ ἄλλη, ἡ περισσότερα, ὁ μέγας
ὄγκος, τὴν ὁποίαν ἡ ἀηδία πού ἐνέπνεον αἱ φα-
τρίαι, ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ ἀπογοήτευσις τὴν
παρέδιδον ὡς ἔτοιμον λείαν εἰς τὸν κομμου-
νισμόν.

Ἡ ἀδύνατος ἱστορικὴ ἀνάγκη, ἡ ὁποία ἐπέ-
βαλε τὴν πολιτικὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγού-
στου τοῦ 1936 καὶ ἡ ἀπόφασις πού ἠκολούθησεν
ὡς ἀναπότρεπτος συνέπεια αὐτῆς τῆς μεταβο-

λῆς, ἡ ἀπόφασις δηλαδή τοῦ Ἀρχηγοῦ ν' ἀνα-
λάβῃ αὐτὸς ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην καὶ ὑπ' εὐθύνην
αὐτοῦ τοῦ Κράτους τὴν ὁργάνωσιν καὶ τὴν δια-
παιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἑλλήνων,
τὴν ἠθικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν,
δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ θέσῃ, κατὰ τρόπον ἀπο-
φασιστικόν, ζήτημα ὑπάρξεως διὰ κάθε ἄλλην
ὁργάνωσιν νέων. Καὶ ἐνὸς τοῦ ἔργου τῆς νέας
ὁργάνωσεως εὐρίσκετο εἰς τὰ πρῶτα τοῦ βή-
ματα, ὁρθῶς καὶ σοφῶς ἀφέθησαν νὰ λειτουρ-
γοῦν ὡς εἶχον τὰ παλαιὰ σωματεῖα καὶ αἱ ὁργα-
νώσεις. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁμῶς ἔγινε φανερόν τὸ
ἀδύνατον τῆς ἐπ' ἀπειρον συνυπάρξεως τῶν πα-
λαιῶν καὶ τῆς νέας Ὁργανώσεως. Καὶ τοῦτο ὅχι
μόνον ἀπὸ λόγους ἀρχῆς, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια
καθόλου ἀσήμαντοι. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἀπὸ λό-
γους καθαρῶς πρακτικῶς. Ἡ ἀντινομία δὲν ἦτο
μία. Ἦσαν πολλαί. Δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε καὶ
δίκαιον νὰ ἔχῃ τὸ Κράτος τὴν εὐθύνην καὶ τὴν
μέριμναν τῆς πνευματικῆς, τῆς σωματικῆς καὶ
τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς ἐνὸς μέρους μόνον τῶν
νέων, ἔστω καὶ τοῦ μεγίστου, καὶ ν' ἀφίνη εἰς
τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνεύθυνον ἰδιωτι-
κὴν πρωτοβουλίαν καὶ μέριμναν ἕνα ἄλλο μέ-
ρος, ἔστω μικρόν καὶ ἐλάχιστον, τῶν παιδιῶν τοῦ
λαοῦ. Ἦδη αὐτὸ μόνον ἦτο μία διάκρισις καὶ
διαίρεσις ἀκατανόητος καὶ ἀδικαιολόγητος διὰ
τὸ νέον Κράτος. Δὲν ἦτο δυνατόν ἐπίσης ἄλλοι
κανόνες, ἄλλαι κατευθύνσεις, ἄλλαι ἀρχαί,
ἄλλα σύμβολα καὶ ἄλλαι ιδέαι νὰ διδάσκωνται
εἰς μίαν μερίδα τῶν νέων καὶ ἄλλαι εἰς ἄλλην.
Ἡ ἀνάγκη ἐπομένως τῆς ἐνότητος καὶ τῆς
ἐνιαίας κατευθύνσεως ἀπέκλειε τὴν αὐτοτελῆ
συνύπαρξιν τῶν προσκοπικῶν ἢ τῶν ὀποιοιῶν-
ποτε ἄλλων σωμάτων καὶ σωματείων καὶ τῆς
Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας. Τὴν ἀπέκλειεν
ὁμῶς καὶ ἡ ιδέα τῆς ἠθικῆς ἐνότητος τοῦ λαοῦ.
Τῆς ἠθικῆς ἐνότητος τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους
ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν τοὺς χω-
ρίζουν πλέον οὔτε προνόμια μορφώσεως, οὔτε
προνόμια καταγωγῆς καὶ προελεύσεως, οὔτε
προνόμια ἐπαγγελμάτων οὔτε διακρίσεις κομ-
μάτων, ἀλλὰ τοὺς ἐνώνει εἰς ἓν ἀδιάσπαστον
σῶμα τὸ κοινὸν ἔργον ποὺ συντελεῖται εἰς τοὺς
ἀγροὺς καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ ὁ κοινὸς σκοπός,
ἡ δημιουργία διὰ τοῦ ἐναρμονισμοῦ ὅλων τῶν
δυνάμεων, ὅλων τῶν ἱκανοτήτων, ὅλων τῶν ἰδιο-
φυϊῶν, ἐν ἰσότητι ἀμίλλης, μίας ἰσχυροτέρας καὶ
εὐτυχέστερας Πατρίδος. Ὡς κατανόησιν τῶν
ὑπαγορεύσεων αὐτῆς τῆς ἐνότητος χαίρετιζομεν
τὸ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν διάβημα τῆς διοικήσεως
τοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων προσκόπων καὶ τὴν
ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν προήλθεν αὕτη, ἐν συνε-
χεῖα τοῦ διαβήματος ἐκείνου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ λεπτομέρειαι
τῆς προσχωρήσεως τῶν Ἑλλήνων προσκόπων εἰς
τὴν Ε. Ο. Ν. θὰ ρυθμισθοῦν τὸ ταχύτερον καὶ
κατὰ τὸν λυσιτελέστερον τρόπον. Ἦδη ἔχομεν
πρὸς τοῦτο ὡς ἀσφαλεστάτην ἐγγύησιν τὸ γεγο-
νός ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ τοῦ προσκοπικοῦ Σώ-
ματος παρεκάλεσε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἀνέλαβε νὰ
καθορίσῃ καὶ ρυθμίσῃ αὐτὸς τὰς λεπτομερείας
τῆς προσχωρήσεως. Ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ δεχθῇ εἰς τοὺς

«Τὸ ἔθνος μας ἔχει ἀνάγκην θερμότητος
καὶ ἡλίου διὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ αὐτὴν τὴν θερ-
μότητα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον δὲν μπορεί
νὰ τὸν δώσῃ κανεὶς ἄλλος παρὰ Σὺ, Νεο-
λαία, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

κόλπους τῆς μετὰ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν τοὺς
νέους συναγωνιστάς καὶ θὰ τοὺς περιβάλῃ μετὰ τὴν
ἰδίαν στοργὴν καὶ μετὰ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, μετὰ τὴν
ἰδίαν χαρὰν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐδέχθη τὰς μυριάδας
τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ τὴν ἀπαρ-
τίζουν. Θὰ τοὺς δεχθῇ μετὰ μεγαλειτέραν ἀκόμη
χαρὰν καὶ μετὰ μεγαλιτέραν στοργὴν, διότι γνω-
ρίζει ὅτι δὲν ἦτο οὔτε ἀντίθεσις, οὔτε δισταγμός,
οὔτε ἄλλος κανεὶς παραπλήσιος λόγος, ἀλλ' αἱ
συνθήκαι, ἡ αἰτία ποὺ τοὺς ἐκράτει ἕως χθὲς μα-
κρὰ ἀπὸ αὐτῆς. Θὰ τοὺς δεχθῇ ὅπως ἐδέχθη ἐξ
ἀρχῆς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ δέχεται ὅλα τὰ Ἑλ-
ληνόπουλα καὶ δὲν θὰ κάμῃ καμμίαν διάκρισιν
μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ἔρχονται ὀλίγον καθυστερη-
μένοι καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ ἔχουν προη-
γηθῇ εἰς τὰς τάξεις τῆς. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐβαθμο-
λόγησε ποτὲ τὰ μέλη τῆς κατὰ χρονολογικὴν
σειρὰν προσελεύσεως, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ἐπί-
δοσιν καὶ τὴν ἀξίαν, θὰ εἶναι ἰδιαίτερος εὐτυχῆς
καὶ θὰ χαρῇ καὶ ἡ χαρὰ τῆς θὰ εἶναι ἀληθινὴ
καὶ μεγάλη, ἂν μεταξὺ τῶν καθυστερημένων αὐ-
τῶν θὰ εὐρεθοῦν πολλοὶ ἱκανοὶ νὰ πρωτοποροῦν
εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἡγοῦνται. Καὶ ἂν εἶναι
ἀληθές, ὅπως εὐχόμεθα καὶ ὅπως ὀφείλει νὰ
εἶναι, ὅτι οἱ νέοι ἀπὸ τὰ προσκοπικὰ σώματα φέ-
ρουν μαζί τὴν τὴν ἀσκήσιν ποὺ πρέπει νὰ τὴν
ἔχουν ἀποκτήσῃ μέσα εἰς ἓνα ὁργανισμόν με-
πολυετὴ ζωὴν καὶ ποὺ εἶναι τόσο χρήσιμος δι'
ἓνα σῶμα νέον, ὅπως εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ε. Ο. Ν.,
τόσον τὸ καλλίτερον καὶ δι' ἐκείνην καὶ δι' αὐ-
τοὺς. Θὰ τῆς χαρίσῃ τὴν πείραν καὶ τὴν ἀσκη-
σίν των, ποὺ εἶναι προσόντα πολύτιμα, καὶ θὰ
πάρουν ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τὸν
ἰδικόν της. Τὸ νέον πνεῦμα καὶ τὸν νέον ἐνθου-
σιασμόν, ποὺ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ ἐνθουσιασμός
τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὸ πνεῦμα
καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν ποὺ ἐνέπνευσε καὶ ἐμπνέει
κάθε μέρα εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, μετὰ τὴν
προσπάθειαν, μετὰ τὸν ἀγῶνα, μετὰ τὸ ἔργον, μετὰ
τὸ παράδειγμα, πρῶτος ἀγωνιστῆς τῆς Ἑλλάδος
καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ὁ Ἀρχηγός.

Μετὰ τὴν προσχώρησιν τοῦ Σώματος τῶν Προ-
σκόπων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας
ὁλοκληρώνεται τὸ ἔργον τῆς συντάξεως τῆς ἑλ-
ληνικῆς νεότητος εἰς ἓνα σῶμα, ὑπὸ ἐνιαῖον πρό-
γραμμα, ὑπὸ ἓνα Ἀρχηγόν, τὸν Ἰωάννην Με-
ταξάν.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Δούξ Αἰγίων τοῦ Σπολέτο.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς σύμπας μετὰ εὐκρινὴ χαρὰν ἐπληροφόρηθη τοὺς
ἀρραβῶνας τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Εἰρήνης, πέμπτου κατὰ
σειρὰν βλαστοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως
Κωνσταντίνου, μετὰ τοῦ Δουκὸς τοῦ Σπολέτο Αἰμῶνος,

Ἡ Ε. Ο. Ν. ἰδιαίτερος, τῆς ὁποίας ἡ Ὑψηλὴ Μνηστὴ τυγχάνει Ἀνώ-
τατος βαθμοῦχος, μετέχει τῆς πανελληνίου χαρᾶς καὶ συνοδεύει τὰς
εὐχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνίδων μετὰ τὰς ἰδικὰς τῆς διὰ
τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ὑψηλοῦ Ζεύγους.

Ο ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Τό έτήσιον μνημόσυνον του πρωτομάρτυρος του Έλληνικού αγώνος εις την Στατίσταν έτιμήθη πάλιν έφέτος με δλην την αίγλην της έπισήμου κρατικής παραστάσεως. Εις την Μακεδονίαν και πρό και κατά την διάρκειαν των Βαλκανικών πολέμων και κατά τον μέγαν πόλεμον έχυθη πολύ Έλληνικόν αίμα. Χιλιάδες τάφοι άνδρειωμένων, προερχομένων από δλας τας γωνίας του Έλληνισμού, έξακολουθούν και δέν θα παύσουν ποτέ ν' αποτελούν εκεί άπαρασάλευτα Έλληνικά όρόσημα. "Αν μεταξύ δλων αυτών των τάφων, που ό σεβασμός των επιζώντων θα τους στεφανώνη πάντοτε δλους, ή συνείδησις του Έθνους έξεχώρισε τον τάφον του Παύλου Μελά, τουτο δέν είναι καθόλου τυχαίον. Ο Μελάς δέν ητο μόνον ό "Έλλην αξιωματικός από το άρχοντικό σπίτι, που εις μίαν εποχήν που διεκυθεύοντο σκληρά τα Έλληνικά δίκαια εις την Μακεδονίαν εγκατέλειψε οικογένειαν και άνεσιν και στάδιον διά νά βγῇ και νά πέση, άντάρτης, εις την Χώραν που διεξεδίκει δι' έαυτόν ό "Έλληνισμός. "Ητο άκόμη ό εκπρόσωπος της νέας ζωντανής γενεάς των Έλλήνων, που έννοιωθε νά την πιέζη και νά την καταπνίγη ή κενή ρητορεία των μικρολόγων πολιτικών και που έπερίμενε τον ένα, τον ήρωα, που θα της άνοιγε με τό παράδειγμά του και με την θυσίαν του τον δρόμον των ένεργων αγώνων και των γονίμων πράξεων. "Ητο ό πρωτοπόρος. "Η άπόφασίς του νά δράση, όταν οι άλλοι έχανοντο εις λόγια και εις θρήνους, έφώτισε τον δρόμον αυτών και ή θυσία του τον καθήγασε. "Όταν ένγνώσθη ό θάνατός του, ό άπανταχού Έλληνισμός ησθάνθη νά τον διαπερά ρίγος άφυπνίσεως. Και αυτής της άφυπνίσεως τό αποτέλεσμα και την συνέχεια την έγραψαν κατόπιν με άφθονον αίμα αι χιλιάδες των γενναίων που, άκολουθούντες τον δρόμον που άνοιξε εκείνος, μετέβαλον τά βουνα και τους κάμπους και τας πόλεις και τα χωριά της άλυτρώτου τότε Μακεδονίας εις προμαχώνας Έλληνικούς. "Ετσι έγράφη ή λαμπρά έποποιία του Μακεδονικού αγώνος, που ητο ό πρόλογος και ή προπαρασκευή των πολέμων, με τους όποιους ένομιμοποιήθη και έστερεώθη όριστικώς ή Έθνική μας κυριαρχία εις την Βόρειον Ελλάδα.

Δικαίως λοιπόν, και όχι από άπλην σύμπτωσιν, ό Παύλος Μελάς έγινε σύμβολον. Και δικαίως έτιμήθη και θα τιμάται ως ή κορυφαία μορφή των Έλλήνων Μακεδονομάχων. "Η νέα γενεά των Έλλήνων, την όποιαν ή Έπανόστασις της 4ης Αυγούστου ηλθε ν' άνασυνδέση με τας μεγάλας παραδόσεις του Έλληνικού ήρωισμού, άς άντλή θέλησιν και δύναμιν από τό παράδειγμα του αγώνος και της θυσίας του. Διότι τό παράδειγμα του αγώνος και της θυσίας είναι τό μέγιστον αγαθόν που κληρονομούν τά ξθη από τους ήρωας.

Παράδοσις Σημαίας

Ο Αρχηγός παραδίδων την σημαίαν εις την Φάλαγγα της Ε.Ο.Ν. της Γεωργικής Συνεταιριστικής Σχολής και της Σχολής Τ.Τ.Τ.

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ

Η σπουδάζουσα νεολαία της Ελλάδος, παιδική και έφηβική, ένεφάνισεν εις τό Στάδιον, την περασμένην Κυριακήν, την εργασίαν που συντελείται εις τα σχολεία εις τό επίπεδον της γυμναστικής. Και ησαν εκεί αι αντιπροσωπείαι των σχολείων της Ελλάδος όλης, και τό θέαμα υπήρξεν ωραιότατον και έκίνησεν εις ένθουσιασμόν τά πλήθη που τό παρηκολούθησαν. Τό άσπογον παράστημα, ή όρμή, ή εκτέλεσις των γυμναστικών και άθλητικών επιδείξεων απέδειξαν την λαμπράν επίδοσιν των νέων εις τό μεγίστης σπουδαιότητος μάθημα της γυμναστικής. Άλλά δέν ητο μόνον ό λόγος της σεμνής επιδείξεως των γυμναστικών επιδόσεων, ό όποιος έφερν έδω τας εκατοντάδας των καλών νέων έξ όλης της Ελλάδος. Τους ώδήγησεν έως έδω και ή ένδιάθετος επιθυμία νά εκφράσουν προς τον Αρχηγόν του Κράτους την εύγνωμοσύνην των και νά διαδηλώσουν την προς αυτόν αγάπην των, διά τό άνευ προηγουμένου ένδιαφέρον του προς τους Νέους, τό όποιον εκδηλούται με λόγους και μέριμναν διά τας ψυχικάς και τας υλικάς ανάγκας των παιδιών, των παιδιών του Λαού πρό παντός, τόσο έν εκείνων που φοιτούν εις τα σχολεία, όσον και των έξωσχολικών. Την είδαμε και την βλέπομε κάθε μέρα την στοργήν εις την ένίσχυσιν που έδωσεν εις τα μαθητικά συσσίτια, εις τους νόμους προστασίας της εργασίας των ανηλίκων, εις τας φροντίδας του διά την ολοκλήρωσιν της οργανώσεως των νέων, που έθεώρησε πάντοτε ως τό σημαντικώτερον και προσφιλέστερον έργον του. Την συναντώμεν κάθε μέρα εις δλας τας πράξεις και εις δλας τας προσπάθειάς του Κράτους της 4ης Αυγούστου.

Προσφέρουσα τό αναμνηστικόν Λεύκωμα προς τον Αρχηγόν, ή μαθητιώσα νεότης του εξέφρασε με τά πιο συγκινητικά λόγια την εύγνωμοσύνην της δι' όλα αυτά: «Μέσα στα φύλλα του Λευκόματος αυτού έγράφησαν όσα υπηγόρευσαν ή αγάπη και ή λατρεία, ό θαυμασμός και ή πίστις των μαθητών και των μαθητριών της Ελλάδος. . .» και μαζί παρέχεται ύπόσχεσις ότι ή Έλληνική νεότης: «... θα άκολουθήση πιστά τον δρόμον που Έκείνος της έχάραξε και ουδέποτε θα παρεκκλίνη από τας σοφάς και μεγάλας νουθεσίας που της έδωκε και έξακολουθεί νά της δίδη»...

Από την Σχολικήν έορτήν

Μαθητής παραδίδων εις τον Αρχηγόν μετά τό πέρας των σχολικών αγώνων αναμνηστικόν Λεύκωμα έκ περγαμηνής.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ

Οί Φαλαγγίται της Σχολής Συνεταιριστών άς ένθυμούνται καλά τά θερμά λόγια τά όποια τους έλεπε ό Αρχηγός όταν τους παρέδιδε την σημαίαν. "Ας τά κλείσουν μέσα εις την ψυχήν των ως ιερās ύποθήκας. "Ας μη λησμονούν ότι τους άνετέθη άποστολή ύψηλή. Διότι είναι ύψηλή άποστολή τό νά είναι ένας νέος ήγέτικόν στέλεχος εις την ύπαιθρον, από την εργασίαν και την προκοπήν της όποιας περιμένομεν όλοι την Έλληνικήν προκοπήν και άνόρθωσιν. "Ας μη λησμονούν πρό παντός ότι είναι άπόστολοι των ιδεών της 4ης Αυγούστου και του Αρχηγού. Και αι ιδέαι της 4ης Αυγούστου, αι ιδέαι του Αρχηγού, είναι πρώτα ένθουσιασμός και πίστις. Ένθουσιασμός για την Ελλάδα και πίστις εις την Ελλάδα, εις την δύναμιν της την έμψυχον και την άμυχον, εις τους ανθρώπους της και εις την γήν της. Δεύτερον αι ιδέαι του Αρχηγού και της 4ης Αυγούστου είναι εργασία και μόχθος. Έργασία σύντονος, έπίμονος, αποφασιστική, εργασία που διά νά μεταχειρισθώμε τά ίδια τά λόγια του Ιωάννου Μεταξά, θ' αναγκάση την γήν μας νά μάς δώση όσο μπορεί περισσότερο.

Ός άπόστολοι αυτών των ιδεών άς αγωνισθούν νά σταθούν εις τό ύψος των.

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

"Ητο, αλήθεια, ένας ποιητικός ύμνος χαράς και όρσεως ή μυρμηκιά των χαριτωμένων παιδιών των Κέντρων της Παιδικής Χαράς, τά όποια ή πρωτοβούλια του Υπουργού Διοικήσεως Πρωτευούσης και του Κέντρου Νεότητος έφερε προχθές εις τό Στάδιον. Και αυτό άκριβώς έξηγεί τον ένθουσιασμόν και τά παταγώδη χειροκροτήματα με τά όποια ό παρακολουθήσας κόσμος τά έχαιρέτησε και τά παρηκολούθησε παρελαύνοντα και παίζοντα τά χαριτωμένα παιγνίδια, τά όποια με τόσην τάξιν και άφελή χάριν έξετέλεσαν.

«Τά «Κέντρα Παιδικής Χαράς» απέδειξαν προχθές πόσον έπιτυχώς έξυπηρετούν τον προορισμόν των, όπως τον ένεπνεύσθη και τον εφαρμόζει ό Αρχηγός και ή Έθνική Κυβέρνησις εν τη μερίμνη των διά την Έλληνικήν Νεότητα.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Εις τό Λεβίδιον προχθές, όπως γνωρίζουν ήδη οι άναγνώσται εκ του ήμερησίου Τύπου, συνέδρ ένα από τά δυστυχήματα εκείνα με τά όποια ή Μοίρα με τας σκοτεινάς βουλάς της έπληξε τους άνυπόπτους εκδρομείς νέους της Γυμναστικής Ακαδημίας, οι όποιοι έτσι έπλήρωσαν άλλοι με την ζωήν των και άλλοι με τά τραύματά των τας άνεξηγήτους θελήσεις της.

Εις τους πληγέντας νέους πρώτος παραστάτης και βοηθός ό Αρχηγός και μαζί ό Κυβερνητικός Έπίτροπος παρέσχε κάθε δυνατήν νοσοκομειακήν περίθαλψιν. Άλλά έγινε άφορμή τό τόσο συγκινητικόν αυτό δυστύχημα νά αναδειχθῇ άλλη μία φορά τό θάρρος και ή αυτοθυσία των μελών της Ε.Ο.Ν., δύο των όποιων από τους τραυματίας, παρά την σοβαρότητα της καταστάσεώς των, έσπευσαν εις τό Λεβίδιον διά νά άναγγείλουν τό συμβάν και νά ζητήσουν την ταχείαν άποστολήν Ιατρικής βοήθειας διά τους συνεπιβάτας των. Ο λαός της περιφέρειας μετά θαυμασμόν άναφέρει την ήρωϊκήν αυτήν πράξιν των δύο εκείνων Φαλαγγιτών, οτινες τόσον άξίως φέρουν τό όνομα των μελών της Έθνικής Οργανώσεως.

«ΤΗΔΕ ΚΕΙΜΕΘΑ»

Η άρχαιολογική σκαπάνη τας ήμέρας αυτές έφερεν εις φώς τον άκριβή χώρον εις τον όποιον οι Σπαρτιάται και οι Θεσπείς υπό τον στρατηγόν Λεωνίδα, προμαχούντες της ιδέας της έλευθερίας και του πολιτισμού ένάντιον της βαρβαρότητας και της βίας, έγραψαν την σελίδα της μάχης των Θερμοπυλών, την όποιαν μετά θάμβους άναφέρουν οι αιώνες ως τό ύψιστον παράδειγμα φιλοπατρίας, ήρωισμού και άποθυσίας.

Η δράς των ήρώων εκείνων οι όποιοι έσώκωσαν τό άνάστημά των έναντι των μυριάδων του Ξέρξου ήττήθη βέβαια. Άλλά τοιαύται ητται είναι άνώτεροι και των λαμπροτέρων και ένδοξοτέρων νικών. Και οι αιώνες που ύψώνουν την φήμην και την δόξαν δέν ώμίλησαν ποτέ διά την νίκην του Ξέρξου. Η νίκη του έτάφη εις την σκιάν και τό φώς της ήρωϊκής πράξεως του θανάτου των τριακοσίων ύψώθη εις τον Έλληνικόν ούρανόν ως ένας ήλιος, ό όποιος κατηύγασε και έξακολουθεί νά καταυγάξη την χειρονομίαν εκείνην. «Τήδε κείμεθα» διά νά βροντοφωνούμεν άνά τους αιώνας ότι «καί παρά Θεούς και παρ' ανθρώποις τιμώτερον και άγιώτερον έστίν ή Πατρίς».

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

29 ΜΑΪΟΥ 1453

29 ΜΑΪΟΥ 1939

Πενήντα μέρες τώρα που συνεχίζονται αδιάκοπα οι επιθέσεις του έχθρου. Τα μεγάλα κανόνια ξερονούν φωτιά και χτυπάν αλύπτητα τα τείχη και τους πύργους της Βασιλεύουσας.

Πενήντα μέρες τώρα. Ο Κωνσταντίνος, η ψυχή της Πόλης, το νεύρο της, ο νους της. Νύχτα και μέρα γυρίζει ακούραστα στα τείχη και στην πόλη, επιβλέπει παντού, εμψυχώνει όλους, δυναμώνει τους μαχητές, δίνει ενίσχυσι κι' έλπιδα στον άμαχο λαό.

Επάνω του νοιώθει να βαραίνει η τιμή κι' η δόξα ενός Γένους και μιας Θρησκείας. Η τιμή και η δόξα του Έλληνισμού και του Χριστιανισμού. Ξεπερνά τα όρια του τόπου και του χρόνου όπου ζή. Ο νους του βυθίζεται περισσότερο στο μέλλον, παρ' όσο στέκει στο παρόν. Βλέπει, θαρρείς, γενιές αιώνιες που θα ζήσουν με την ενθύμησή του. Ένα Ααό που θ' αντλή θάρρος και δύναμι έγκαρτερήσεως και έλπιδα και φως στη σκλαβιά και στην καταφρόνια του, από την προσδοκία του γυρισμού του.

Και θέλει για την τιμή και για την δόξα του παρελθόντος και για του μέλλοντος την έλπιδα να σταθή έτσι ώστε από κάθε λόγο κι' από κάθε πράξι του αυτές τις ώρες που είναι ώρες χαρισμένες στην αιωνιότητα να βγαίνει κάθετα ένα φως καλωσύνης και θυσίας.

Γι' αυτό η θέλησής του γίνεται θάλασσα άστειρευτή κι' η δύναμής του τρέχει. Υψώνει το κορμί του ίσο, άνοιχτός δολόκληρος στα ήηκα και στα όλικά πλήγματα της μοίρας του μεγάλου Γένους των Ρωμαίων που γίνεται μοίρα δική του. Στην πόλη και στα τείχη. Στην πόλη όπου η ταλαιπωρία και η αγωνία φθείρει την δύναμι της αντιστάσεώς της κάθε ώρα, στα τείχη που κάθε μέρα κι' άνοιγουν άπάνω τους νέες πληγές τα τόπια του έχθρου.

Από καιρό τώρα, από τις πρώτες μέρες της πολιορκίας έχει πάρει τις αποφάσεις του για τον έαυτό του και για την πόλη. Κι' αυτός κι' η θεοφροσύνη πόλη ή θα κατίσχυαν ή θα έπεφταν μαζί, εάν ο Θεός έπήρε το χέρι του από την Βασιλεύουσα, αν ο Κύριος ήθελε να της άρνηθη το έλεος ως το τέλος.

Πρίν ν' άρχισή ακόμη η πολιορκία, ο Μωάμεθ τον έκάλεσε να σκεφθί και ν' αποφασίση.

Υπήρχε τρόπος για συνθηκολόγησι. Μά αυτός δεν μπορούσε να δεχθί συζήτησι. Μάταια δεν έστέφη εις το Μυστρά. Ο λόγος της άποκρίσεώς του ήτο πραγματικά σπαριατικός: «Την μόν πόλιν, ού σοι δίδωμεν. Κοινή γάρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως άποθανούμεν και ού φοιούμεθα της ζωής ήμων». Έτσι άπάντησε και έτσι έκαμε. Δεν είπε τίποτε περισσότερο από ό,τι έκαμε. Κάποιος είπε πως ήθελε ένα

βασιλεύση έντίμως ή, αν αυτό δεν ήτο δυνατόν, να πέση έντίμως».

Η πολιορκία έσφινγε. Πενήντα μέρες! Τείχη είχαν ραγίσει και πύργοι είχαν πέσει. Κι' ο έχθρος έτοιμάζε το χτύπημα το στερνό.

Εικοσιοχτώ Μαΐου. Η νύχτα πέφτει. Στο στρατόπεδο των πολιορκητών λαμπρές φωτοχυσίες, τύμπανα κι' άλαλαγμοί. Έτοιμάζεται η γενική έφοδο, που θα γίνη τα ημερώματα.

Ο Κωνσταντίνος μαντεύει. Δίνει άποβραδύς τις τελευταίες οδηγίες στις φρουρές των τειχών. Άποτραβιέται για λίγες ώρες.

Έπειτα μαζεύει τους πολεμιστές τους φίλους και τους συναγωνιστές των τελευταίων στιγμών της βασιλείας του. Τους μιλεί με λόγια ζεστά και βαθεία, με λόγια γεμάτα θλίψη αλλά και βασιλική υπερφάνεια. Τα λόγια του και τώρα που τα διαβάζουμε προκαλούν ρίγος.

— Πολεμούμε για τα τέσσερα μεγάλυτερα αγαθά μας: για την Πίστι, για την Πατρίδα, για το Βασίλειο, για τους συγγενείς και τους φίλους. Άν τους συγγενείς και τους φίλους, για καθένα από αυτά άξίζει να χύσουμε το αίμα μας, πολύ περισσότερο για όλα μαζί. Άς πολεμήσουμε γενναία, για τα γλυτώσουμε την Πόλη έτούτη, τη σκέπη της πατρίδος, το καταφύγιο των χριστιανών, την έλπιδα και τη χαρά όλων των Έλλήνων, το καύχημα της Οικουμένης.

Τού άποκριθήκαν μ' ένα στόμα.

Κωνσταντίνος Παλαιολόγος.

— Άποθάνωμεν ύπέρ Πίστεως και Πατρίδος.

Ύστερα ο Κωνσταντίνος έκίνησε για την Άγία Σοφία. Δεν θα την ξανάθλεπε πιά. Έγονυπέτησε κι' έπροσευχήθη. Έζήτησε από τον Βασίλεα Χριστό ενίσχυσι στην άγωνία του. Έθυμήθηκε τον κήπο της Γεθσημανή, την νύχτα πρό του πάθους και σηκώθηκε, με πρόσωπο φωτεινό, σχεδόν άύλο. Έπροχώρησε στην Άγία Πύλη κι' έμετάλασε.

Πήρε το δρόμο προς το παλάτι. Άκολούθησαν εκεί σκηνές βαθύτατα και τραγικά συγκινητικές. Γέροι και νέοι τιτλοϋχοι που σέρνονταν βροντερά δνόματα και τίτλους από τα βάθη των χρόνων, ό,τι άπόμεινε από την παλιά άρχοντιά της αυτοκρατορίας, τον περιτριγυρίζουν, άφωνοι. Όλα τα μάτια μαντεύουν στην όψη του τη σημαδιακή βοϋλλα της θυσίας. Γύρω άπό το ύψηλό μέτωπο που το έχει άγιάσει το ιερό χρίσμα, ξανοίγει τούτη τη φορά ένα καινούργιο φως, φως άγιωσύνης. Μαντεύουν τον άντρα που είναι έτοιμος να βαδίση για την τελευταία άθλησι—τόν μάρτυρα που σηκώνει πάνω του και πηγαίνει να δικαιώση με το ίδιο του το αίμα μιάν χιλιόχρονη Ιστορία. Κλαίνε. Βουρκώνουν τα βασιλικά μάτια που τα ένόμιζαν άδάκρυτα. Καλεί έναν ένα με τ' όνομα και ζητά τη συγχώρεσι του χριστιανού. Ραζίζουν κι' η πέτρες του παληού παλατιού σ' αυτό το βουβό συγκώριο.

Μεσάνυχτα. Ο Κωνσταντίνος κατεβαίνει τη σκάλα του ιερού παλατιού. Πάίρνει το άνηφόρι προς τα τείχη όπου τον άναμένει ο Γολγοθάς του.

...Στις έπάλξεις και στους πύργους του Θεοδοσιανού τείχους βροντάει ή μάχη. Μιά φούχτα λιοντάρια άνασταίνουν μιá ακόμη φορά τους παληούς άκριτικούς νόμους της Ρωμανίας. Τέσσερις ώρες τώρα κρατούνε άτράνταχοι τη φοβερή πλημμύρα των επιθέσεων. Ένας όρμητικός καταρράχτης από φουοάτα άμέτρητα χύνεται κάθε φορά και κάθε φορά σπάζει άπάνω στην αντίστασι των λίγων εκείνων ανδρών. Σειέται το τείχος από τη θάλασσα κάτω ως τη Βλαχέρνα κι' ως τη Χρυσή και ψηλά ως τη Κερκόπορτα, κι' η Πόλη λουφάζει σε κάθε σείσμά του. Τείχος και άνδρες παλαίουں ως ένα σώμα.

Ο Κωνσταντίνος πρώτος μέσα στους πρώτους πολεμάει στην πύλη του Ρωμανού.

Τό μαγιάτικο πρωινό όλο φως και δροσιά ξυπνάει σάν αύγη έλπίδας. Θά βαστάξουν; Μπορεί. Μπορεί. άκόμη ν' άποκρούσουν τελειωτικά τον έχθρο. Μά ή στενή Κερκόπορτα προδίδει τον άγώνα. Ο Βαληάς βρίσκεται σε λίγο κυκλωμένος από πολέμιους. Όρμουν άπό πίσω, ά-

(Συνέχεια εις την σελίδα 1128)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Είναι γνωστή σ' όλους μας μιá βάρβαρη συνήθεια που είχαν τα παιδιά της υπαίθρου να λιθοβολούν τα τραίνα και τ' αυτοκίνητα και σχεδόν όλοι όσοι ταξιδεύουμε συχνά έχουμε πικρή πείρα του πράγματος.

Μιά έποχή μάλιστα — είναι τώρα δυό, τρία χρόνια—το κακό είχε φθάσει στο άπροχώρητο. Δεν ήταν μόνον ο κίνδυνος σοβαρού τραυματισμού που διέτρεχε κανείς σε μιá ξένοιαστη έκδρομή. Ήταν άκόμη κι' ένα ψυχικό τραύμα που μάς άφινε μιá τέτοια περιπέτεια και το θλιβερό αυτό σημείο της άγριότητος μάς εξέθετε μαζί με τάλλα και στα μάτια τόσων ξένων.

Κάποιος στενός συγγενής μου που διαμένει τον περισσότερο καιρό στο Λονδίνο, μορφωμένος, κοσμογυρισμένος και θερμός πατριώτης, είχε ύποστη, κατά την άνοιξη του 1936, μιá διπλή περιπέτεια λιθοβολισμού σε διαστήματα όλγων ήμερών και θυμούμαι άκόμη την πικρή του άπογοήτευσί ύστερ' από τον φλογερό ένθουσιασμό που είχε σάν έφθασε στην πατρίδα.

Την πρώτη φορά είχαν λιθοβολήσει τ' αυτοκίνητό του κι' έθρυμμάτισαν μάλιστα και το τζάμι καθώς έπείστρεφε άπό την Όλυμπία προς τον Πύργο μαζί με δυό Άγγλους έκδρομείς.

Τη δεύτερη—έιμεθα μαζί αυτή τη φορά—καθώς περνούσαμε τη Ν. Πελοπόννησο δεχθήκαμε στ' άνοικτό αυτοκίνητο μιá δολόκληρη ριζα καλαμιάς με όλο το συγκολλημένο νωπό χώμα άπάνω της.

Θυμούμαι άκόμη την άγανάκτησι του συνοδού μου καθώς σταματήσαμε για να τακτοποιήσουμε τις άθαρτες, ενώ ο σωφέρ έτρεχε να κυνηγήση τον νεαρό δράστη.

— Μά είναι ντροπή— έλεγε— είναι άίσχος, να βρίσκονται τα παιδιά μας άκόμα σ' αυτή την ήμισγρία κατάστασι! Βαρβαρότης, ήθικη άναρχία!

Κι' έπειτα συνέχισε σ' ένα τόνο μελαγχολίας: «Μά πότε λοιπόν θα γίνουμε καλύτεροι; Πότε θα ξαναεθροΰμε τον άληθινό έαυτό μας; Γιατί πιστεύω πολύ στην άξία και στη δύναμι της φυλής μας. Φτωχός λαός που κοπάησε και τυραννήθηκε και στη σκλαβιά και στην έλευθερία του άκόμα... Ποιός λοιπόν θα έρθι το μυστικό του λαού αυτού, θα τον πειθαρχήση και θα τον οδηγήση σ' ένα δρόμο καλύτερο που τ' άξίζει;

Όλα τούτα τ' άγρίμια της υπαίθρου και των πόλεων άκόμα είναι ως τόσο δυναμικές φύσεις που θα μπορούσαν ν' άποδώσουν τόσα και τόσα!.. Τους λείπει ή πλατύτερη άγωγή, ή πειθαρχία, ο οδηγητής... Τι κρίμα!..»

Η παραπάνω περιπέτεια μου είχε κάνει θυμούμαι ζωηρή έντύπωσι. Μόλις γύρισα από τις διακοπές αυτές του Πάσχα μίλησα στα παιδιά σχετικώς μέσα στην άναστημένη μου μικρή κοινωνία του Σχολείου που τόσο βαθεία πιστεύω στην άποστολή του.

Έπειτα και ως φυσιολάτραι είχαμε όλοι προσπαθήσει μιá γενικότερη

καμπάνια για το μετριασμό του κακού.

Ός τόσο κάτι άλλο, ριζικώτερο, βαθύτερο, καθολικώτερο χρειαζόταν για να έπέλλη κεραυνόβολο το άποτέλεσμα. Άς ίδούμε...

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια...

Τις τελευταίες τούτες ήμέρες ο ξενητεμένος μας ήρθε και πάλι έκδρομείς με μιá κρουαζιέρα του ά)π. «Cairo - City» μαζί με Άγγλους έκδρομείς.

Όταν έφθασε στο σπίτι, ύστερ' από τις πρώτες χαρούμενες στιγμές του ταξιδιώτου που ξαναβρίσκεται στον τόπο του κι' άνάμεσα στους δικούς του, έστράφηκε ξαφνικά προς έμένα και σε μιάν άπότομη έκρηξι χαράς κι' ένθουσιασμού λέει:

— Άλήθεια, ξέρεις, έίμαι ένθουσιασμένος!... Θάθελα να τρέξω να σφίξω, να φιλήσω το χέρι του Κυβερνήτη για τη μεγάλη διαφορά που βρήκα στον τόπο μας σε πολλά ζητήματα τάξεως, εύπρεπείας και πειθαρχίας που προσπίπτουν άμέσως στην αντίληψιν ενός ξένου, αλλά πρό παντός για την άνέλλιπτη μεταβολή που είδα στα παιδιά. Μά είναι θαύμα!... Δεν το περίμενα ποτέ!...

— Πές μου, του λέω μ' ένα διάπυρο ένδιαφέρον, τί;

— Είδα τα Έλληνόπουλα μεταμορφωμένα. Τό καταλαβαίνεις; Ναι, τα παιδιά, τ' αλητόπαιδα που μάς λιθοβολούσαν άλλοτε, είχαν γίνει αυτή τη φορά παιδιά πειθαρχημένα, εύγενικά κι' άξιοπρεπή που μάς χαιρετούσαν χαρούμενα και σοβαρά συγχρόνως, με μιá ωραία άρρενωπή άνάτασι του δεξιού χεριού... Σε βεβαίω δεν πιστευα στα μάτια μου! Ποτέ μου δεν είχα δη τα Έλληνόπουλα σε τέτοια φόρμα!.. Μου έρχόταν να κλάψω από τον ένθουσιασμό μου... Οί Έγγλέζοι δέ, είχαν γοητευθί.

Η άφήγησις του ξένου μας με είχε βαθεία συγκινήσει.

— Για πές μου—του λέω, θέλοντας να διαπιστώσω το βάθος της μεταβολής— πές μου μήπως τα παιδιά ήσαν σε παράταξι για να σας δεχθούν φορώντας τη στολή της Νεολαίας, με τους άρχηγούς των;

— Όχι! Όχι!—μου άπαντά— κι' αυτό άκριβώς ήταν το θαυμάσιο! Τα παιδιά δε φορούσαν στολή, δεν βρισκόταν σε καμιά τυπική τους εμφάνισι. Ήταν άπλοϋστάτα σκορπισμένα έδώ κι' εκεί στα παιχνίδια τους. Μιά έσωτερική καλλιέργεια τα έκαμε να παρατήσουν το παιχνίδι και το χαράφι και νάρθούν να μάς χαιρετήσουν με τον ωραίο χαιρετισμό της Νεολαίας. Κι' αυτό γινόταν παντού όπου περάσαμε.

— Για πές μου, του λέω (άναπολώντας κάτι παλαιότερα...), στον Πύργο, στην Όλυμπία ήταν το ίδιο;

— Μά ναί! βέβαια! Αυτό ήταν το σπουδαίο! Στην Όλυμπία, εκεί που

μάς έσπασαν τότε τα τζάμια, αντίκρουσα τώρα παιδιά άγνώριστα... Δέ θα ξεχάσω ιδίως ποτέ ένα παλληκαράκι ξανθό έως 14 χρόνων. Στάθηκε μπροστά μας σοβαρό, εύθυνές με το χέρι τεταμένο και μάς έρριξε μιá γοργή, σοβαρή κι' υπερήφανη ματιά που έκαμε την καρδιά μου να φουσκώσει από καμάρι και την ψυχή μου να πλημμυρίση από νέες έλπίδες... Ο νέος αυτός φάνταζε μπροστά μου σάν ένα δολόκληρο σύμβολο...

Ένα δολόκληρο σύμβολο!... Το ξανθό παλληκαράκι της Όλυμπίας, ζωντανέμένο άρχαιο άγαλμα, είναι το σύμβολο της νέας γενεάς που ξεπήδησε σήμερα από κάθε γωνιά της Έλληνικής γής στο σάλπιγμα ενός δυνατού κι' έμπνευσμένου Άρχηγού, για να συνδέση και πάλι το νήμα του Έλληνικού πολιτισμού που φάνηκε κομμένο σε ήμέρες παρακμής και καταπτώσεως...

Η Νεολαία, το γαλανόλευκο αυτό κύμα των νέων έλπίδων του Έθνους, που βλέπουμε να φουσκώνει κάθε μέρα και δυνατότερο, δεν είναι άπλως μιá έξωτερική παράστασις πειθαρχίας και πολιτισμού. Είναι κάτι βαθύτερο, σοβαρότερο, διαρκέστερο... Είναι ή άγωγή, ή αυτοπειθαρχία, ο έσωτερικός πολιτισμός που άρχισε τόσο γρήγορα να γίνεται συνείδησι στη νέα γενεά κάτω από τη νέα πνοή.

Μιλούν εύγλωττα τώρα τα πράγματα. Από μικρές λεπτομέρειες βγαίνουν μεγάλα συμπεράσματα. Κι' είναι άλάνθαστος ο κανών.

Και χωρίς «στολή» τώρα τα παιδιά μας της Νεολαίας, έξω στο ύπαιθρο κι' όπου βρεθούν, και χωρίς τομεάρχας και χωρίς παραγγέλματα, γνωρίζουν το καθήκόν τους και το έκτελούν αϋθόρμητα.

Έτσι, όταν βλέπουν τον ταξιδιώτη να περνά, αντί να τον λιθοβολούν όπως πρώτα, τρέχουν χαρούμενα και σοβαρά μαζί να τον χαιρετήσουν μ' ένα τρόπο εύγενικό και πολιτισμένο και λέμε με τη στάσι τους αυτή:

«Είμαστε ή Νεολαία. Δεν καταδεχόμαστε πιά να φερθούμε βάρβαρα. Γιατί ξέρουμε την Πατρίδα μας, την Ιστορία μας, την ευγένειά μας, την παράδοσι της φυλής μας. Ξέρουμε που πηγαίνουμε τώρα κι' είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό!..»

Ο ξένος μας φεύγει πάλι σε λίγες ήμέρες για τη μακρινή χώρα του βορρά. Εκεί θα συναντήση κι' άλλους ξενητεμένους άδελφούς μας που προσμένουν νέα από την Πατρίδα... Και το καλύτερο νέο και το πολυτιμότερο δώρο που θα τους φέρη θάνα ο περήφανος χαιρετισμός σας Έλληνικά Νεάτα, παιδιά της Έλληνικής γής, τρυφερά βλαστήρια μιās νέας Έθνικής ζωής...

Π. Κουμανταρέα
(Καθηγήτρια. Παιραιός)

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑδὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἄρχοντοποῦλες, ἀκόμη καὶ ἡ πατρικία Ζωστή, ποὺ εἶναι πρώτη ἀνάμεσα τους, δὲ χόρταιναν νὰ τὸν ἀκοῦν καὶ τὸν ρωτοῦσαν καὶ τὸν ξαναρωτοῦσαν καὶ τὸν κράτησαν ἕνα δόκλιτρο ἀπόγευμα κοντά τους... Ὅταν ἔφυγε μέσα ἀπὸ τοὺς ἀνθιμένους κήπους τοῦ παλατιοῦ, ἀργὰ πιά μὲ τὸ σούρουπο ξάφνου τὸν φώναξε, λέει, μιά τρυφερὴ φωνούλα μὲ τ' ὄνομά του. Στράφηκε κι' εἶδε μιά μικρούλα ποὺ τρέχοντας πλησίασε, τοῦ ἔδωσε ἕνα κατακόκκινο τριαντάφυλλο χωρὶς νὰ πῇ λέξη καὶ πάλι ἔφυγε καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ τὰ δέντρα. Ἦταν ἡ Ἀναστασία, ἡ κόρη τοῦ πατρικίου Γρηγοῦ, ποὺ ἀργότερα ἐγίνε γυναικα του. Τέτοιοι γάμοι δὲ νομιζόνταν ἀταίριαστοὶ στὸ Βυζάντιο, γιατί ἡ ἀριστοκρατία δὲν ἦταν κληρονομικὴ ὅπως στὴ Δύση καὶ τίτλοι καὶ προνόμια καταφέρονταν νὰ παίρνουν μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέβαιναν μὲ τὴν ἀξιοσύνη τους ψηλά καὶ πρόσφεραν ὑπηρεσία στὸ κράτος εἴτε σὰν στρατιῶτες, εἴτε σὰν πολῖτες. Ὁ γιὸς τοῦ ἀρχόντα καταλάβαινε ἔτσι πῶς, ἂν δὲ φανῇ ἅγιος τοῦ πατέρα του καὶ δὲ δείξῃ πῶς εἶναι ὄχι μονάχα πρόθυμος, μὰ καὶ ἱκανὸς νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ σύνολο καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, θάπεφτε στὴν πιὸ ντροπερὴ ἀσημαντότητα.

Ὁ Μιχαὴλ εἶχε κληρονομήσει τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν πονηριά τοῦ πραγματευτῆ, μὰ καὶ τὴν καχυποψία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ συνάντησε πολλὰ ἐμπόδια, πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ ξέρει τί θὰ πῇ πάλεμα μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια στὰ φανερά εἴτε στὰ κρυφά, καθὼς στὴ ζούγκλα. Σὲ κοίταξε ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ πόδια καὶ κατ' ἀρχὴν δὲν τοῦ ἄρεζες μακάρι νάσουνα ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἔβανε πρόγραμμα πῶς θὰ φερόταν ἀπέναντί σου γιὰ νὰ σὲ ἐξουδετερώσῃ, σὰ νάσουνα κίβλας δηλωμένος ἀντίπαλός του. Ὡς τόσο ποτὲ τοῦ δὲν κατάφερε νὰ κρατηθῇ σὲ μιά ἀπόφαση. Ἔτρεχε, βλέπεις, στίς φλέβες του ἔξω ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ πραγματευτῆ, καὶ τὸ αἷμα τῆς μάνας του ποὺ ἦταν ὅλο ξενοιασιά καὶ ἐλαφρότητα. Καὶ θαρρεῖς πῶς τὰ αἵματα αὐτά, τόσο ἀντίθετα, μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ φιλιώσουν καὶ ν' ἀνακατευτοῦν, μὰ στέκανε ξέχωρα τὸ καθενα, σὰν τὸ νερὸ μὲ τὸ λάδι, νὰ ποῦμε, κι' ἔτσι φανερώνονταν κίβλας, σὲ τρόπο ποὺ σοῦ ἔκανε κωμικὴ ἐντύπωση μιά τέτοια ἀντίθεση νὰ τὴ συναντᾷ σὲ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἔτσι καὶ στὴ μορφή. Εἶχε τὰ γλυκὰ μάτια τῶν Γρηγοράδων, τ' ἀνάστημα καὶ τὰ κυματιστὰ ὄμορφα μαλλιά τους, μὰ τὸ

... Ἀλλὰ πάλι δὲν ἔφτανε!...

πηγούνη του ἦταν τετράγωνο, ἀδρὸ σὰν πελεκημένο ἀπάνω σὲ ξύλο κι' ἔδειχνε τὴ δυνατὴ θέληση τοῦ πατέρα του.

Ἡ πρώτη συνάντησή του μὲ τὸ Γρηγόρη ἐγίνε στὸ περιθώρι τοῦ Πρωτοσπαθάρου ἕνα καλοκαιριὰτικο δειλινό, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, γιατί ὁ Μιχαὴλ ἔλειπε μαζί μὲ τὴ μητέρα του σ' ἕνα ὑποστατικό τους στὴ Θράκη.

Ὁ Γρηγόρης, ἀνεβασμένος σ' ἕνα πατάρι, προσπαθοῦσε νὰ κόψῃ κάτι τσαμπιλὰ γλιστᾶν ποὺ τοῦ ζήτησε ἡ Νανώ... ἤθελε νὰ τὰ πλέξῃ στὰ μαλλιά της καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ της. Ἡ νένα τῆς εἶχε διηγηθῇ τὴν ἱστορία τῆς Ἰουδῆς ποὺ πῆγε στολισμένη σὰ νυφούλα στὴν σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄγριο Ἀσύριο στρατηγὸ καὶ νὰ σώσῃ τὸ λαὸ τῆς. καὶ τώρα ἤθελε ν' ἀναπαρστήσῃ τὴ σκηνή.

— Κι' ἄλλα, κι' ἄλλα! φώναξε κ' εὔρισκε ἀστεῖο ποὺ ὁ Γρηγόρης δὲν ἔφτανε ὡς τὸ σημείο ποὺ ἡ γλιστᾶ νόμιζε καλὸ ν' ἀπλώσῃ τ' ἀνθία τῆς σὰν πυροτέχνημα. Γελοῦσε καὶ κουνοῦσε τὰ χέρια μπροστὰ καὶ πίσω.

— Σηκώσου στὰ δάχτυλα... λίγο πιὸ ἐκεῖ...

— Ἄν εἶχα ἕνα μακρὸ ξύλο...

— Ἄ! αἱ δὲν μπορείς. Θὰ πάω νὰ φωνάξω τὸ Δημήτρη.

Ὁ Γρηγόρης ἔκαμε μιά τελευταία δοκιμή. Ἐνα δάχτυλο ἀκόμα, τόσο δά, κάτι ἀσήμαντο καὶ θάφτανε... Τὸ λουλουδιόμένο κλωνάρι στραφτάλιζε στὸν ἥλιο, καὶ δὲν ἔδινε, θαρρεῖς, σημάσια, σὰ νὰ περιφρονοῦσε τὴν προσπάθεια ποὺ τὴ θεωροῦσε καθυτὸ γελοία. Πεισμάτωσε... «Θὰ τὸ κόψω!», εἶπε μέσα του. Τώρα τελευταία, ἅμα ἀποφάσιζε νὰ κἀνῃ κάτι, θαρρεῖς καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του ἦταν ἐκεῖνη ἡ ἀπόφαση, δὲν ἠούχαζε ὡς ποὺ νὰ τὸ καταφέρῃ. Κι' ἐπειδὴ τὸ πατάρι ἦταν στενὸ προχώρησε ὡς τὴν ἄκρη ἄκρη, ψήλωσε στὰ νύχια, ἔκλινε τὸ σῶμα δεξιὰ ἔτσι ποὺ νὰ στηρίζεται μόνον μὲ τὰ χέρια στὸν τοῖχο καὶ νὰ, τῷφτασε... μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔλασε τὴν ἱσορροπία του καὶ κυλίστηκε κάτω στὸ χῶμα. Ἄν χτυποῦσε τοῦλάχιστον, μὰ ἀπὸ κάτω τὸ χորτάρι ἦταν τόσο μαλακὸ καὶ ἔπεσε ὁμορφα καὶ καλά, σὰ νάταν πουπουλένιο στρώμα.

Ἡ Νανὼ γέλασε καὶ πῆγε νὰ θρῆ τὸ Δημήτρη... ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ ἔχῃ τίς γλιστᾶς τῆς. Ὁ Γρηγόρης ἀνέθηκε πάλι στὸ πατάρι. «Θὰ τίς κόψω!», ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μέσα του, καὶ ἦταν δοσμένος στὴ δουλειά αὐτὴ μὲ τόσο πείσμα, ποὺ δὲν πρόσεξε ἕνα νέο πρόσωπο ποὺ ἦρθε καὶ στάθηκε πίσω του. Κι' ὅμως θὰ τ' ἀναγνώριζε ἀμέσως, γιατί κάθε μέρα σχεδὸν τοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτό. Ἦταν ὁ Μιχαὴλ ποὺ εἶχε φτάσει τ' ἀπομεσήμερο καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε στὸ σπῆτι τοῦ πρωτοξαδέρφου του. Τὸν πληροφόρησαν πῶς βρισκόταν στὸν κῆπο μαζί μὲ τὴ Νανώ... Περιπλανήθηκε ἀρκετὰ ἀνάμεσα στίς δεινροστοχιές χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα... Δὲν ἤθελε νὰ σφυρίξῃ μὲ τὸ συνηματικό τους τρόπο, δυὸ νότες στὸν ἴδιο τόνο κι' ὕστερα μιά ψηλότερη ποὺ κρατοῦσε κάμποσο κι' ἔσθινε σιγὰ σιγὰ σὰν ἡχὼ μακρινή, γιὰ νὰ τοὺς ξαφνιάσῃ.

«Ποῖος νᾶναι αὐτός; σκέφτηκε. Πρώτη φορά τὸν βλέπω, εἶμαι βέβαιος, μ' ὅλο ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶναι γυρισμένο κατὰ τὸν τοῖχο. Φαίνεται καλοκατωμένος κι' ἀπὸ τὰ ρούχα ποὺ φορᾷ δίχως ἄλλο θᾶναι ἀρχοντοπούλο. Ὡς τόσο κοίταξε ἀδιαντροπιά... Βάλθηκε νὰ καὶ καλὰ νὰ ρημάξῃ τὸ λουλούδι... κι' ὅμως κι' ἕνας στραβὸς θὰ καταλάβαινε πῶς δὲν μπορεί νὰ τὸ φτάσῃ...»

— Τί χοντροκέφαλος! εἶπε δυνατὰ. Ὁ Γρηγόρης στράφηκε σὰ νὰ τὸν δάγκωσεν φίδι. Τὰ δυὸ ἀγόρια κοιτάχτηκαν μιά στιγμὴ ἀμίλητα.

— Τὸ βλέπεις πῶς δὲν μπορείς... Τί ἐπιμένεις;

Ὁ Γρηγόρης δὲν ἀπάντησε, μὰ ξαναγύρισε μὲ μᾶς, δίπλωσε τὸ κορμὶ

τοῦ στὰ δυὸ καὶ στάθηκε μιά στιγμὴ σ' αὐτὴ τὴ θέση σὰν γάτος ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κἀνῃ ἐπικίνδυνο πῆδημα ἀπὸ τὴ μιά στέγη στὴν ἄλλη πάνω ἀπὸ τὸ κενό... ὕστερα τινάξε τὸ κορμὶ του κατὰ τὴ γλιστᾶ. Ἐγραψε ἕνα τόξο στὸν ἄερα, ἄρπαξε μὲ τὰ χέρια του τὰ λουλούδια καὶ ἔπεσε φαρδὺς πλατὺς κάτω.

Ὁ Μιχαὴλ γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Χά! χά! χά! Κι' εἶχε ἕνα τέτοιο σαρκασμὸ τὸ γέλιο του, ποὺ τὸ ἀκριτικό αἷμα τοῦ ἀλλουνοῦ χόχλασε καὶ τ' ἀνέθηκε στὸ κεφάλι. Τὸ φῶς τοῦ σκοτείνιασε καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ καθόλου, μανιασμένος καθὼς ἦταν ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν πόνο, γιατί τὰ χέρια τοῦ ξεγδάρθηκαν στίς πέτρες τοῦ τοῖχου, χύθηκε κατὰ πάνω του μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ σὰν ταῦρος.

Κυλίστηκε ἕνα κουβάρι στὸ χῶμα. Ἔδιναν κι' ἔπαιρναν γροθιές... Πότε ὁ ἕνας βρισκόταν κάτω, πότε ὁ ἄλλος... κι' ἔτσι κυλώντας, ἔπεσαν μέσα σ' ἕνα παρτέρι ὅπου ἀνθοῦσαν ἀνοιγμένα καὶ τι περιφῆμα ἐκατόφυλλα... Τ' ἀγκάθια ἐξέσκισαν καὶ μάτωσαν τίς σάρκες τους, μὰ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσουν κι' ὅσο πάλευαν ἡ μανία τους θαρρεῖς μεγάλωνε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ πείσμα... Ὡς τόσο κανένας δὲ μιλοῦσε. Μποροῦσαν νὰ σκοτωθοῦν ἐκεῖ χωρὶς νὰ τοὺς πάρουν εἰδηση. Ὅσο πῆγαινε ὅμως οἱ κινήσεις τους γίνονταν πιὸ ἄτονες, ὡς ποὺ στὸ τέλος συχνασάινοντας, ἀποσταμένοι, χωρὶς στήσαν πιά καὶ βρέθηκαν μιά στιγμὴ ἀνακαθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο σὲ ἄξιοθρήνητη κατάσταση. Τὸ κακὸ ἦρθε τόσο ξαφνικά, τόσο ἀπρόθελπο, χωρὶς λόγο, ποὺ τὸ ἀποτέλεσμα καταντοῦσε κωμικό. Ὡς ποὺ ν' ἀναιολοκλήσῃς τὰ μάτια σου τ' ἀρχοντικά φορέματα μὲ τὰ βλατῖα καὶ τὰ χρυσὰ κεντήματα στὰ φαρδιά μανίκια καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ, εἶχαν γίνει σωστὰ κουρέλια.

Ὁ Μιχαὴλ πρώτος ἄρχισε νὰ γελά.

— Δὲ μοῦ λές, λύσσαξες; τοῦ εἶπε.

«Ἐτοῦτος δίχως ἄλλο εἶναι ὁ ἐπιφημος ξάδερφος», σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης καὶ τότε μονάχα ἀναλογίστηκε τὸ τί εἶχε κάνει καὶ δὲν καταλάβαινε καλὰ καλὰ γιατί. Πῶς νὰ δικαιολογηθῇ; Λίγες φορές τοῦχε συμβῇ νὰ παραφερθῇ ἔτσι... Ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος. Μιά δύναμη ἀνεξάρτητη, θαρρεῖς, ἀπὸ τὴ δική του βούληση, κρυμμένη κάπου ἐκεῖ σὰν ἀγρίμι, ἀπολύθηκε μιά στιγμὴ οὐρλιάζοντας καὶ τὸν ἀναστάτωσε...

«Θεέ μου! τί θὰ πῇ ὁ Δημήτρης, ὁ ἀρχὸντος Γρηγοῦ, ποὺ τοῦ ρημάξαμε τὰ πολυτίμα ἐκατόφυλλά του...» Θέλησε νὰ σηκωθῇ, μὰ τὰ μέλη του ἦσαν βαρεῖα σὰ μουνδιασμένα.

Μέσα στὴν ἀμνηχανία τοῦ ἔκαμε μιά ἀνόητη ἐρώτηση:

— Σὲ χτύπησα; εἶπε.

— Θαρρὸ, μὰ μορεῖ καὶ νὰ μοῦ φαίνεται... Τί λές;... καὶ διπλάσιασε τὰ γέλια του, παρασύροντας αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ τὸ Γρηγόρη.

Ἔτσι γελώντας τοὺς βρῆκε ὁ Δημήτρης μὲ τὴ Νανώ... καὶ φαντάζεστε τὴν ἐκπληξή τους σὰν ἔμαθαν τὰ καθεκάστα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς ὁδὸς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἑμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσῃ καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς ὅστις ὁ ἄν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν ἀγῶ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλὸν πατέρα ἡ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἅγιος· καὶ ὁ φιλὸν υἱὸν ἡ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἅγιος· καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἅγιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολούθησάμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡ-

μῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὅτι οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνων κρίνοντας τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὁς ἀφήκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρώτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρώτοι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει μὲ ποῖον τρόπον εἶναι δυνατόν νὰ φανερώσωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὴν ἀγίαν μας θρησκείαν καὶ τὸν ἱδρυτὴν αὐτῆς Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὑπόσχεται εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ δόξαν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν των, ἀλλὰ, τούναντι, προλέγει εἰς αὐτοὺς διωγμούς, στερήσεις, βασανιστήρια. Λέγει εἰς τοὺς μαθητὰς του ὅτι ἡ διάδοσις τῆς θείας του διδασκαλίας θὰ εὕρῃ παντοῦ λυσσώδη ἀντίδρασιν. Δι' αὐτὸν δὲ ἀκριβῶς τὸν λόγον πρέπει νὰ ὀπλισθοῦν μὲ ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τοὺς κάμῃ λιποψύχους καὶ δειλοὺς, βεβαιώνει αὐτοὺς ὅτι κατὰ τὴν μετὰ θάνατον αἰώνιον ζωὴν τοὺς ἐπιφυλάσσει πλουσίαν καὶ εὐτυχὴ ἀνταπόδοσιν, αἰώνιον μακαριότητα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει αὐριο τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Πάντων, δηλαδὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγίων οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς πίστεως των καὶ τῆς ὁμολογίας των μέχρι θανάτου τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, ἐλάμπρυναν καὶ ἐγιγάντωνσαν τὸ πλήρωμα τῆς Χριστιανικῆς ποιμνῆς, θέλει νὰ μᾶς παραδειγματίσῃ καὶ νὰ μᾶς παρακινήσῃ, ὅπως μιμηθώμεν τὰ παραδείγματα τῶν ἀγίων αὐτῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν θεῖαν αὐτοῦ διδασκαλίαν, εἶναι τὰ μεγαλεῖτερον καθήκον παντὸς Χριστιανοῦ. Συγχρόνως ὅμως εἶναι ὄχι μόνον καθήκον πρὸς τὸν Θεάνθρωπον, ἀλλὰ καὶ γενικῶς πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν πίστιν καὶ εὐρίσκωμεθα μεταξύ ἀνθρώπων ποὺ εἶναι βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἀμαρτίαν, μὲ ἕνα λόγον μας, μὲ μίαν ὁμολογίαν μας, μὲ ἕνα καλὸν παράδειγμα καὶ μὲ μίαν θεάρεστον πράξιν, εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ πιθανώτατον νὰ γίνωμεν αἰτία τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Καὶ ἐὰν πάλιν εὐρεθώμεν μεταξύ Χριστιανῶν, ποὺ κλονίζονται καὶ φοβοῦνται νὰ διακηρύξουν τὰς χριστιανικὰς ἡμῶν πίστιν.

τῶν πεποιθήσεις, εἶναι ἐπίσης δυνατόν νὰ ἐνισχύσωμεν αὐτοὺς προβάλλοντες ὡς παράδειγμα τὴν χριστιανικὴν μας συμπεριφορὰν καὶ τὰ θεάρεστα ἔργα.

Εἰς τὴν σημερινὴν ὑλιστικὴν καὶ ἄκρως σκανδαλώδη ἐποχὴν, ὅτε ἡ ἀμαρτία καὶ ὁ πειρασμὸς ἐνεδρεῖται, ὅτε κινδυνεύομεν νὰ περιφρονηθώμεν ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας ὡς ὀπισθοδρομικοὶ ἐάν δεῖξωμεν εἰς εἰς Χριστιανοὶ καὶ ἐὰν μὲ πράξεις χριστιανικὰς ἐμφανιζώμεθα μεταξύ αὐτῶν, ὁ κίνδυνος ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ εἶναι μέγας. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐνισχυθώμεν, πῶς θὰ παραμεινώμεν ἀκλόνητοι εἰς τὰς πεποιθήσεις μας, πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ ὑπερπηδήσωμεν αὐτοὺς τοὺς κινδύνους; Πρώτη καὶ μεγαλειτέρα ἐνίσχυσις εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος. Αὐτὸς διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς, διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν Διάβολον, κατεδέχθη, ἐνῶ ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὡς ἀνθρώπος. Κατεδέχθη νὰ γένῃ δούλος τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἀνεχθῇ ὕβρεις καὶ συκοφαντίας καὶ τέλος νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πλεόν ἀτιμαστικοῦ θανάτου, τοῦ θανάτου ἐπὶ τῷ Σταυρῷ. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ περιφρονώμεν τὸν φόβον καὶ τὰς εἰρωνεῖας τῶν ἀνθρώπων, νὰ θυσιάζωμεν ἐν ἀνάγκῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας, διὰ νὰ ὁμολογοῦμεν τὸ ὄνομα τοῦ λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος μας; Μήπως αὐτὸς δὲν μᾶς εἶπεν ὅτι ἐάν ἡμεῖς ὁμολογήσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ὁμολογήσῃ τοὺς πιστοὺς του ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Πατρὸς του; Τί εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη περιφρόνησις παραβαλλομένη πρὸς τὴν αἰώνιον δόξαν ποὺ μᾶς ὑπόσχεται ὁ Χριστός; Ἐάν οἱ συνάνθρωποι μᾶς μᾶς ἀποστραφθοῦν, τί δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ζωὴν μας μετὰ τῶν ἐπουρανίων ἀγγέλων;

Ἐχόντες λοιπὸν εἰς τὸν νοῦν τ' ἀνωτέρω, πρέπει πρὸς τὸ πραγματικόν μας συμφέρον νὰ στερεωθώμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἀσφαλτέτερα εἰς τὴν ἀγίαν ἡμῶν πίστιν.

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

(Α' Τί είναι Τέχνη—Β' Ίδέα και Τέχνη—Γ' Η 4η Αυγούστου σαν ιδέα και η Τέχνη)

Για να καταλάβουμε τί είναι Τέχνη, πρέπει να νιώσουμε τί είναι Ζωή, γιατί καθώς το κάθε τι και η τέχνη πηγάζει απ' τη ζωή. Όμως, αν αυτό που λέμε ζωή είναι ο χώρος μέσα στον οποίον υπάρχουμε ήμεις καθώς και κάθε άλλο πλάσμα της φύσεως, η Ίδέα είναι η ατμόσφαιρα που περιβάλλει τον χώρο αυτόν, είναι το δεσγόνιο που αναπνέουμε. Η Τέχνη λοιπόν ξεκινάει απ' τη ζωή και τρέφεται απ' την Ίδέα. Αν λοιπόν η ζωή είναι το δέντρο η τέχνη είναι ο καρπός—έναν απ' τους θαυμαστούς καρπούς του δέντρου αυτού. Η Ίδέα είναι ο άνεμος που περιέχει το δεσγόνιο και το υδρογόνιο ή είναι οι θερμές αχτίδες του ήλιου που δίνουν ζωή και βοηθούν για τη γονιμοποίησι. Γι' αυτό την τέχνη πρέπει να τη βλέπουμε πάντα στη σχέση της με τη ζωή και την Ίδέα.

Α'. Τί είναι Τέχνη

Μιά παράταξι από λέξεις που εκφράζει ένα νόημα ή ένα αίσθημα και που έχει ρίμα καθώς λένε, δηλαδή μέτρο κι' ομοιοκαταληξία, αυτό τέλος πάντων που ονομάζουμε «ποίημα» δεν είναι πάντα έργο τέχνης.

Ούτε ένα μάρμαρο λαξεμένο που παρασταίνει κάτι απ' τον κόσμο που βλέπουμε είναι πάντα έργο τέχνης. Κι' όμως τ' αμέτρητα λαξεμένα μάρμαρα που μας άφησαν οι πρόγονοί μας είναι έργα τέχνης, κι' όλα τα λαξεμένα μάρμαρα των αρχαίων Έλλήνων είναι σπουδαία έργα τέχνης.

Ένα κομμάτι χρωματισμένου μουσαμά που να παρασταίνει κάποιο πρόσωπο ή τοπίο ή ό,τιδήποτε άλλο, απ' τον υπαρκτό κόσμο μέσα στον οποίο ζούμε, δεν είναι πάντα έργο τέχνης. Κι' όμως το περίφημο έργο του Λεονάρδου ντά Βίντσι ή «Τζοκόντα», σ' πρώτη ματιά, δεν είναι παρά ένα κομμάτι μουσαμά χρωματισμένο ού που παρασταίνει μια γυναίκα, έμπρός σ' ένα τοπίο που μόλις διαφαίνεται. Τί λοιπόν είναι το έργο τέχνης και ποιά είναι τα γνωρίσματά του;

Βλέπετε πολλές φορές σ' εστιατόρια, κουρεία ή άλλα καταστήματα ζωγραφίες που παρασταίνουν διάφορες σκηνές της ζωής. Καθώς είναι καμωμένα με φυσικότητα, σ' ας φαίνονται ωμορφα, και δείχνουν πώς εκείνος που τα έκανε, ήξερε τη δουλειά του, ήξερε να ζωγραφίζει ένα άλλο λόγο ή έναν άνθρωπο που να μοιάζει σαν ζωντανός. Κι' όμως, όλ' αυτά που βλέπετε σ' αυτά διάφορα καταστήματα, σ' εστιατόρια και τ' ας κουρεία περισσότερο δεν είναι έργα τέχνης, κι' όσο κι' αν είναι μεγάλα και παρασταίνουν πολλά πρόσωπα, ή αξία τους είναι πολύ μικρή, σχεδόν άσημαντη, ενώ για τη «Τζοκόντα» που παρασταίνει μια γυναίκα κι' αυτήν ως τη μέση, όταν ύστερ' απ' τον μεγάλο πόλεμο θέλησε να την αγοράσει απ' το Γαλλικό Δημόσιο ή Αμερική, πρόσφερε δώδεκα εκατομμύρια δολάρια, δηλαδή ένα δισεκατομ-

μύριο και διακόσια εκατομμύρια δραχμές. Κι' όμως το Γαλλικό Έθνος, όχι μονάχα δεν την πούλησε, με θεώρησε την Αμερικανική πρότασι σαν προσβολή, κι' απάντησε πώς όλος ο Αμερικανικός Δημόσιος πλούτος δεν θα έφτανε για να πληρώσει την αξία ενός έργου σαν τη «Τζοκόντα» κι' ότι η Γαλλία αρνιούνταν να παραχωρήσει ένα έργο τέχνης, γιατί έργα σαν αυτό αποτελούν τον αληθινό κι' ατίμητο θησαυρό για ένα Έθνος.

Καθώς απευθύνονται σ' εσάς αγαπητοί φαλαγγίτες και φαλαγγίσσες, και πασχίζω να σας βοηθήσω για να καταλάβετε τί είναι τέχνη, και ποιά είναι η σημασία της για την κοινωνία, θέλησα, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, λέγοντάς σας τα παραπάνω να σας μεταδώσω μια γενικὴν ἀλήθεια, ότι δηλαδή τέχνη δεν είναι η τεχνική. Η τεχνική είναι κάτι που μπορώ να το μάθω και να το αποκτήσω με την προσπάθεια και την επιμονή. Τεχνική σημαίνει μάθησι κι' επιδεξιότητα, ενώ για να κάνω τέχνη πρέπει να είμαι γεννημένος.

Γι' αυτό, ενώ ένα έργο που μπορεί να είναι καμωμένο μ' επιδεξιότητα, μπορεί να μην είναι έργο τέχνης καθώς οι ζωγραφίες που βλέπετε σ' εστιατόρια και σ' ας κουρεία—ένα άλλο, που έχει φανερό αδεξιότητες και παρασταίνει τ' αμέτρητα πρόσωπα ή τ' αντικείμενα δίχως φυσικότητα και κάποτε σ' πρώτη ματιά δυσάρεστα, μπορεί να είναι έργο τέχνης, και μάλιστα, σπουδαίο έργο τέχνης, όπως είναι οι βυζαντινές αγιογραφίες, οι φορητές εικόνες που είναι ζωγραφισμένες απάνω σ' ξύλο και οι τοιχογραφίες, με τις οποίες οι Βυζαντινοί ζωγράφοι στόλιζαν τους τοίχους απ' τις εκκλησίες κι' απ' τὰ μοναστήρια.

Γι' αυτό, κι' ένα παιδί σαν εσάς μπορεί να δώσει μιαν αληθινή έκφρασι τέχνης, φτάνει να είναι αληθινό μέσα στη παιδική του καρδιά και σ' αυτό παιδικό του μυαλό, φτάνει να μη θέλει να είναι μικρομεγάλος.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να πούμε ότι η τέχνη είναι τόσο πραγματικά γνήσιο γεγονός, όσο είναι και το ένστικτό μας. Η τέχνη είναι η έκφρασις του εαυτού μας σαν ατόμου μα κι' όλης της κοινωνίας μέσα στην οποία ζούμε σαν άτομα. Όμως απ' όσα είπαμε βγάζουμε κι' άλλο συμπέρασμα: Το αληθινό έργο τέχνης δεν είναι διόλου απαραίτητο να παρασταίνει τον κόσμο που μας περιβάλλει αντιγράφοντας τον. Η τέχνη δεν αντιγράφει τη φύσι.

Τὰ τελευταία χρόνια μεγάλοι ζωγράφοι της Ευρώπης έκαναν ταξίδια μακρινά και πήγαν σ' χώρες της Αφρικής και της Πολυνησίας, όπου θαύμασαν την τέχνη των πρωτόγονων ανθρώπων που ζούνε εκεί. Η τέχνη τους, αν και στραβοκαμωμένη κι' αδέξια, δίχως αναλογίες, φανέρωνε ωστόσο την αφέλεια και την αγάπη με την οποία ήταν καμωμένη, έτσι αὐθόρμητα και χωρίς καμιά γνώσι, αλλά μονάχα με το ένστικτο. Όστε να κι' άλλο γνώρισμα της τέ-

χνης. Αυτή δεν είναι κάτι το ήβημένο, μα είναι αὐθόρμητη κι' εκφράζει την πραγματική κατάστασι του δημιουργού της, δίχως καμιά φιλαρέσκεια. Εκφράζει τη ζωή που πραγματικά ζούμε και είναι πιά φανερό πώς για να κάνουμε τέχνη, πρέπει πρώτ' απ' όλα να νιώθουμε δυνατό τη ζωή και να ζούμε αληθινά τη ζωή.

Απ' όλα τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ε.Ο. Ν. ξεχωρίζω δύο. Τὸ ένα παιδί τῆς πολιτείας, βλέπει καθημέρα τὰ λεωφορεία και τ' αὐτοκίνητα πὸ τὸ μεταφέρουν απ' τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο. Τὸ μάτι του συνήθισε νὰ βλέπῃ ὅ,τι παρουσιάζει ἡ ζωὴ τῆς πολιτείας, μὲ τὴ μεγάλη κίνησι. Τὸ ἄλλο, παιδί ἀγρότης, βλέπει κάθε μέρα τὴ μητέρα του ν' ἀρμένῃ τὴν ἀγελάδα, νὰ ταΐζῃ τίς κόττες, νὰ ζυμῶνῃ τὸ ψωμί, ἐνῶ ὁ πατέρας του ἡλιοψημένος ἀσχολεῖται μὲ τὸ χωράφι κι' ἄλλοτε τὸ ὀργώνει, κι' ἄλλοτε ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς γιὰ τὴ σπορά, γίνεται ὁ σπορέας και ρίχνει στὴ γῇ τὸ σιταρένιο σπέρμα πὸν θὰ φυτρώσῃ και θὰ κἀνῃ τὸ χωράφι χρυσοθάλασσα. Συνήθισε τὸ μάτι του νὰ βλέπῃ γύρω του τὴν ἀγροτικὴν ζωὴ.

Καθὼς, ἂν τὸ παιδί τῆς πολιτείας θελήσῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ζωὴ, δὲ θὰ μπορέσῃ, ἔτσι και τὸ παιδί τοῦ ἀγρότη, ἂν θελήσῃ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας, κι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ.

Κι' ἂν φαντασθῶμε ὅτι ἔμειναν γιὰ λίγο καιρὸ τὸ παιδί τοῦ ἀγρότη στὴ πολιτεία και τὸ παιδί τῆς πολιτείας στὴν ἐξοχή, πάλι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μπουκνὲ μέσα στὸ νόημα τῆς ζωῆς πὸν δὲν τὴν ζοῦν, μα τὴ βλέπουν μονάχα γιὰ λίγο καιρὸ. Τὸ παιδί τοῦ ἀγρότη και τὸ παιδί τῆς πολιτείας δὲν θὰ εἶναι στὴν πραγματικὴν παρὰ τὸν ἀγρότη, καθὼς και τὸ παιδί τῆς πολιτείας κι' ἂν θρεθῇ μέσα στὴν ἐξοχὴ δὲν θὰ εἶναι στὴν πραγματικὴν παρὰ τὸν ἀγρότη.

Γι' αὐτὸ, τὸ παιδί τοῦ ἀγρότη μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ σκηνὲς ἀπ' τὴν ἀγροτικὴν ζωὴ πὸν εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα του και τῆς μητέρας του, πὸν εἶναι ἡ δική του ζωὴ, ἐνῶ τὸ παιδί τῆς πολιτείας δὲν μπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ παρὰ σκηνὲς κι' ἀντικείμενα παρμένα ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας πὸν εἶναι ἡ δική του ζωὴ. Ὡστε ἡ τέχνη δὲν βγαίνει ἀπὸ μιὰν ὑπόθεσι πὸν μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὴ ζωὴ, μα πηγάζει ἀπ' τὴ ζωὴ πὸν πραγματικὰ ζῶ, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἡ ἀφηρημένη ζωὴ μα ἡ ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο καθωρισμένη βίωσι τῆς ζωῆς.

Τώρα καταλαβαίνετε γιατί ἀντιγράφοντας μιὰ ζωγραφία ἢ ἓνα λαξεμένο μάρμαρο δὲν κάνω τέχνη, μα μιὰ ἀντιγραφή πού, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἐπιτυχημένη, δὲν ἔχει καμμιὰν ἀξίαν.

Όλοι σας πρέπει νὰ ξέρετε τὸν ἐφηβο τῶν Ἀντικυθήρων, τὸ ἐξοχο αὐτὸ χάλκινο ἀγαλμα πὸν παρασταίνει ἓναν ἐφηβὸ και πὸν βρέθηκε στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κοντὰ στὸ νησί (θέλησαν οἱ ἐπιδρόμοι νὰ τὸ κλέψουν και νὰ τὸ πᾶρουν στὴν πατρίδα τους και καθὼς φαίνεται βούλιαξε τὸ καράβι τους).

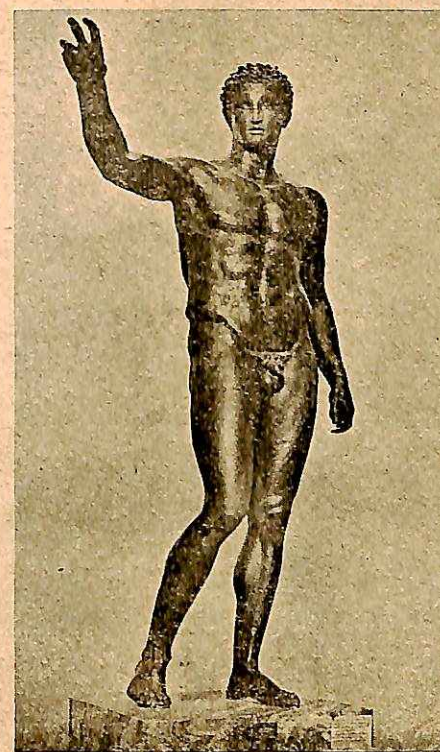
Ἄν τὸ ἀντιγράψω στὴν ἐντέλεια, καθὼς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, δὲν θὰ πῇ πὼς εἶμαι μεγάλος γλύπτης, καθὼς ἐκεῖνος πὸν τὸ δημιούργησε. Γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ πούμε πὼς ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφεται. Τὸ ἔργο τῆς τέχνης εἶναι αὐστηρὰ γνήσιο ἐν σχέσει μὲ τὴν κοινωνικὴν ζωὴ και τίς ιδέες ἀπ' τίς ὁποῖες πηγάζει. Γιατί, ὅταν ἓνας πολιτισμὸς ἰδέας ἀπ' τίς ὁποῖες πηγάζει μιὰ φυλὴ φθαρῇ και τὸν διαδεχθῇ ἡ στὸν ὁποῖον ἔφθασε μιὰ φυλὴ γιὰ νὰ γνωρίσῃ πάλι τὴν ἀκμὴ, ἔχει παρακμὴ, ἡ ἴδια φυλὴ γιὰ νὰ γνωρίσῃ πάλι τὴν ἀκμὴ. Ὁ ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιες ιδέες, νέα ἱδανικά και πίστι. Ὁ πολιτισμὸς πὸν ἔχει φθαρῇ εἶναι μιὰ περίοδος τῆς ζωῆς πὸν ἐκλείει γιὰ πάντα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ χαρακτηρίζεται ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος πὸν καθὼς πορεύεται μέσα στὸν χρόνον ἄλλοτε ἀνεβαίνει σὲ βουνοκορφές, και τότε λέγομε πὼς βρίσκεται σὲ ἀκμὴ, κι' ἄλλοτε πέφτει χαμηλὰ και λέμε πὼς βρίσκεται σὲ κατάπτωση και παρακ-

μή. Φυσικὸ εἶναι ὅταν μιὰ φυλὴ ἀκμάζῃ νὰ ὑπάρχῃ ἀνθρωπὸς τῆς τέχνης.

Όταν ὁ κλασσικὸς πολιτισμὸς κατεστράφη, ἡ Ἑλλάδα δὲν γνώρισε τὴν ἀκμὴ παρὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐμφάνισι τοῦ Χριστοῦ, πὸν ἐκήρυξε τὴν καινούργιαν θρησκείαν ἀπ' τὴν ὁποία γεννήθηκε ἡ Βυζαντινὴ πολιτεία κι' ὁ Βυζαντινὸς Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς. Όμως αὐτὸ πὸν ὀνομάζομε Βυζαντινὸ εἶναι πολὺ διάφορο ἀπ' αὐτὸ πὸν ὀνομάζομε κλασσικὸ. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τὸ ἰδεώδες ἦταν ἡ ζωὴ και ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὸ πὼς μπορεῖ κανένας νὰ γίνῃ τέλειος ἄνθρωπος, ἐνῶ οἱ Βυζαντινοὶ πὸν κι' αὐτοὶ ἦταν Ἑλληνες εἶχαν ἐντελὼς ἄλλο ἰδεώδες, τὴ σκέψι δηλαδή πὼς ὕστερ' ἀπ' τὴ ζωὴ εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ και ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γι' αὐτὸ και σ' αὐτὰ πρώτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ πιστοὶ κατέστρεψαν ἅπειρα μνημεῖα τῆς κλασσικῆς Τέχνης, πὸν ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ τὰ ἀγαποῦσαν, γιατί φάνταζαν σ' αὐτὰ μάτια τῶν Χριστιανῶν σαν βεβήλωσι τῆς ἰδέας τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς ντροπῆς, τοῦ ἀσκητισμοῦ και τῆς νηστείας πὸν ἐπέβαλλεν ἡ νέα θρησκεία γιὰ τὴν ψυχικὴ καθαροσὶ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Ἀρχαῖοι πίστευαν στὴν ἰσότητά, πὸν ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν ὕλη και τὸ πνεῦμα, ἐνῶ οἱ Βυζαντινοὶ περιφρονούσαν τὴν ὕλη και δέχονταν μόνο τὸ πνεῦμα. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες τοῦ κλασσικισμοῦ ἦταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι μέσα στὸ νόημα τῆς ἰδέας στὴν ὁποία πίστευαν, και ἡ Τέχνη τους εἶναι μοναδικὰ τέλεια.

Οἱ Βυζαντινοὶ Ἑλληνες τῆς Χριστιανισμοῦ ἦταν ἀληθινοὶ ἄνθρωποι μέσα στὸ νόημα τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν. Καὶ φτάσαμε στὸ νὰ δώσουμε ἓνα γενικὸν ὄρισμό τῆς τέχνης, ἀρκεῖ νὰ ἐνώσουμε τὰ διάφορα συμπεράσματα σ' αὐτὴν καταλήγουμε λέγοντάς ὅλα τὰ παραπάνω, και θὰ πούμε ὅτι ἡ τέχνη, ἐπειδὴ πηγάζει ἀπ' τὴ ζωὴ, εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς ζωῆς και τῶν ἀληθινῶν αἰσθημάτων πὸν δοκιμάζει ὁ ἄνθρωπος· γι' αὐτὸ ἡ τέχνη εἶναι τὸ μέτρο τῆς ἀληθινῆς βιώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ τέχνη δὲν ἀντιγράφει τὴ φύσι οὔτε ἀντιγράφει τὴν τέχνη. Γέννημα τῆς ἐσωτερικῆς ὑποστάσεως, εἶναι τὸ μέτρο κι' ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς και τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου.

Φ. Θ. Κωνσταντινίδης

Ο "Εφηβος τῶν Ἀντικυθήρων.

«ΣΥΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑ ΚΙΝΕΙ»

Η παροιμία αὐτὴ λέγεται γιὰ τοὺς ἀνέργους και τεμπέληδες πὸν περιμένουν τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Θεὸ χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ κάνουν κάτι γιὰ νὰ καλυτερεύσουν τὴ θέσι τους. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἓνας πλούσιος Ἀθηναῖος ταξίδευε κάποτε στὴ νησιὰ μαζί με πολλοὺς ἄλλους. Στὴ μέση ὁμοσ τοῦ ταξιδιοῦ, τὸ πλοῖο τους συνήντησε μεγάλη τρικυμία κι' ἀνετράπη. Κι' ἐνῶ ὅλοι προσπα-

θοῦσαν νὰ σωθοῦν κολυμβήντες, ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὴν Ἀθηνᾶ, τὴν θεὰ προστάτιδα τῆς πατρίδος του, και νὰ τῆς ὑπόσχεται σωρὸ τάματα, ἂν τὸν ἔσωζε. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συναυαγούς του τότε τοῦ φώναξε, καθὼς κολυμβοῦσε «σὺν Ἀθηνᾶ και χεῖρα κινεῖς», κι' ἀπὸ τότε ἔμεινε ὡς παροιμιώδης ἡ φράσις αὐτή.

Ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία τῶν Ἱεραρχῶν Νάου Περιέλεπτου Μυστρά.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Κάποτε η σφραγίδα της εποχής ήτανε κάστρα και εκκλησίες, παλάτια και ωραία πάρκα. Αργότερα γεφύρια, ούρανο ξύστες και ηλεκτρικά εργοστάσια. Σήμερα στα περισσότερα κράτη δίνει την σφραγίδα της εποχής η δράση της νεότητας. Και στη χώρα μας επίσης η νεολαία σφραγίζει την εποχή της με το δικόπο πέλεκι.

Ο γυιός του κεφαλαίου χου πλάι στο γυιό του εργάτη, του επισημόνου πλάι στο γυιό του αγρότη, πλούσιοι και φτωχοί ξεκινάνε στη ίδια σειρά, στην ίδια εργασία πάνω σε μία όμοια παλμη γραμμή για το λαό και το καλό του.

Το επίπεδο της δημιουργίας ικανών εργατικών νέων και το επίπεδο μορφωμένων νέων δεν πρέπει πια να ξεετάζεται ούτε από την άποψη του μορφωμένου, ούτε από την άποψη του χειρωνακτικού εργάτη.

Πρέπει να κατανοηθεί βαθιά, ότι στη σημερινή σημαντική εποχή για την ιστορία του λαού μας ένας είναι ο δρόμος και για τους δυο, κοινά είναι τα ενδιαφέροντα, όπως κοινή είναι και η προσπάθεια. Δεν έχει να κάνει, αν ο ένας εργάζεται μέσα στα επισημονικά εργαστήρια και στα πανεπιστημιακά φροντιστήρια και ο άλλος στο σιδηρουργείο ή στο αρτοποιείο. Και των δύο η προσπάθεια είναι εξ ίσου πολύτιμη για την τελεία ανικοδόμησι του έθνικου ελληνικού ναού.

Την ήθικη και πολύτιμη αυτή επίγνωση ζητώντας να εκφράση η σοφή θέλησις του Αρχηγού και να εκδηλώση η δυναμική του δράσις προκαλεί, ανάμεσα στον Κυβερνητικόν Επίτροπον της Ε.Ο.Ν και τον Υφυπουργό της Εργασίας ως γενικόν γραμματέα της Εθνικής Εργατικής Συνσπονδίας της Ελλάδος μία συνεννόηση και μία στενή συνεργασία.

Η εργατική νεολαία πρέπει να ταχθί και να προσαρμοσθί στο πλαίσιο των υψηλών και ήραϊκών έθνικων ιδεωδών της Ε.Ο.Ν. Ένα κύμα ένθουσιασμού πρέπει να πλημμυρίζη όλες τις νεαρές καρδιές της Ελλάδος, μία πνοή πρέπει να τις ζωογονή. Έ-

νας παλμός πρέπει να τις κάνει γοργά και γενναία να πάλλουν για τις ακατάλυτες αξίες του ελληνικού πολιτισμού, μία επίγνωση πρέπει να κυριαρχήσι στο πνεύμα ολόκληρης της ελληνικής νεότητος από βορ-

ρά προς νότο και από ανατολή ως τη δύσι, μία επίγνωση, ότι η Ελλάδα ζή και αναπνέει με τη θερμή πνοή ολόκληρου της νεότητος της, ελπίζει με την πολυποίκιλη έλπίδα της, πάλει με τον γερό του αίματος της παλμό και θερμαίνεται με τη δική της φλόγα.

Η παλαιά γενεά με τις κλάσεις και με τα κοινωνικά χάσματα, με τις ατομικιστικές της βλέψεις και τις κοινωνικές διαφορές που ξερχίζαν το θεϊκό μανδύα του Έθνους περνά και διαβαίνει. Στη θέσι της έρχεται μία νέα αλλοιωτική γενεά γεμάτη αταπάρνησι, ιερό φανατισμό και πρό πάντων μία γενεά ενωμένη και μαζί σφυρηλατημένη από τα μικρά της χρόνια από τα πρώτα της θήματα.

Πόσο τεράστια είναι τα ψυχολογικά αγαθά αποτελέσματα της ένωσης αυτής για την εξέλιξη του πολιτικού μπορεί να δείξη η περασμένη ξεχαρβαλωμένη εποχή, που δεν φρόντιζε καθόλου για μία τέτοια της νεότητος απόλυτη ένωση. Κάθε τάξις της νεολαίας αποτελούσε ένα φραγμένο χωράφι, με σύρμα από το γειτονικό χωρισμένο, με αυστηρό δραγάτη κι άγρια μαντρόσκυλα. Μέσα σ' αυτούς τους φράγτες και τις διαιρέσεις πέθαινε και ξεψυχούσε η νεανική δυναμικότητα. Ξο-

δεύονταν σε έριδες, σε ατομικιστικά ενδιαφέροντα και συμφέροντα, δεν είχε σκοπούς, δεν έβαζε τέρματα, δεν είχε Ολυμπιονίκας.

Το έθνικόν όφελος ήτανε μηδέν εις το πηλίκον σε κάθε απόλογισμό. Και μό-

και ψυχών : Σαρώθηκαν πια από τη μέση οι δραγάτες και οι εκμεταλλευτές της ελληνικής νεότητος. Στη θέσι τους στέκει ένας νέος Οδηγός που δίνει το αίμα και την ψυχή του πραγματικά και συμβολικά, ένας προσκυνητής του έθνικου Ιδανικού γεμάτος με μία πίστι, που κινεί τα βουνά και μετατοπίζει τους βράχους.

Πόσο σπουδαία μπορεί ν' αποβή για το μέλλον της Ελλάδος η προσαρμογή ολόκληρης της ελληνικής νεότητος στα πλαίσια της Ε.Ο.Ν. δεν είναι δυνατόν να τονισθί αρκετά.

Ας στοχασθούμε καλά το έξης και ως φαντασθούμε το μέγεθος του γεγονότος αυτού: Η εργατική νεολαία αποτελεί την μελλοντική ευημερία του ελληνικού λαού. Όπως μία οικογένεια ανατρέφει από μικρά τα παιδιά της φροντιστικά πληρώνοντας τα με τις αρετές του ατοπιεθαρχούτος και Ισορροπημένου ανθρώπου, με τις γνώσεις τις επαγγελματικές ανάλογα με την προδιθέσιν των και με την συνδετική αγάπη προς τα άλλα της μέλη, θα αναδειχθί και θα ευημερήσι, έτσι και η πλατύτερη οικογένεια, το Έθνος, θα φθάσι σε σημείον ανωτέρας ευημερίας και ύψηλότερου πολιτισμού φροντίζοντας χωρίς διάκρισι για ολόκληρη τη νεότητά του.

Κι' άκούστηκαν πολλοί τέτοιοι να λένε, όταν ο σοφός Αρχηγός ζήτησε την ένωσιν της νεότητος αυτής για να της δώσι τη δύναμι: «Μά εγώ κουράστηκα, έφκιασα, έχω 5000 νέους. Θά σάς τους δώσω, αλλά ζητά ανταλλάγματα». Σάν νάτανε τα παιδιά αυτά και οι νέοι πρόβατα και γλιδά, σάν νάτανε βακούφια τους και ζητούσαν να τα έκωρήσουν με ανάλογη τιμή. Σάν όνειρο μακρινό μάς φαίνεται η φρικτή αυτή εποχή και σάν παράξενες μορφές οι δραγάτες εκείνοι της νεότητος.

Πόση διαφορά! Τότε ζητούσαν κέρδη, ζητούσαν ανταλλάγματα, ζητούσαν όφελι για το άτομό τους, γιατί μ' αυτόν τον σκοπό μόνο ξεκίνησαν. Τώρα ένας νέος άνθρωπος γεμάτος πίστι κι αγάπη κι αταπάρνησι, πληρωμένος σάν νέο κροντήρι από τις Ιερές αυτές αρετές προσφέρει το αίμα του για μετάνγισι, όταν ένας μικρός συναγωνιστής του παθαίνη στην εκπλήρωσι του καθήκοντός του.

Πόση διαφορά καιρών

Αυτοί θα φροντίσουν να μη βρεθί στο δρόμο η νεότητα, που αφήνει τα θράνια του σχολείου. Είναι τρομερό και ανυπόφορο για τον πολιτικό ένωμένο λαό, να μένουν χωρίς εργασία άνθρωποι νέοι, που έχουν τη θέλησι να εργασθούν ή να κακομοιριάζουν στις λίγες γνώσεις, που πήρανε αρχικά με κόπο και με μόχθο και βοηθούμενοι στην εξέλιξί τους και στην τελειοποίησι των έ-

παγγελματικων των ικανοτήτων.

Σιδερένια η νέα εποχή μας βροντοφωνεί: «Αν δεν κάνουμε ό,τι πρέπει στην εργατική νεολαία άμαρτάνουμε βαρεία σ' ολόκληρο τον λαό, με μία άμαρτία, που θα άφανση σιγά σιγά το λαϊκό μας σώμα, σάν μία κληρονομική κακιά άρρώστεια. Αμαρτάνουμε γιατί κόβουμε το ψαμί των παιδιών μας, των έρχομένων γενεών, κάνοντας τις να φυτοζωούν και να άτροφούν. Και ξερούμε από πείρα, ότι τέτοιες άμαρτίες δεν μπορούν εύκολα να ξεπερασθούν και να παραμερισθούν σ' ένα λαό, όπως και μία βαρεία άρρώστεια κληρονομική ή μία προδιθέσις, παρ'ά μόνον με φροντίδα και προσπάθεια στην πάροδο πολλών γενεών.

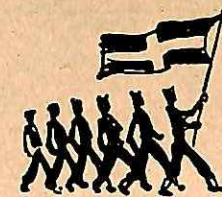
Γι' αυτό πρέπει όλοι μας να νοιώσουμε σ' όλο της της το πλάτος και βάθος τη νέα αυτή της Ε.Ο.Ν. διάταξι. Πρό πάντων η ελληνική οικονομία όφελει να καταλάβη υπεύθυνα, ό,τι πρέπει να φροντίζη με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις της συνεργαζομένη για το σκοπό της δημιουργίας μιας, όπως χρειάζεται η σημερινή εποχή, εργατικής νεολαίας.

Στο τέλος άς μιλήσουμε και από άποψως σκοπιμότητος: Η οικονομία χωρίς μία νεολαία γερή στην ψυχή και στο σώμα, ικανή στο επάγγελμα της, εύστροφη και κυριαρχή στη ζωή, είναι καταδικασμένη άργά ή γρήγορα σόν θάνατον. Η άποθήκη και η άστέρευτη πηγή της δυναμικότητος της ως και της δυνατότητος της για άπλωμα και για εξέλιξιν είναι μόνη η εργατική νεότητα.

Αυτή είναι η σκόπιμη και όφελιμιστική όλική άποψη, που δεν πρέπει να θεωρηθί ως δευτερευούσης σημασίας για όλους εκείνους που θα αναλάβουν την φροντίδα της εργαζομένης ελληνικής νεολαίας.

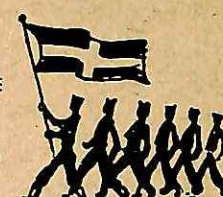
Εκτός από αυτό όμως έχουμε και την πνευματική, την ψυχική άποψη. Μία νεολαία με την ίδια κατεύθυνσι και καλλιέργεια πνεύματος και ψυχής, με την προσπάθεια προς όμους σκοπούς, με τον ένθουσιασμό για τα ίδια ιδανικά, με το αγωνιστικό πείσμα για τις ίδιες αξίες του πολιτισμού θα φθάσι και μία ζωή συνολικά καλή και εύτυχημένη.

Πάνω σ'αυτή μας τη σκέ-

Ο πληθυσμός της γης

ΠΟΣΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ;

Γνωρίζομεν όλοι, ότι ο πληθυσμός της Ελλάδος άνέρχεται εις όκτώ περίπου εκατομμύρια. Επίσης είμεθα κάτοχοι όρισμένων άλλων στοιχείων για μερικά γειτονικά μας ή μεμακρυσμένα κράτη.

Νά κάτι ενδιαφέρον που θα έπρεπε να μάθωμεν.

Πόσος είναι ο πληθυσμός των πέντε ήπειρων, ολόκληρου δηλαδή του κόσμου;

Οι στατιστικές μας δίδουν, με λεπτομέρειες, κάθε σχετική πληροφορίαν. Οι άνθρωποι που κατοικούν εις τον πλανήτην μας, την Γη, άνέρχονται εις δύο δισεκατομμύρια και εκατόν τριάντα έννεά εκατομμύρια. Και εις αριθμούς: 2.139.000.000!

Χάρις εις την στατιστικήν πάλιν, μπορούμε να κατανεύωμεν τον κατα-

ψι, άς ξεθάψουμε μιάν αλήθεια γρανιτένια αίωνων, μιάν αλήθεια, που έχει συγγένεια με το αίμα, που τρέχει από χιλιετίριδες στις φλέβες μας, μιάν αλήθεια από κείνες που πρέπει σήμερα να μάς είναι η βάση και η αρχική πηγή των Ιδανικών και της δράσεως μας. Τέτοιες αλήθειες άθάνατες πρέπει να γίνουν τ' άγκωνάρια της δικής μας πολιτειακής ιδεολογίας.

Από την «Πολιτείαν» του Πλάτωνος βαστά η αλήθεια αυτή:

«Και για τη ζωή; Δεν θα πούμε, πώς είναι έργον της ψυχής; Είπε. Λοιπόν θα πούμε, πώς κι' η ψυχή έχει κάποια άρετή; Συμφωνώ. Μπορεί λοιπόν, Θρασύμαχε, να εκτελέση τέλεια τα έργα της η ψυχή, που στερήθηκε την άρετή της ή αυτό είναι αδύνατο; Είναι αδύνατο!»

Αφοϋ λοιπόν και η ζωή είναι έργο της ψυχής κατά τον Πλάτωνα, για να είναι η ζωή ώραία και εύτυχισμένη, πρέπει και ο κόσμος της ψυχής να διαπασθί έτσι, που να δημιουργήση την ζωήν του συνόλου και του ατόμου υψηλή, δίκαια και εύτυχημένη.

Σ. Κ.

πληκτικόν αυτόν αριθμόν, κατά ήπειρους.

Και αρχίζοντας από την δικήν μας, βλέπουμε ότι η Εύρώπη—ή πιδ πυκνοκατοκημένη ήπειρος—έχει πληθυσμόν 829.000.000, δηλαδή τὰ 25 % των κατοίκων της γης. Η πυκνότης του πληθυσμού της Εύρώπης είναι 46 κάτοικοι κατά τετραγωνικόν χιλιόμετρον.

Η ήπειρός μας έχει έκτασιν 11.400.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Η Ασία κατοικείται από 1.077.000.000 ανθρώπους, που αποτελούν τὰ 50 % του όλου γηγίνου πληθυσμού.

Η επιφάνεια της Ασίας καλύπτει έκτασιν 41.600.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και άναλογούν 28 κάτοικοι κατά τετραγωνικόν χιλιόμετρον.

Η Αφρική έχει 152.000.000 κατοίκους, οι όποιοι αποτελούν τὰ 7 % των ανθρώπων. Με έκτασιν 30.000.000 τετραγωνικών χι-

λιόμετρων, η μαύρη ήπειρος έχει 5 άτομα κατά τετραγωνικόν χιλιόμετρον. Η Αφρική είναι η ολιγώτερον πυκνοκατοκημένη ήπειρος.

Η Αμερική έρχεται μετά την Αφρική ως προς την πυκνότητα του πληθυσμού με 6 άτομα κατά τετραγωνικόν χιλιόμετρον. Ο νέος κόσμος κατοικείται από 270.000.000, που αποτελούν τὰ 13 % του γηγίνου πληθυσμού. Η επιφάνεια της Αμερικής είναι 42.900.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Η Ωκεανία τέλος, με 11.000.000 κατοίκους, έχει τὰ 0,5 % του πληθυσμού

της γης. Η έκτασις της είναι 8.600.000 τετρ. χιλόμετρα, άναλογούν δέ 12 άτομα κατά τετραγωνικόν χιλιόμετρον. ***

Μεταξύ των χωρών, των όποιων ο πληθυσμός και η επιφάνεια έρχονται εις την πρώτην γραμμήν, διακρίνονται αί έξής:

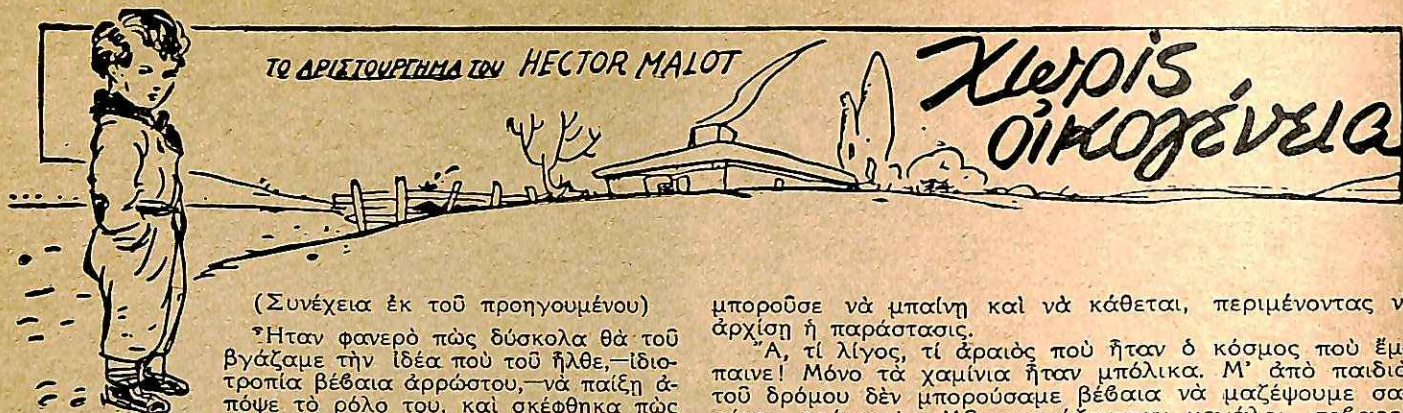
Η Βρετανική αυτοκρατορία—με τις άποικίες της έννοείται—έχει επιφάνειαν 35.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, δηλαδή κάτι περισσότερον του ένός τετάρτου της επιφανείας της γης. Κατοικείται από 500.000.000 ανθρώπων, τὰ 25 % του συνολικού πληθυσμού. Ακολουθεί η Γαλλική Δημοκρατία κατέχουσα τὰ 11 % της συνολικής επιφανείας της γης, με 20 % του συνολικού πληθυσμού της.

Η Κίνα καταλαμβάνει τὰ 7 % της γηϊνης επιφανείας και οι Κινέζοι αποτελούν τὰ 20 % των κατοίκων του πλανήτη μας! Ο πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών είναι τὰ 7 % και της Ιαπωνίας τὰ 3 % των κατοίκων της γης. ***

Και οι Έλληνες; Έάν ύπολογίσωμεν εις όκτώ εκατομμύρια τούς κατοίκους της Ελλάδος και εις δύο εκατομμύρια τούς ξενητευμένους μας, (Αμερική, Αίγυπτος—Σουδάν, Αυστραλία, Κωνσταντινούπολις κλπ.), έχομεν 10.000.000 περίπου Έλλήνων.

Τί άναλογίαν έχομεν έναντι του συνολικού πληθυσμού της γης; Μόλις μισό εκατοστόν (0,5 %) ή πέντε χιλιοστά. Ο αριθμός είναι βέβαια μικρός. Αλλά ως άντιστάθμισμα έχομεν την Ικανοποίησιν ότι ο μικρός αυτός λαός είναι από τούς έκλεκτοτέρους του κόσμου και έδωσεν από την αρχαιότητα όσα κανείς άλλος εις τον πολιτισμόν.

Κ. Π—ς.

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς οίκογένεια

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ήταν φανερό πως δύσκολα θα του βγάλαμε την ιδέα που του ήλθε.—Ιδιοτροπία βέβαια άρρώστου,—να παίξει απόψε το ρόλο του, και σκέφθηκε πως το καλλίτερο θάταν να του κρύψουμε την αναχώρησή μας.

Δυστυχώς, όταν έγύρισε ο Βιτάλης, που δεν ήξερε τί συνέβη όσο έλειπε, ο πρώτος του λόγος ήταν να του πη νά έτοιμάσω την άρπα μου κι' όσα άλλα πράγματα χρειάζονταν για την παράστασι. Τάκουσε ο Καρδούλης, που ήξερε πολύ καλά αυτά τὰ λόγια, κι' άρχισε πάλι τὰ παρακάλια, αυτή τη φορά στον κύριό μας. Και να μιλούσε ακόμα δεν θά φανέρωνε με τον έναρθρο λόγο την επιθυμία του καλύτερ' άπ' ό,τι το έκανε τώρα με τους διαφόρους ήχους που έβγαζε, με τους μορφασμούς του προσώπου του και με τη μιμική όλου του σώματός του. Άληθινά δάκρυα έβρεχαν τὰ μάγουλά του κι' άληθινά φιλιά έδινε στα χέρια του Βιτάλη.

—Θέλεις να παραστήσης; τον ρώτησε αυτός.
—Ναί, ναί! έφώναξε ολάκαυρος ο Καρδούλης.
—Μα είσαι άρρωστος, μικρούλη μου!
—Δέν είμαι πιά! έφώναξε μ' έκφραστικώτερη ακόμα παντομίμα ο Καρδούλης.

Ήταν άληθινά συγκινητικό να βλέπη κανείς πως έκανε αυτός ο μικρός άρρωστος, με την ψυχή στο στόμα, για να μάς καταφέρει: Μ' άν του κάναμε τη χάρη που μάς ζητούσε, θά τον καταδικάζαμε σε βέβαιο θάνατο.

Ήλθε ή ώρα για να πάμε στο θέατρό μας. Άναψα μια καλή φωτιά στο τζάκι, με χοντρά ξύλα, για να βασιτάξη πολύ. Τύλιξα καλά με τὰ σκεπάσματα τον Καρδούλη, που έκλαιγε ο κακόμοιρος με θερμά δάκρυα, και φύγαμε.

Δέν μπορούσαμε, βέβαια, να παίξουμε τις συνηθισμένες μας κωμωδίες, άφοι μάς έλειπαν οι κυριώτεροι ήθοιοι! έπρεπε όμως να βάλουμε τὰ δυνατά μας, ο Κάπης κι' εγώ, για να κερδίσουμε τὰ σαράντα φράγκα που μάς χρειάζονταν.

Σαράντα φράγκα,—ήταν φοβερό! Ο Βιτάλης τὰ ειχ' έτοιμάσει όλα και δέν έμεινε πιά παρά ν' αναφθούν τὰ κεριά. Περιμέναμε όμως ως να γείμηση λίγο ή σάλα, γιατί ο φωτισμός μας δέν έπρεπε να τελειώση πρίν από την παράστασι.

Στο άναμεταξύ αυτό ο ταμπουρλιέρης τριγύριζε ακόμα μια φορά τους δρόμους του χωριού, κι' από τὸ θέατρό μάς άκούγαμε τὰ ταμπουρλισμάτά του, σιγώτερα ή δυνατότερα, κατά την απόστασι.

Άφοι έκαμα την τουαλέττα του Κάπης και τη δική μου, πήγα και στάθηκα πίσω από ένα στύλο, για να ιδώ την «ομήγυρι» που θάμπαινε.

Σε λίγο το ταμπουρλό πλησίασε κι' άκούσα έξω στο δρόμο άλαλητό.

Ήταν άπ' τις φωνές καμιά είκοσαριά χαμιινών, που άκολουθούσαν τὸ ταμπουρλό και βηματίζαν με τὸ ρυθμό του.

Ο ταμπουρλιέρης, παίζοντας όλοένα, στάθηκε άνάμεσα στα δυο φανάρια που ήταν άναμμένα απέξω από τὸ θέατρό μας και τώρα πιά ο κόσμος

μπορούσε να μπαίνει και να κάθεται, περιμένοντας ν' άρχισή ή παράστασις.

Α, τί λίγος, τί άραιός που ήταν ο κόσμος που έμπαινε! Μόνο τὰ χαμινία ήταν μπόλικά. Μ' από παιδιὰ του δρόμου δέν μπορούσαμε βέβαια να μαζέψουμε σαράντα φράγκα! Μάς χρειάζονταν μεγάλοι, σοβαροί άνθρωποι, με τὸ χέρι πρόθυμο.

Τέλος πάντων ο Βιτάλης άποφάσισε ν' άρχίσουμε, άν και ή σάλα ήταν ακόμα σχεδόν άδεια. Δέν μπορούσαμε, βλέπετε, να περιμένουμε περισσότερο, γιατί ήταν στη μέση και τὸ ζήτημα τῶν κεριών.

Εγώ βγήκα πρώτος στη σκηνή και, συνοδευόμενος από την άρπα μου, τραγούδησα δυὸ καντσονέτες. Για να είμαι άληθινός, πρέπει να πῶ πως τὰ χειροκροτήματα ήταν λίγα.

Ποτέ μου δέν ειχα υπερβολική φιλοδοξία μά, σ' αυτή την περίστασι, ή ψυχρότης του κοινού με απέλπιζε. Άν δέν τὸ άρεσε τὸ τραγούδι μου, δέν θάνοιγε βέβαια τὸ πουγγί του. Δέν τραγουδούσα για δόξα, παρά για τὸν δυστυχισμένο τὸν Καρδούλη. Ω, πόσο ήθελα να συγκινήσω αυτή την «ομήγυρι», να την ένθουσιάσω, να την ξετρελλάνω!

Μα ποῦ! Η σάλα, που την έβλεπα τώρα γεμάτη αλλόκοτες σκίες, για κάθε άλλο με θεωρούσε παρά για «φαινόμενο»...

Ο Κάπης στάθηκε πιδ εὐτυχής. Πολλές φορές τὸν χείροκρότησαν και με μεγάλη προθυμία.

Η παράστασις εξακολουθούσε. Χάρις στον Κάπη τελείωσε μ' ένθουσιασμό. Όχι μόνο χειροκροτούσαν, παρά κτυπούσαν και τὰ πόδια και φώναζαν μπράβο!

Κι' έφθασε ή κρίσιμη στιγμή. Ένώ εγώ, στη σκηνή, χόρευα ένα Ισπανικό χορὸ που τὸν έπαιζε ο Βιτάλης, ο Κάπης, με τὸν δίσκο στο στόμα, τριγύριζε την έντιμη ομήγυρι. Θά μάζευε άρὰ γε σαράντα φράγκα; Αυτή ή άγωνία μου έσφιγγε την καρδιά, ένῳ χαμογελούσα προς τὸν κόσμο χορεύοντας...

Είχα κατακουρασθῇ, έλαχάνιαζα, κι' όμως εξακολουθούσα τὸ χορὸ μου. Δέν έπρεπε να πάω, παρά όταν θά γύριζε ο Κάπης. Μ'αὐτὸς δέν βιάζονταν καθόλου κι' άμα κανένας δέν τούρριχνε, στέκουνταν πολλήν ώρα μπροστά του και τὸν κτυπούσε με τὸ πόδι την τσέπη.

Έπὶ τέλους τὸν είδα να έρχεται κι' έτοιμάσθηκα να σταθῶ μά ο Βιτάλης μου έγνεψε να εξακολουθήσω. Έξηκολούθησα και, καθώς έπλησίασα χορεύοντας τὸν Κάπη, είδα πως ο δίσκος κάθε άλλο ήταν παρά γεμάτος.

Τη στιγμή εκείνη ο Βιτάλης, που κι'αὐτός ειχε ιδῇ πόσο μικρή ήταν ή είσπραξι, σηκώθηκε.

—Τὸ πρόγραμμά μας τὸ έκτελέσαμε, είπε. Αυτό μπορούμε να τὸ ποιμε χωρίς καύχησι. Έπειδ όμως τὰ κεριά μας βαστούν ακόμα, θά ήθελα, άν τὸ επιθυμῇ ή «ομήγυρις», να σὰς τραγουδήσω λιγάκι κι' εγώ. Ο Κάπης θά κάμη και δεύτερο γύρο, ὡστε ὅσοι δέν κατάρθωσαν να βροῦν τὸ άνοιγμα της τσέπης τους στο πρώτο του πέρασμα, ας έλπίσω πως θά φανοῦν δεξιώτεροι αυτή τη φορά. Τους προειδοποιῶ για να έτοιμασθοῦν.

Άν κι' ο Βιτάλης ήταν ο δάσκαλός

μου, ποτέ δέν τὸν ειχ' άκούσει να τραγουδῇ άληθινά, ή τουλάχιστον ὡπως τραγούδησε απόψε.

Διάλεξε δυὸ τραγούδια γνωστά σ' όλους, που εγώ όμως δέν τὰ ήξερα ως τότε, τη ρομάντσα του Ίωσήφ «A peine au sortir de l'enfance», και τὸ Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου, «O Richard, o mon roi!»

Την εποχή εκείνη δέν ήμουν ακόμα σε θέσι να κρίνω άν ένας τραγουδούσε καλά ή κακά. Τὸ τραγούδι όμως τὸν Βιτάλη,—αὐτὸ τὸ ξέρω καλά,— με κατασυγκίνησε. Σε μια άκρη της σκηνής, όπου ειχα τραθηθῇ, με πήραν τὰ κλάματα.

Άνάμεσ' από την καταχνιά που θάμπωνε τὰ μάτιά μου, είδα τότε μια κυρία, που κάθονταν στον πρώτο πάγκο, να χειροκροτῇ με ὅλη της τὴ δύναμι. Την ειχα παρατηρήσει άπ' την άρχή, γιατί αυτή δέν ήταν χωριάτισσα σαν τις άλλες γυναίκες της σάλας μας. Ήταν άληθινή κυρία, νέα, ὁμορφη και, άπ' τις γούνες που φορούσε, φαίνονταν ή πιὸ πλούσια του χωριού. Είχε κοντά της ένα παιδί που κι' αὐτὸ ειχε χειροκροτήσει πολύ τὸν Κάπη. Γυῖος της ήταν χωρίς άλλο, γιατί της έμοιαζε πολύ.

Ύστερ' από την πρώτη ρομάντσα ο Κάπης άρχισε πάλι να τριγυρίζη. Με μεγάλη μου ὁμως έκπληξι, είδα πως ή κυρία δέν έρριξε τίποτα στο δίσκο.

Όταν ο κύριός μου τελείωσε και την άρια του Ριχάρδου, εκείνη μου έγνεψε και την πλησίασα.

—Ήθελα να μιλήσω στον κύριό σου, μου είπε.

Αὐτὸ μου φάνηκε παράξενο. Τί τὸν ήθελε τὸν κύριό μου ή πλούσια κυρία; Κατά τη γνώμη μου, καλύτερα θάκανε να ρίξη κάτι στο δίσκο. Όπως δήποτε, διαβίθασα την επιθυμία της στο Βιτάλη και σ' αὐτὸ τὸ άναμεταξύ γύρισε στη σκηνή κι' ο Κάπης. Άλλοίμονο! ο δεύτερος δίσκος ήταν ακόμα λιγώτερο γεμάτος από τὸν πρώτο!

—Και τί με θέλει τὸν λόγου της; ρώτησε ο Βιτάλης.
—Νά σὰς μιλήσω.
—Δέν έχω τίποτα να της πῶ.
—Δέν έδωσε τίποτα τὸν Κάπη; μπορεί να θέλη να δῶσῃ τώρα.

—Άς ζητήσω λοιπόν τὸν Κάπη, ὅχι έμένα! Μ' ὅλ' αὐτὰ όμως, ο Βιτάλης πήγε στην κυρία. Μόνο που πήρε μαζί του και τὸν Κάπη.

Τους άκολουθήσα.

Ένας ὕπνέτης, μ' ένα φανάρι στο χέρι και με μια κουθέρτα, στέκονταν τώρα κοντὰ στην κυρία και στο παιδί της.

Ο Βιτάλης την εχαιρέτησε, αλλά ψυχρά.
—Με συγχωρήτε που σὰς ένώλησα, τὸν είπε ή κυρία, αλλά ήθελα να σὰς συγχωρῶ.

Ο Βιτάλης ὑποκλίθηκε χωρίς να πη λέξι.

—Είμαι κι' εγώ μουσικός, εξακολουθήσε ή κυρία, κι' έννοείτε τί έντύπωσι μου κάνει ένα μεγάλο ταλέντο σαν τὸ δικό σας!

«Μεγάλο ταλέντο» ο κύριός μου; ο Βιτάλης; ο πλανόδιος θιασάρχης σκυλιών; Έμεινα κατάπληκτος!

—Δέν ὑπάρχει ταλέντο σ' ένα γέρο άνθρωπάκο σαν και μένα! άποκρίθηκε ο Βιτάλης.

—Μη νομίζετε πως με σπρώχνει καμιά άδιάκριτη περιέργεια, είπε ή κυρία.

—Μά θά ήμουν ὀλοπρόθυμος να ικανοποιήσω την περιέργεια αὐτή. Άπορήσατε που άκούσατε να τραγουδῇ καλούτσικα ένας σ' α λ τ ι μ π ά γ κ ο ς; δέν είν' έτσι;

—Καταμαγευθήκα!

—Και όμως είναι άπλούστατο: Δέν ήμουν πάντα ὅ,τι είμαι σήμερα. Άλλη φορά, στα νειάτα μου, ήμουν... ναί... έκαμα ὕπνέτης σ' ένα μεγάλο τραγουδιστή και έτσι έμαθα, σαν τὸν παπαγάλο, μερικές άριες, που ο κύριός μου τις μελετούσε μπροστά μου. Αὐτὸ είναι ὄλο.

Η κυρία δέν άποκρίθηκε τίποτα· κοίταξε όμως κάμψοση ὡρα τὸν Βιτάλη, που στέκουνταν μπροστά της στενοχωρημένος.

—Χαίρετε, κυρίε! τὸν είπε ὕστερα, (και τη λέξι «κύριε» την έτόνισε)· χαίρετε κι' άφήστε με άλλη μια φορά να σὰς εύχαριστήσω για τη συγκίνησι που μ' έκάματε να αισθανθῶ.

Έσκυψε τότε στον Κάπη κι' έρριξε στο δίσκο του ένα νόμισμα χρυσό.

Ενόμισα πως ο Βιτάλης (να έβγαζε ως την πόρτα την κυρία κα δέν κουνήθηκε από τη θέσι του, κι' όταν εκείνη άπομακρύνθηκε λίγα βήματα, τὸν άκούσα να μουρμουρί-

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ

ΟΙ φίλοι του έναστρου ούρανοῦ δύνανται κατά τὸν μήνα Ίούνιον να παρακολουθήσουν τὰ άκόλουθα φαινόμενα:

Όφεις του έσπερινοῦ ούρανοῦ

Με την έναρξιν του λυκόφωτος προς τὸ Β. Α. άνατέλλει ο λαμπρός Βέγας που άνήκει εις τὸν άστερισμὸν της Λύρας. Η Μεγάλη Άρκτος μεσουρανεῖ κατά την ὥραν αὐτήν, εις μικράν δὲ απόστασιν από της οὐράς της και κατά την προέκτασιν αὐτῆς εὐρίσκειται ο Άρκτοῦρος (α Βωώτου), άστὴρ πρώτου μεγέθους.

Πρὸς τὸ ΝΑ μέρος τοῦ ούρανοῦ και εις μικράν απόστασιν από τοῦ δρίζοντος εὐρίσκειται ο άστερισμός της Παρθένου με τὸν λαμπρὸν Στάχυν. Ύψηλότερον και πρὸς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ ούρανοῦ είναι ο Λέων με τὸν Βασίλεισκον, άστέρα πρώτου μεγέθους. Ο Προκύων δὲι προς τὸ ΝΔ μέρος τοῦ δρίζοντος. Πρὸς τὸ ΒΔ εὐρίσκειται ο άστερισμός τοῦ Ήνιόχου με την Αίγα, άστέρα πρώτου μεγέθους και μεταξύ Πρόκυκος και Αίγος (πρὸς τὸ Δ μέρος) διακρίνονται οί Δίδυμοι (Κάστωρ και Πολυδεύκης).

Ο νέος κομήτης

Ο νέος κομήτης, ο ὁποῖος εις την άρχήν έλαβε τὸ ὄνομα Hassel θά ὀνομάζεται κομήτης Júpiter—Achimatoφ—Hassel, διότι και οί ἐν λόγῳ άστρονόμοι άνεκάλυσαν αὐτὸν άνεξαρτήτως άλλῶν μεταξύ 15 και 18 Ἀπριλίου ε. ε.

Μέγα μετέωρον

Την 20 Ν)θρίου 1938 παρατηρήθη μέγα μετέωρον με διαδρομήν από της κομποδέλεως Μονταμπάου της Γερμανίας μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ρήνου. Εκίνητο εις ὕψος 70 χιλιομέτρων χωρίς να σημειωθῇ πτώσις ἐπὶ της Γῆς. Η ταχύτης του ήτ 70 χιλόμετρα κατά δευτερόλεπτον. Πιθανώτατα άνήκει εις τὸ σμήνος τῶν Λεοντιδῶν.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Πλανῆται:

Ο Έρμης εὐρίσκειται την 7 Ίουνίου εις άνωτέραν συνόδον και περί τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ήμπορεῖ καιεῖς να τὸν αναζητήσῃ 1 ½ ὥραν μετα την δύσιν τοῦ Ήλιου πρὸς Δ ὡς λαμπρὸν άστέρα. Η Άφροδίτην άνατέλλει μίαν ὥραν πρὸ της άνατολῆς τοῦ Ήλιου.

Ξη δυο-τρεις Ιταλικές βλαστήμιες. Γιατί ειχε θυμώσει τόσο;...

—Μά έρριξε στο δίσκο ένα ναπολεόνι! τὸν είπα.

—Έκαμε να μου δώση μπάτσο, μά έκράτησε τὸ χέρι του.

—Ένα ναπολεόνι! ψιθύρισε· σὰ να εὐπνοῦσε από ὄνειρο. Ά, ναί, αλήθεια... τὸν ξεχνοῦσα τὸν κακόμοιρο τὸν Καρδούλη... Πάμε, πάμε γρήγορα να ιδοῦμε τί κάνει.

Μαζέψαμε βιαστικά τὰ πράγματά μας και σε λίγο γυρίσαμε στο ξενοδοχείο.

Άνέβηκα πρώτος τη σκάλα κι' έτρεξα ἴσα στην κάμαρά μας. Η φωτιά δέν ειχε σβῆσει, μά δέν έβγαζε πιά φλόγες. Άναψα γρήγορα ένα κερί και κοίταξα να ιδῶ που βρίσκεται ο Καρδούλης, έκπληκτος που δέν τὸν άκούγα καθόλου.

(Άκολουθεῖ)

Ο Βιτάλης πήρε τον Κάπη και πήγε στην Κυρία.

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Πόσες συνθήκες ειρήνης υπεγράφησαν από την εποχή που η ανθρωπότητα έχει ιστορία;

Σύμφωνα με μιά στατιστική της Έταιρίας Διεθνούς Δικαίου, έχουν υπογραφεί 8.000 συνθήκες ειρήνης από 3.400 έτών. Κατά την μεγάλη αυτή περίοδο οι 8.000 συνθήκες που υπογράφηκαν, δεν κατώρθωσαν να εξασφαλίσουν στην ανθρωπότητα παρά μόνον 268 έτη ειρήνης.

Τί περιέχει η σκόνη των Αθηνών

Γνωστός Αθηναίος μικροβιολόγος, που εξέτασε βακτηριολογικώς την σκόνη των δρόμων της πρωτεύουσας, ανέκοινωσε τα παρακάτω καταπληκτικά αποτελέσματα της έρευνής του:

Ο αριθμός των μικροβίων που βρήκε σε κάθε γραμμάριο σκόνης ανέρχεται κατά μέσον όρον στον τρομερό αριθμό των 761.521.100. Ο αριθμός αυτός ποικίλλει ανάλογως της καθαριότητας των δρόμων από τους όποιους πήρε σκόνη. Έτσι, σε ολιγώ-

τερον ακαθάρτους δρόμους και μερικές ήσυχες παρόδους της λεωφόρου Κηφισιάς, βρήκε 60 εκατομμύρια μικροβίων κατά γραμμάριον. Στους πιο ακαθάρτους και πολυσυνάστους δρόμους ο αριθμός φθάνει τα πεντακόσια εκατομμύρια.

Η σκόνη αυτή 73 τοίς εκατόν είναι μολυσματική, περιέχει δηλαδή μικρόβια μεταδοτικών νόσων. Ο αναφερόμενος μικροβιολόγος έκαμε ένεσεις με σκόνη σε κουνέλια και βρήκε ότι επί 42 ενέσεων, οι 12 μετέδωσαν το μικρόβιο της φυματίωσης, οι 8 το μικρόβιο του τύφου, οι 4 το βακτηρίδιο του κακοήθους οιδήματος και οι 2 του τετάνου, χωρίς ν' αναφέρωμε και άλλα μικρόβια λιγότερο γνωστά που επιφέρουν θανατηφόρους σηψαιμίας.

Θεραπεύεται ή πιτυρίδα;

Η πιτυρίδα είναι μιά ασθένεια της κεφαλής που την έχουν τα ¾ των ανθρώπων που ζούν σε πολιτισμένα μέρη. Θεραπεύεται όταν την προλάβωμε μεταχειριζόμενοι όχι τα διάφορα φάρμακα που διαφημι-

ζουν οι επιτήδριοι, αλλά όταν πλένωμε το κεφάλι μας με το παρακάτω απλούστατο μείγμα που μπορεί να κατασκευάσει ο καθένας στο σπίτι του:

Σαπούνι λευκό γραμ. 100
Οινόπν. διυλισμένο » 50
Γλυκερίνη » 15
Τερεβιν. (νέφτι) » 3

Πέρασαν ή όχι και πώς οι Έβραίοι την Έρυθρά Θάλασσα;

Η διάβασις της Έρυθρας θαλάσσης, ένα από τα θαυμασιώτερα έπεισόδια της Παλαιάς Διαθήκης, δεν αμφισβητείται πιά σήμερα. Η έπιστήμη παραδέχθηκε ότι αυτό ήταν δυνατό. Πράγματι, όταν ο έξ ανατολών άνεμος τυχαίη να είναι υπερβολικά δυνατός, τα κύματα της διάρυγος του Σουέζ συμβαίνει κάποτε να ανατρέπονται, να ωθούνται και ν' αφήνουν δίοδο, αν όχι έντελως στεγνή, πάντως διαβατή και ακίνδυνη στα σημεία όπου τα νερά δεν είναι ποτέ πολύ βαθειά. Είναι λοιπόν παραδεκτόν ότι οι Έβραίοι, ευνοηθέντες από τον ισχυρό άνεμο, μπόρεσαν να περάσουν πεζή την Έρυ-

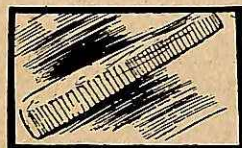
θρά θάλασσα και ότι οι Αιγύπτιοι που τους ακολουθούσαν κατεποντίστησαν, μόλις μετεβλήθη ή φορά του ανέμου. Το ίδιο περίπου συνέβη και όταν ο περσικός στρατός του Αρταξέρξη θέλησε να καταλάβη την Αίγυπτο. Μέρος του στρατού αυτού κατώρθωσε να περάση την Έρυθρά θάλασσα, αλλά όταν ο άνεμος άλλαξε αποτόμως φορά, ο υπόλοιπος στρατός κατεποντίσθη.

Το ίδιο φαινόμενο παρετηρήθηκε στο Σουέζ και κατά την διάρκεια της εκστρατείας του Ναπολέοντος στην Αίγυπτο, έγινε μάλιστα λόγος στο Γαλλικό Έπιτελείο να επαναληφθί από τους Γάλλους στρατιώτες το «θαύμα» των Έβραίων. Η ιδέα όμως αυτή εγκαταλείφθηκε.

Ποιό είναι το πρώτο διήγημα που δημοσίευσε στη δημοτική ο Καρκαβίτσας;

Ο Καρκαβίτσας παρουσιάσθηκε για πρώτη φορά στην ελληνική λογοτεχνία το 1886, σε ηλικία δηλαδή 20 χρόνων. Το πρώτο δέ διήγημα που δημοσίευσε στη δημοτική είναι «Ο ζητιάνος».

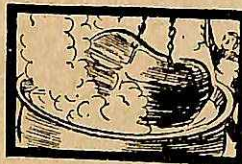
ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΤΣΑΤΣΑΡΑ

1. Η τσατσάρα με την οποία χτενίζομε τα μαλλιά μας γίνεται ή από δαστακό χελώνης ή από κέρατο. Το πρώτο, ως φαίνεται εκ του ονόματος, μάς το προσφέρει το δαστακόν της χελώνης.

2. Προς τούτο χρησιμοποιούνται ιδίως τα δαστακά των χελωνών του Ίνδικου ή Ειρηνικού ώκεανού, που είναι γιγάντειες. Μερικές απ' αυτές τις χελώνες ζυγίζουν άνω των 200 κιλών.

3. Έπειδή δέ το δαστακό της χελώνης είναι κοίλον ή πρώτη έπεξεργασία συνίσταται στην εκπλατύνισι του. Το ρίχνουν λοιπόν μέσα σε βρασμένο νερό διά να μαλακώση και το πιέζουν μεταξύ δύο χαλκίνων πλάκων.

4. Το δαστακόν έχει μεταβληθί πιά σε μιά μεγάλη εξαιρετικώς λεία πλάκα και δεν απομένει παρά να την τεμαχίσουν με ειδική μηχανή και να την ρίξουν σε καλούπια σχήματος τσατσάρας.

5. Για τις από κέρατο τσατσάρες χρησιμοποιούν τα κέρατα των βοδιών, κατσίκας ή κριών. Όλα αυτά τα κέρατα έχουν την ιδιότητα να είναι κοίλα, εκτός από τις μύτες των.

6. Η έπεξεργασία λοιπόν αρχίζει με την αφαίρεσι του μη κοίλου αυτού μέρους (το όποιον χρησιμοποιείται γενικώς από τους βιομηχάνους μπαστουινών και όμβρελλών) και μετά σχίζουν το κέρατο καθ' όλον του το μήκος.

7. Το βοθίζουν μετά μέσα σε βρασμένο νερό και μαλακώνει όπως το δαστακό. Ο εργάτης εύκόλως μπορεί τότε να ξετυλίξη το κέρατο, όπως ξετυλίσσεται ένας ρόλος χαρτιού.

8. Μεταβάλλεται έτσι σε πλάκα που εκπλατώνεται υπό μηχανικήν πίεσιν και δεν απομένει παρά να κοπθί απ' αυτήν μιά τσατσάρα, ένας χαρτοκόπτης, ένα κόκκαλο για τα παπούτσια κλπ.

Φαλαγγίτσαι του Σχηματισμού Ήρακλείου της Ε.Ο. Ν.εις μίαν έκδρομήν των.

Από την έκδρομήν της Πρωτομαγιάς της 131ης Φάλαγγος Θηλέων Φιλιατών.

ΖΩΗ & ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

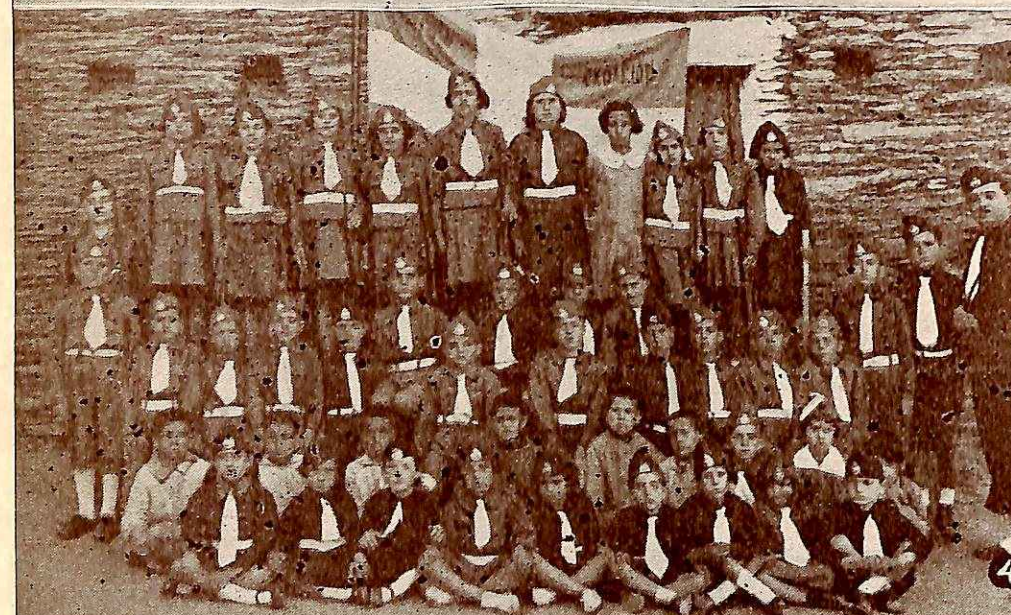
1

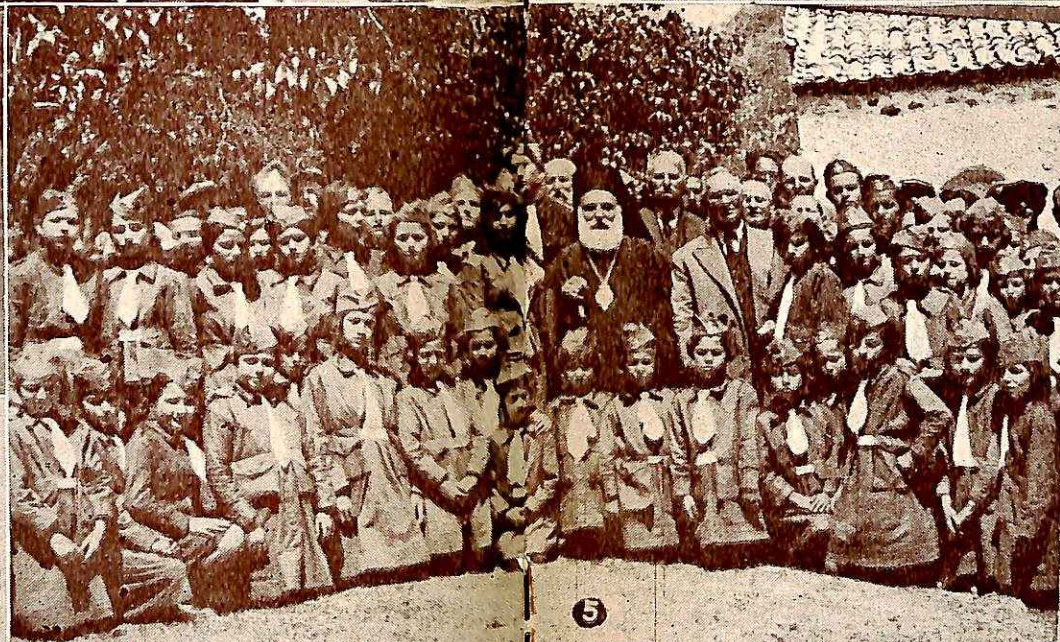
2

3

4

5

6

7

8

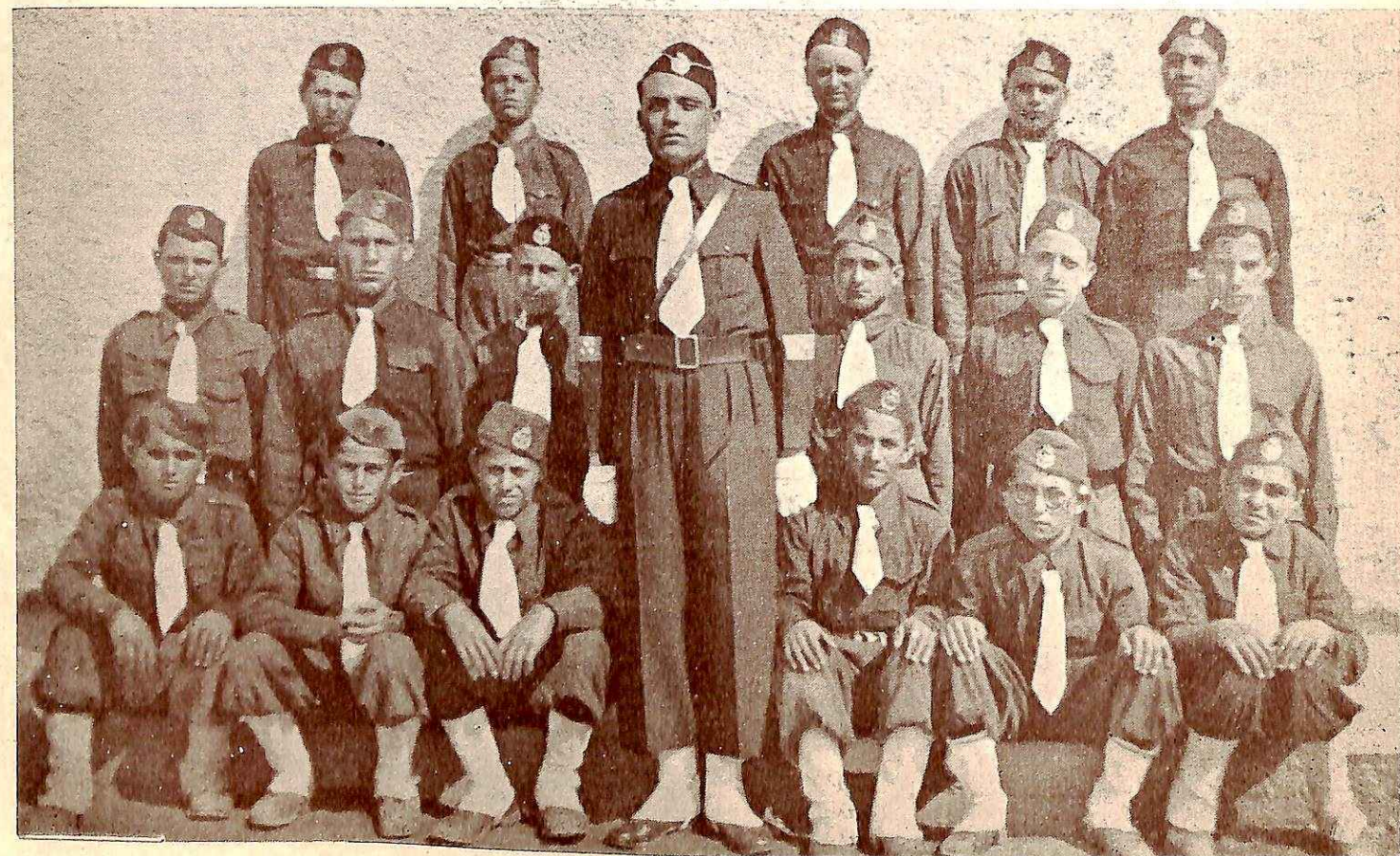
9

- 1) 'Ο Σχηματισμός της Ε.Ο.Ν. Θηλέων της 'Υποδιοικήσεως Γυθείου παρελά-
υνων πρό των επίσημων, κατά την γενομένην παρέλασιν επί τη έπετειώ της
Α. Μ. του Βασιλέως.
- 2) Φαλαγγίται Λεωνιδίου της Ε.Ο.Ν. κατά την ημέραν της 25ης Μαρτίου.
- 3) Σκαπάνισσαι του άστικού Σχολείου Θηλέων Κορίνθου.
- 4) Σκαπανείς και Σκαπάνισσαι του σχηματισμού Βουσιού "Ανδρου.

- 5) 'Ομάς Ξηροκαμπίου της Ε.Ο.Ν. μετά του Σεβ. Μητροπολίτου Σπάρτης.
- 6) Φαλαγγίται Λεβαδείας κατά μίαν έκδρομήν των εις Δελφούς.
- 7) Φαλαγγίται του σχηματισμού Λιμνών της Περιφ. Διοικήσεως "Αργους.
- 8) Οι άθληται της 'Υποδιοικήσεως Τσοτυλίου - Κοζάνης μετά του 'Υποδιοικη-
του των πρό της άναχωρήσεως διά τους Πανελληνίους 'Αγώνας της Ε.Ο.Ν.
- 9) Φαλαγγίται Ζήρειας.

Σκαπάνισσai τετραρχίας Ν. Κίου.

Φαλαγγίται τετραρχίας Ν. Κίου.

Η ΣΕΛΙΣ

Την κοριτσάκι

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ

«Πρέπει να είσθε πρότυπα εργατικότητας, πρότυπα τιμής και πρότυπα καθήκοντος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Οι περασμένες δεκαετηρίδες είχαν δημιουργήσει για όλους μας, πρό πάντων όμως για σένα, μια ζωή ψεύτικη, που δεν καταπιάνονταν με την ουσία παρά μόνο με τα εξωτερικά φαινόμενα, μιάν εποχή, που παραμελούσε το βάθος και έκτιμούσε την επιφάνεια. Ήταν δηλαδή μιά εποχή επιφανειακή. Έλαμπαν και θάμπωναν πράγματα, που δεν ήταν από χρυσάφι, ανέβαιναν στα ανώτατα κοινωνικά σκαλοπάτια άνθρωποι, χωρίς πραγματική αξία. Ο κίτρινος τενεκές φάνταζε σαν ήλιος και η ανικανότητα υψώνονταν σαν αξία. Οι αληθινές αρετές, που φωλιάζουν στην αληθινή και βαθειά των έμφυχων και των άψυχων υπόστασι, παραχώθηκαν και χάθηκαν από τα μάτια μας. Για σένα πρό πάντων, νέο κορίτσι, ήταν η εποχή εκείνη καταστρεπτική. Δεν έβλεπες γύρω σου παρά ψευδοφάντασμα και επιπολαιότητα. Οικογένειες, δόκληρες, γενιές δλόκληρες ξεκληρίστηκαν από μανία ψευδοεπιδείξεως. Και η νέα κόρη είχε καταντήσει σαν την έαρινή πεταλούδα, που την τραβά μόνο η κόκκινη φανταχτερή φλόγα, για να της κάψει τα φτερά όταν αυτή την πλησιάσει χωρίς φρόνησι και σκέψι, τα χιλιόπλομα φτερά της παρθενικής της ωραιότητας.

Γυρνούσε η νιότη σαν σβούρα, που τρελλό παιδί θέτει σε κίνηση, γύρω από μηδαμινά και ανάξια ενδιαφέροντα, που δεν της βάθαιναν τον πνευματικό και ψυχικό κόσμο. Οι μέρες της περνούσαν χωρίς σκοπούς και η σκέψις της δεν άγγιζε τα μεγάλα ιδανικά, που είναι αναγκαία στη νεαρή ψυχή, ούτε γεινούσε τις μεγάλες άγνες λαχτάρες. «Ω, πόσο βαρειά πληγώνει την ψυχή μου, η πληξί μ' αυτή την ψεύτικη ζωή!» έγραφε κάποτε η βασίλισσα της Ναβάρρας.

Κι' ο καθένας μας, πρό πάντων ο νέος άνθρωπος, που δεν του έχουν ανατεθεί καθήκοντα και υποχρεώσεις, που δεν του δέχονται σκοποί και τέρματα, χάνει σιγά-σιγά την ψυχική του δυναμικότητα, αμβλύνει την πνευματική του οξύτητα και αφήνεται να παρασύρεται από το ρέμα της ψεύτικης ζωής, που κυλάει νοθρά και πληχτικά.

Όταν ώριμη πιά γυναίκα νοιώσης όλες αυτές τις αλήθειες, νέο κορίτσι, θα είναι αργά, γιατί δεν θα μπορείς να σωθής από τον ίδιο τον εαυτό του, δεν θα μπορείς να ξεφύγεις από το φαύλο κύκλο, που ολόένα μέσα του σε τραβά.

Γι' αυτό ο σοφός Άρχηγός σου σου ανέθεσε καθήκοντα, σου έδωσε υποχρεώσεις, σου χάραξε νέους δρόμους και σου έδειξε νέους σκοπούς. Τα άπλά του λόγια λίγα λένε και πολλά έννοούν: «...να γίνεσθε πρότυπα εργατικότητας, πρότυπα τιμής και πρότυπα καθήκοντος, όπου και αν εύρισκεσθε» Μ' αυτά τα συμβουλευτικά λόγια ζητά να σε βγάλει από τον πληχτικό κύκλο της ψεύτικης και ρητής ζωής.

Εργασία, τιμή και καθήκον είναι οι ιερές έννοιες γνήσια λαμπερές σαν το καθαρό χρυσάφι κι' ακατάλυτες σαν τον γρανίτη. Μ' αυτές, ως βάθρα του ψυχικού σου κόσμου, θα δημιουργήσεις αργότερα την αληθινή και βαθειά ζωή της οικογενείας σου, που καμιά μπόρα δεν θα είναι ικανή να την πειράξει. Κι' από την οικογενεία σου θα περάσει αυτό το συναίσθημα της βεβαιότητας και στο Έθνος μας, τη μεγάλη μας ελληνική οικογένεια.

Έχε ακόμα μέσα στο μυαλό σου τη σοβαρή αλήθεια, που είπε στο λαό του ένας άλλος σοφός, ο Κομφούκιος: «Από τη γυναίκα εξαρτάται η ευτυχία ενός λαού».

Σίτσα Καραϊσκάκη

* ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ *

Τα πλεκτά αυτά γίνονται με μαλλί άσπρο και ρόζ. Πλέκονται με 2 βελόνες 3 χιλιοστομέτρων και μισό. Θα χρειασθούν ακόμη 1 βελονάκι Νο 3 και 7 κουμπιά φιλντισένια. Θα χρησιμοποιήσουμε 3 πλέξεις: 1) Όλο ύψι, 2) πλέξι ζέρσευ (1 σειρά ύψι, 1 σειρά ανάποδη), και 3) λάστιχο (1 πόντο ύψι, 1 πόντο ανάποδη).

Σχήμα 1.

Άρχίζουμε από το μέσον της πρώτης πλάτης.

Σηκώνουμε 58 πόντους και πλέκουμε διαδοχικά δυο σειρές στους 58 πόντους και δυο σειρές στους 46 μόνον πόντους. Οι 46 πόντοι πλέκονται πάντοτε όλο ύψι και οι 12, οι οποίοι αποτελούν το άμπιεσμά, πλέκονται κατά τον ακόλουθον τρόπον: 2 σειρές ύψι και 2 σειρές με πλέξι ζέρσευ, (μια σειρά ύψι και μια σειρά ανάποδη) διαδοχικώς.

Κάνουμε έτσι 52 σειρές όλο ύψι (στούς 46 πόντους), κατόπιν αφήνουμε 41 πόντους από τούς 46 (μένουν λοιπόν 5 πόντοι, με επί πλέον τούς 12 πόντους του άμπιεσμά). Προσθέτουμε 26 νέους πόντους εν συνεχεία στους 5 πόντους για να σχηματίσουμε το μανίκι και πλέκουμε όπως προηγουμένως 66 σειρές.

Κατόπιν κλείνουμε τούς 26 πόντους του μανικιού και ξαναπαίρνουμε τούς 41 πόντους, που αφήσαμε προηγουμένως. Πλέκουμε το έμπρος πάντοτε κατά τον ίδιο τρόπο, έως ότου συμπληρώσουμε 96 σειρές.

Αφήνουμε τότε 41 πόντους και σηκώνουμε 26 νέ-

ους πόντους για να σχηματίσουμε το δεύτερο μανίκι, όπως το προηγούμενο.

Όταν το δεύτερο μανίκι τελειώσει, ξαναπαίρνουμε τούς 41 πόντους πους είχαμε αφήσει και κάνουμε το δεύτερο μέρος της πλάτης, όπως το πρώτο, πλέκοντας 52 σειρές, κατόπιν κλείνουμε όλους τούς πόντους.

Ξανασηκώνουμε τούς πόντους γύρω από το λαιμό, πλέκουμε 4 σειρές λάστιχο (1 πόντο ύψι, 1 πόντο ανάποδη), κατόπιν πλέκουμε τούς πόντους 2, 2 από την ύψι και κλείνουμε.

Ξανασηκώνουμε τούς πόντους στο άκρον κάθε μανικιού και κάνουμε το ίδιο.

Εφαρμογή.— Κάνουμε τις ραφές των μανικιών. Κλείνουμε στη πλάτη με 2 κουμπιά και με 2 θηλιές στο άμπιεσμά.

Σχήμα 2.

Άρχίζουμε από τη ζώνη, σηκώνουμε 130 πόντους, πλέκουμε 8 σειρές λάστιχο (1 πόντο ύψι, 1 πόντο ανάποδη), κατόπιν σχηματίζουμε τρύπες κάθε 5 πόντους (πλέκοντας 2 πόντους μαζί και άμέσως κατόπιν

ρίχνοντας έναν). Κάνουμε ακόμη 8 σειρές λάστιχο. Κατόπιν εργαζόμεθα κατά τον ακόλουθον τρόπον: 6 πόντους λάστιχο, 118 πόντους με πλέξι ζέρσευ (1 σειρά ύψι, 1 σειρά ανάποδη), 6 πόντους λάστιχο. Σχηματίζουμε μιά κουμπότρυπα στο ένα μέρος, σε απόστασι 4 πόντων από το άκρον, άμέσως άμα τελειώσουμε το λάστιχο της ζώνης. (Συνέχεια στη σελ. 1128).

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Αλλά και το πλοίο δεν θα έβλεπε τίποτα κι' ήταν φόβος να ναυαγήσει, όπως άλλη φορά το «Λάνδλορντ» και η «Δορκάς». Οι άποικοι του μέλλοντος θ' αναγκαζόνταν βέβαια να φωτίσουν τις ακτές της Νέας Έλβετίας.

—Και γιατί δεν κάνουμε από τώρα ένα φάρο;...είπε μιά μέρα ο Τζάκ. Παραδείγματος χάρι, ένα φάρο στο 'Ακρωτήρι της Ψεύτικης-Έλπίδας κι' άλλον ένα στο 'Ανατολικό. «Ετσι τα πλοία θάμπαιναν εύκολα στον όρμο της Σωτηρίας.

—Κι' αυτό θα γίνει, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. Με τον καιρό γίνονται όλα. Δυστυχώς που ο πλοίαρχος Λίττλστον δεν έχει ανάγκη από φάρους για να γυρίση στο νησί μας και νάρθη ν' άρξει αντικρύ στο Φελοσενχάιμ!

—Όπωςδήποτε, είπε ο Τζάκ, μου φαίνεται πως είμαστε αρκετά ικανοί να φωτίσουμε τ' άκρογιάλια του νησιού μας.

—Όλα τα έχει εύκολα ο αγαπητός μας Τζάκ!... αποκρίθηκε χαμογελώντας ο κ. Ουόλστον.

—Γιατί όχι; υπέλαβε ο νέος. Πόσα δεν κάναμε ως τώρα, και πόσα δεν θα κάνουμε ακόμη με την οδηγία και τη διεύθυνσή σας;

—Ακούτε το κομπλιμέντο;... είπε ο κ. Ζερμάττ.

—Δεν ξεχνώ ούτε την κ. Ουόλστον, ούτε την Άννα, επρόσθεσε ο Τζάκ.

—Τουλάχιστο δεν μάς λείπει η θέληση, είπε η κόρη.

—Και με τη θέληση ύψώνει κανείς φάρους διακόσια πόδια επάνω από την επιφάνεια του ωκεανού! συμπλήρωσε ο Τζάκ.

«Αξίζει τώρα να σημειώσουμε και μιά άλλη συνομιλία, που έγινε το πρωί της 25ης 'Ιουλίου.

«Ο κ. κι' η κυρία Ζερμάττ ήταν ακόμη στην κάμαρά τους, όταν μπήκε ο 'Ερνέστος με ύφος σοβαρότερο από το συνηθισμένο και με μιά ζωηρή λάμψη στα μάτια.

«Ήθελε ν' ανακοινώσει στον πατέρα του μιάν ανακάλυψη, πού, κατά την γνώμη του, μπορούσε να έχει σπουδαία όστα αποτελέσματα στο μέλλον.

Κρατούσε στο χέρι του ένα πράγμα, πού το έδωσε στον κ. Ζερμάττ, αφού το κτύπησε ακόμη μιά φορά.

«Ήταν εν' από τα χαλκία, πού είχε μαζέψει στην κοίτη του χειμάρρου, τότε πού είχε πάει με τον κ. Ουόλστον προς αναγνώριση του ποταμού Μόντρος.

«Ο κ. Ζερμάττ έπηρε κείνο το χαλκί, πού εύθους τον εξέπληξε το βάρος του. «Επίσης ρώτησε το γιού του γιατί του τό έφερνε με τόσο μυστήριο.

—Γιατί αξίζει τον κόπο να του δεί-

χνη κανείς κάποια ευλάβεια, αποκρίθηκε ο 'Ερνέστος.

—Μά για ποιο λόγο;

—Γιατί το χαλκί αυτό είναι χρυσίτης!

—Χρυσίτης;... 'Αλήθεια;...

Κι' ο κ. Ζερμάττ έπλησίασε το παράθυρο κι' άρχισε να παρατηρή το χαλκί στο φώς.

—Είμαι βέβαιος γι' αυτό πού λέω! εξηκούθησε ο 'Ερνέστος. Το εξέχασα καλά. «Εκαμα άνάλυσι μερικών μορίων και μπορώ να βεβαιώσω, ότι αποτελείται κατά μέγα μέρος από χρυσάφι σε φυσική κατάσταση.

—Μά μήπως κανείς λάθος, παιδί μου;...

—Όχι, πατέρα, όχι!...

«Η κυρία Ζερμάττ άκουε αυτή την ομιλία χωρίς να τη λείει, χωρίς καν να ζητήσει να ιδή το πολύτιμο χαλκί, πού η ανακάλυψή του δεν της προέβλεπε, καθώς φαινόταν, παρ' αδιαφορία.

—Στόν Μόντρος, επρόσθεσε ο 'Ερνέστος, έχει πλήθος τέτοια χαλκία. Πού θα πή, ότι ο χρυσίτης άφθονεί στο μέρος εκείνο του νησιού μας.

—Και τι μάς μέλει! είπε τότε η κυρία Ζερμάττ.

«Ο κ. Ζερμάττ κύτταζε τη γυναίκα του με άπορία γι' αυτή την περιφρόνηση, κι' έπειτα είπε:

—Αγαπητέ μου 'Ερνέστε, δεν είπες τίποτα σε κανένα για την ανακάλυψή σου;

—Σε κανένα.

—«Εκαμες καλά. «Όχι πως δεν έχω έμπιστοσύνη στον αδελφό σου και στον κ. Ουόλστον. 'Αλλ' αυτό είναι μυστικό, πού πρέπει να κηρυχθεί κανείς πριν το ανακοινώσει.

—Μά τι φόβος υπάρχει, πατέρα;

—Για την ώρα κανέναν. 'Αργότερα όμως... Για φαντάσου να μάθουν ότι στη Νέα-Έλβετία υπάρχει χρυσάφι!

Τί θα γίνει ή μέλλουσα άποικία; Θα τρέξουν όλοι οι χρυσοθήρες του κόσμου και θα εκδηλωθούν εύθους όλα

τά κακά, όλα τα έγκλήματα πού φέρνει ή κατάκτηση αυτού του μετάλλου! Μιά μέρα βέβαια τα χρυσοφόρα στρώματα του Μόντρος θα φανερωθούν. 'Αλλά όσο αργότερα γίνει αυτό, τόσο καλλίτερα. «Εκαμες καλά πού έκράτησες το μυστικό σου, παιδί μου. Θα το κρατήσουμε και μεις.

—Πολύ φρόνιμα μίλησες, είπε στον άντρα της ή κυρία Ζερμάττ, και δεν μπορώ παρά να σ' επιδοκιμάσω. «Όχι, δεν πρέπει να πούμε τίποτα, ούτε να ξαναπάμε στο χειμάρρο εκείνο του Μόντρος. 'Ας αφήσουμε να κάρη, ότι θέλει ή τύχη, ή καλλίτερα ο Θεός, πού διαθέτει τους θησαυρούς αυτού του κόσμου και τους μοιράζει όπως θέλει!

«Ο πατέρας, ή μητέρα κι' ο γιός έμειναν λίγες στιγμές συλλογισμένοι. 'Η άπόφασή τους ήταν να μη έπωφεληθούν από την ανακάλυψη, ν' αφήσουν τους χρυσίτες εκείνους εκεί πού βρίσκόνταν. Πολλά κακά θ' άπόφευγαν έτσι!...

«Ο χειμώνας ήταν ακόμα στην άκμή του. Χρειάστηκε να κάμουν ύπομνη άλλες τρεις έβδομάδες: γιατί ή άνοιξη, εκείνο το χρόνο, θάταν άψιμη. «Υστερ' από είκοσιτεσσάρων ώρων άνακαχή, ή πάλη των στοιχείων ξανάρχισε με μανία μεγαλειότητα. Κι' ήταν Αύγουστος.

—Πρώτη φορά βλέπουμε να βαστούν τόσο πολύ οι βροχές, είπε μιά μέρα ο κ. Ζερμάττ. Δώδεκα χρόνια τώρα, ποτέ δεν κλεισθήκαμε ως τον Αύγουστο!

—Τι άσχημη ιδέα θα σχηματίσης για το νησί μας, αγαπητή μου Μαίρη! επρόσθεσε ή κυρία Ζερμάττ.

—'Ησυχασε, Μπέτση μου, αποκρίθηκε ή κυρία Ουόλστον, γιατί στην 'Αγγλία, το μισό τουλάχιστο χρόνο, κάνει πολύ χειρότερο καιρό από τοούτον.

—Μά έδώ δεν είναι 'Αγγλία! φώναξε ο Τζάκ. Τρεις έβδομάδες περιμένω τώρα να βγω κυνηγι. Και κάθε πρωί τά σκυλιά μου με κυττάζουν, σά να με ρωτούν τι συμβαίνει!

—'Εννοια σου και το τέλος πλησιάζει, είπε ο 'Ερνέστος. Και το βαρόμετρο τό λείει και τό θερμόμετρο. Θ' άρχιση ή περίοδος των καταιγίδων, πού διαδέχεται συνήθως την περίοδο των βροχών.

Πραγματικώς, οι καταιγίδες αυτές πού διαρκούν 5-6 μέρες, άρχισαν στις 17 του Αύγουστου, ύστερ' από μιά ύψωση της θερμοκρασίας, και συμπύκνωσι της ατμοσφαιρας, και μιά συσσώρευσι μαύρων συνέφων, πού ήταν γεμάτα ηλεκτρισμό.

Το Φελοσενχάιμ, με τη βράχινη κουκούλα του, άψηφούσε και τη βροχή και τον άνεμο και τον κεραυνό. Οι γυναίκες μόνον έτρώμαζαν από τους κρότους, αλλά κι' αυτές όχι τόσο πολύ.

Την άλλη μέρα, προς το βράδυ, έπεσε ένας κεραυνός πού τους ξεκού-

φανε. Ήταν όλοι μαζεμένοι στη βιβλιοθήκη, όταν άκούσθηκε ο ξερός, ο σπαρρακτικός, ο φοβερός εκείνος κρότος, πού τον διαδέχθηκε άπέξω ή βαθύτερη σιγή. Χωρίς άμφισβόλια, ο κεραυνός είχε πέσει κοντά στο Φελοσενχάιμ.

Τη στιγμή εκείνη άκούσθηκε κι' άλλος κρότος.

—Τ' ήταν αυτό; φώναξε ο Τζάκ.

—Δεν ήταν κεραυνός! αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ.

—Όχι βέβαια! είπε ο κ. Ουόλστον πλησιάζοντας το παράθυρο.

—Μην ήταν κανονία από τη θάλασσα; ρώτησε ο 'Ερνέστος.

«Ακούσθηκαν με άγωνία... Μπορεί νάκαμαν λάθος... 'Ισως να ήταν μιά άκουστική άπάτη, ένα λείψανο του κεραυνού, μιά τελευταία ήχώ του φοβερού του κρότου... 'Αν ήταν όμως κανονία, θα πή πως κάποιο πλοίο βρισκόταν μπροστά στο νησί, σπρωγμένο από την τρικυμία, ίσως σε κίνδυνο...

Και νά, δεύτερος κρότος, όμοιος με τον πρώτο, άρα από την ίδια άπόσταση κι' αυτή τη φορά χωρίς να προηγηθή καμμία άσπραξη!

—Κανονίες είναι! φώναξε ο Τζάκ. Μου φαίνεται πως δεν χωρεί πιά άμφισβόλια!...

—Ναί!... αυτή τουλάχιστο πού άκούσαμε τώρα, ήταν κανονία, έβεβαιωσε ο κ. Ουόλστον.

«Αμέσως ή 'Αννα έτρεξε στην πόρτα: —Ο «Ξιφίας»!... δεν μπορεί να είναι παρά ο «Ξιφίας»!...

Πέρασαν λίγες στιγμές με σιωπή άγωνίας. «Ο «Ξιφίας» απέξω άπ' το νησί, ζητώντας βοήθεια;... «Όχι!... όχι!... «Οτι ένα πλοίο οποιοδήποτε είχε σπρωχθή στα βορειοανατολικά, ότι είχε πέσει στις ξέρες του 'Ακρωτηριού της Ψεύτικης-Έλπίδας ή του 'Ανατολικού, αυτό μπορούσαν να το υποθέσουν. 'Αλλά όχι κι' ότι το πλοίο αυτό ήταν 'Αγγλική κορβέττα. 'Αδύνατο, άπαράδεκτο! Τότε θα είχε φύγει από την Εύρώπη πρό τριών τουλάχιστο μηνών και θα είχε συντομεύσει σημαντικά τη διαμονή της στην 'Αγγλία... «Όχι! όχι!... Κι' ο κ. Ζερμάττ τό έφώναξε με τόση πεποίθηση, ώστε όλοι συμφώνησαν μαζί του: Δεν μπορούσε να ήταν ο «Ξιφίας».

«Όπωςδήποτε, δεν ήταν λιγώτερο φρικτό να συλλογίζονται πως ένα πλοίο εκινδύνευε απέξω άπ' το νησί... ότι ή τρικυμία μπορούσε να τό ρίξη στο βράχο, όπου είχε ναυαγήσει το «Λάνδλορντ»... ότι του κάκου ζητούσε βοήθεια!...

«Ο κ. Ζερμάττ, ο κ. Ουόλστον, ο 'Ερνέστος κι' ο Τζάκ βγήκαν έξω με τη βροχή κι' ανέθηκαν στην πλαγιά, πίσω από το Φελοσενχάιμ. 'Από εκεί φαινόταν ή θάλασσα. 'Αλλά τόση ήταν ή θολούρα, ώστε δεν μπορούσαν να διακρίνουν ούτε σ' ένα διάστημα σχετικώς μικρό. Κι' αναγκάσθηκαν κι' οι τέσσερις να έπιστρέψουν άμέσως, χωρίς να ιδούν τίποτα στον όρμο της Σωτηρίας.

—«Επειτα, τι θα μπορούσαμε να κάμουμε γι' αυτό το πλοίο;... ρώτησε ο Τζάκ.

—Τίποτα! αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάττ. (Ακολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Οι ανάγκες στην ανάπτυξη του παιδιού

Β'.

Οι έξωτερικοί παράγοντες της ανάπτυξης του ανθρώπου είναι πρώτον οι τροφικοί και δεύτερον οι φυσικοί παράγοντες. α') Οι τροφικοί. 'Ενόμισαν προς στιγμήν μερικοί έπιστήμονες, πρό 30 έτών περίπου, ότι είναι δυνατόν να τραφή και να αναπτυχθή ο άνθρωπος, άρκει να χορηγήσουν εις αυτόν μιά ποσότητα θερμίδων άρκετή υπό οιαδήποτε μορφήν. Και έτσι, ένας Γάλλος χημικός, ο μέγας Berthelot, έφτιασε το περίφημο χάπι με θρεπτικές χημικές ουσίες, πού νόμιζε πως ήτο δυνατόν να θρέψη τον άνθρωπον. 'Αλλος πάλιν έφτιασε τεχνητό γάλα, δηλαδή υγρό πού είχε όλες τις θρεπτικές ουσίες του γαλακτος, αλλά όχι και τις φυσικές ουσίες. 'Η προσπάθειά των όμως απέτυχε παταγωδώς, άλλ' αυτό έκανε τους έπιστήμονας να εξετάσουν καλλίτερα το ζήτημα της διατροφής του ανθρώπου και να βρουν ότι ο άνθρωπος, για να αναπτυχθή και να ζήση, έχει ανάγκη από παντός είδους τροφές και κυρίως τροφές πού βρίσκονται στη φυσική των κατάστασι.

«Ετσι άνεκαλύφθηκαν και οι βιταμίνες, για τις οποίες θα μιλήσουμε άργότερα στη «Νεολογία». Οι βιταμίνες παίζουν το σπουδαιότερο ρόλο στην ανάπτυξη, ένεργούν όπως το όργον των ένδοκρινών αδένων, πού είπαμε στο προηγούμενο άρθρο, στην ανάπτυξη του παιδιού. 'Εκτός από τις βιταμίνες άνευρέθησαν και πολλές άλλες μεταλλικές και ζωικές ουσίες άπαραίτητες δια την ανάπτυξη, όπως τά άλατα, το άσβέστιον, το φώσφορον, το μαγνήσιον, τά άμινοξέα κλπ. Γενικώς δε οι έργασίες των έπιστημόνων άπέδειξαν τον πρωτεύοντα ρόλον της τροφής εις την ανάπτυξη του παιδιού.

«Καλμέτ περιέγραψεν ότι τά παιδιά της Αίλλης στον ευρωπαϊκό πόλεμο από έλλειψη τροφών εκ του άποκλεισμού άπό τους Γερμανούς, άνεπτύσσοντο βραδέως, ή δε εμφάνισις της ήβης έφθασε να γίνεται εις τά 16-18 χρόνια. 'Αλλά και μεις εάν προσέξωμε, θα ιδούμε ότι τά παιδιά των άνεπτυγμένων και όπωσδήποτε εύπρω άναπτύσσονται κανονικά, ενώ των πτωχών τάξεων βραδύνει ή ανάπτυξις,

το άνάστημα δε εις τά πρώτα είναι πολύ μεγαλειότερον από τά δεύτερα. 'Επίσης οι χωρικοί των άγώνων περιοχών της 'Ελλάδος είναι μικροί τό δέμας και αδύνατοι, ενώ αντίθετως των εύπρωων περιοχών, όπως οι Κρήτες, Αίτωλοακαρνανές και άλλοι, φημίζονται δια τό παράστημα και την εύρωστίαν των. Τέλος και ή ιστορία διδάσκει ότι φυλαί όλόκληροι ζώων και ανθρώπων εξηφανίσθησαν ολοσχερώς λόγω των καιρικών επιδράσεων και της άγνοίας του έδάφους, δηλ. από έλλειψιν έπαρκούς διατροφής. β') Οι φυσικοί παράγοντες της ανάπτυξης. Νομίζομεν ότι είναι περιττόν να εξάρωμεν ενταύθα την ζωόγονον επιδρασιν του ήλιου εις την ανάπτυξη του παιδιού, διότι είναι σε όλους γνωστή. Βρέφη και παιδιά των μεγαλοπόλεων, πού μένουν σε άνήλια και σκοτεινά σπιτία, παρουσιάζουν συχνά διαταραχάς της ανάπτυξεως ως και άλλας παθήσεις, όπως ο ραχισμός, από έλλειψι φωτός. Εύτυχώς στην 'Ελλάδα μας ο ήλιος μάς παρέχεται άφθονος, τόσον τον χειμώνα, όσο και το καλοκαίρι, και έτσι δεν είναι συχνές οι διαταραχές των όστων και της ανάπτυξεως, όπως είναι στη Δυτική και Βόρειον Εύρώπη.

Γιγαντισμός ή μεγαλακρία.

Νομίζομεν, με τά όσα είπαμε προηγουμένως, ότι καταλάβαμε καλά τό ζήτημα της ανάπτυξεως του παιδιού, ώστε να μη συγχέωμεν τά πράγματα. Δηλαδή πρόωρη ανάπτυξη δεν υπάρχει, διότι, όταν λέμε πρόωρη ανάπτυξη, είναι σά να λέμε ότι ή ανάπτυξις έγινε πριν έλθη ή ώρα της, δηλ. ότι το παιδί ψήλωσε μισό μέτρο σε ηλικία 7-8 έτών, αλλά τέτοιο πράγμα δεν γίνεται, εκτός εάν υπάρχει γιγαντισμός (βλέπε εικόνα), άλλ' αυτό είναι σπανιότατον. Το παιδί άναπτύσσεται κανονικά, δηλ. σε ηλικία 11-13 έτών, τόσο το αγόρι όσο και τό κορίτσι, είναι δηλαδή ή ώρα ή εκείνη εποχή πού τό μόν άγόρι γίνεται άντρας, τό δε κορίτσι γυναίκα. 'Η ανάπτυξις δε αυτή, πραγματικά απότομη, είναι έκπληκτική, δεδομένου ότι ο νέος ή ή νέα αύξάνουν ταχύτατα, άλλ' αυτό είναι έντελώς φυσιολογικό. Τώρα, αν αυτή ή ταχύτης δημιουργή (Συνέχεια στη σελίδα 1128)

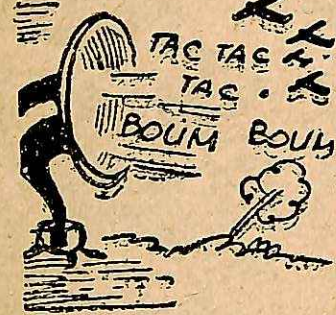

«Όχι δεν πρέπει να πούμε σε κανένα τίποτα.

Στους σύγχρονους στρατούς το «καμουφλάρισμα» παίζει σπουδαιότατον ρόλον. Συνίσταται, δέ, ως γνωστόν, στο ν' αποκρύπτει από τον εχθρό διά πυκνού στρώματος καπνού τους δρόμους, τα χαρακώματα, τα οχυρωματικά έργα, τις τηλεβόλοστοιχίες, κ.τ.λ.

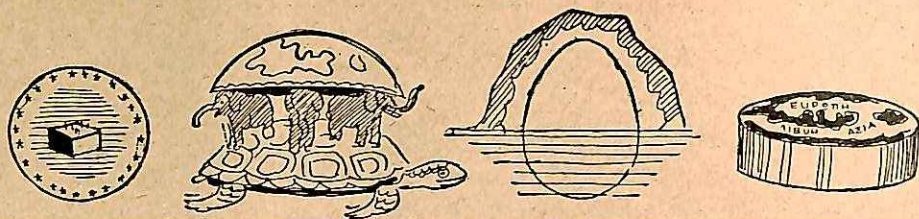
Στο ναυτικόν το «καμουφλάρισμα» δημιουργείται ιδίως με πυκνά παρατετασμάτα καπνού που ύφονται υπέρ την θάλασσαν, πίσω από τα οποία μπορεί να κινηθή ολόκληρος στόλος χωρίς ο αντίπαλος να μπορεί να διακρίνη ούτε τον αριθμό των πλοίων ούτε την κατεύθυνσίν του.

Στην ξηρά οι τρόποι καμουφλαρίσματος είναι πολλοί και διάφοροι και αδύνατον σχεδόν να τους απαριθμήση κανείς. Έτσι, κατά τον μεγάλο πόλεμο για

να ξεγελάσουν τα έχθρικά αεροπλάνα βομβαρδισμού έφθασαν στο να καμουφλάρουν πόλεις ολόκληρους. Την νύχτα—γιατί την άδεια γίνονται σχεδόν πάντοτε οι βομβαρδισμοί—μέ το γενικό σούσιμο των φώτων καθιστούσαν την πόλι άθεάτον. Λίγα όμως χιλιόμετρα πιά περά και σ' άκατοικήτο τόπο άναθαν χιλιάδες φώτα, που έκαμναν τους πιλότους να πιστεύουν ότι προς εκείνο το μέρος βρισκόταν ή πόλις και έρριχναν τις βόμβες τους εκεί με την πεποίθησι ότι έβομβάρδιζαν πραγματικώς την πόλι που ήθελαν.

Τελευταίως ένας Γάλλος έπενόησε κάτι καλλίτερο: το «ήχητικό καμουφλάρισμα». Για το καμουφλάρισμα αυτό χρησιμοποιείται ένας μεγάλος αριθμός μεταγφώνων συνδυασμένων με κοινές φωνογραφικές πλάκες επάνω στις όποιες είναι άποτυπωμένοι οι πιό έκκωφαντικοί θόρυβοι: θόρυβος βαλλόντων πολυβόλων, κανονιών, πτήσεως μοίρας αεροπλάνων διώξε-

Η ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Το ζήτημα του σχήματος της γης άπασχόλει, από αρχαιοτάτων χρόνων, τους ανθρώπους. Έλλείπει γεωγραφικών γνώσεων, καθένα από τα διάφορα άρχαία έθνη θεωρούσε ως κέντρον της γης την ιδική του χώρα. Έτσι, ο Ίνδος κάτοικος του Ίσημερινού και ο Σκανδιναυός κάτοικος του Πόλου θεωρούσαν την χώραν τους ως το κέντρον της γης. Οι Έλληνες ένόμιζαν τον Όλυμπο όμφαλό της γης. Οι Άσσύριοι την Βαβυλώνα, οι Έβραίοι την Ίερουσαλήμ, οι δέ Σίνοι και σήμερα άκόμη όνομάζουν την χώραν των κεντρικήν αυτοκρατορίαν.

Το σχήμα της Γης κατά τους Ίνδους

Οι Ίνδοι έπίστευαν ότι ή γη ήταν ήμισφαίριο που στηριζόταν επάνω στα κεφάλια τεσσάρων ελεφάντων, οι όποιοι πάλιν έστέκοντο επάνω στη ράχι ύπερμεγέθους χελώνης!

Γενικώς έπίστευόταν ότι ή χελώνη δέν στηριζόταν πουθενά άλλα άπ' έσπλεε

ως ή βομβαρδισμοί, θόρυβος βαδίζοντας στρατιωτικού τμήματος κ.τ.λ.

Άρκει δηλαδή να τοποθετηθούν σ' έναν έκτεταμένον χώρον μία σειρά από τα μεγάφωνα αυτά, για να δοθ ή σόνη έχθρο ή έντύπωσις ότι έχει μπροστά του 50, 100 ή 200 πολυβόλα.

Με τον ίδιο τρόπο ξεγελιώνται και οι πιλότοι έχθρικών αεροπλάνων που, άκούοντας καμμία δωδεκάδα από τα μεγάφωνα αυτά θά νομίζουν ότι βάλλονται από σειράν αντίαεροπορικών κανονιών.

Όσον όμως άποτελεσματικές και έξυπνες κι' άν είναι οι έγκαταστάσεις του «ήχητικού καμουφλαρίσματος», θά είναι πιό έξυπναι πρητικές για την ανθρωπότητα άν δέν χρησιμοποιηθούν ποτέ.

στην έπιφάνεια του παγκοσμίου ώκεανού. Οι πεπαιδευμένοι όμως Ίνδοι έλεγαν ότι τα ζώα αυτά ήταν συμβολικά και έσήμαιναν, οι μόν έλέφαντες τα τέσσαρα σημεία του όρίζοντος, ή δέ χελώνη την αϊωνιότητα.

Η Γη κύλινδρος και έξάεδρον

Ο φιλόσοφος Άναξίμανδρος, ό όποιος έζησε κατά τον 600 π. Χ., παρίστανε την γην ως κύλινδρο, του όποιου μόνον ή άνω έπιφάνεια ήταν κατωκημένη. Μ' αυτόν συμφωνούσαν οι Λεύκιππος, Δημόκριτος και ο Άναξαγόρας, ό δέ Άναξίμανδρος πρόσθετε ότι ή γη ύποβάσταζόταν ύπό συμπεπυκνωμένου άέρος! Ο Πλάτων, που έκτός του ότι ήταν φιλόσοφος ήταν και άριστος μαθηματικός, θεωρούσε το έξάεδρον ως το τελειότερον όλων των σχημάτων και ως έκ τούτου το σχήμα της γης, κατ' αυτόν, ήταν έξάεδρον.

Τί έφρόνουν οι Αιγύπτιοι

Κατά τους Αιγυπτίους, ή γη μοιάζει με γυναίκα πλαγιασμένη και σκεπασμένη από φύλλα. Οι αύρανοι άντιπροσωπεύονταν κι' αυτοί από γυναίκα της όποιας το σώμα ήταν κεκλιμένο και έκαλύπτετο άπό άστέρας. Δύο πλοία που έφερναν τον ήλιο ανατέλλοντα και δύοντα, έκινούντο επάνω στο σώμα της θεάς. Στο κέντρον δέ στεκόταν ο θεός Μύων, ό όποιος κρατούσε την ίσοροπία του Σύμπαντος.

Η Γη κατά τον Στράβωνα

Ο Στράβων, ένας από τους μεγαλύτερους γεωγράφους, φρονούσε ότι ή γη ήταν σφαιροειδής αλλά άκίνητος και κέντρον του σύμπαντος. Τους άστέρας και την σελήνη τα θεωρού-

σε ως μετέωρα που σχηματίζονταν από τας άναθυμιάσεις της θαλάσσης. Έπίστευε δέ ότι κανένα άλλο μέρος του κόσμου δέν ήταν κατωκημένον, έκτός εκείνου που ήταν γνωστό στους άρχαίους.

Η Γη τετράγωνη

Κατά το 535 μ. Χ. ο Κοσμάς, ό όποιος έπωνομάσθη Ίνδοκπλεύστης, ίσχυριζόταν ότι ή γη ήταν τετράγωνη και ότι στερεά τείχη ύπεβάσταζαν τον αύρανό. Κατ' αυτόν, ή κατωκημένη γη ήταν τετράγωνη έπιφάνεια που περιστοιχιζόταν από νερό, που εισωρμούσε σ' αυτήν από τέσσαρας κόλπους. Πέραν του ώκεανού ύπήρχε άλλη Ήπειρος που κάποτε ήταν κατωκημένη. Σ' αυτήν τοποθετούν τον Παράδεισο. Μετά την πτώσι του Άδάμ έμειναν στα παράλια της οί άπόγονοι του, μέχρι τοι καταικλισμοί, όποτε διά της κιθωτοί ήρθαν στην γη μας. Ο Κοσμάς πρόσθετε ότι ο Θεός δταν έδημιούργησε την γη δέν την έστήριξε επάνω σε κανένα πράγμα και έπομένως αυτή στηριζόταν διά της δυνάμεως του Θεού.

Η Γη... αύγό!

Κατά τον Μπεντέ, που ήκμασε κατά τον 8ον μ. Χ. αιώνα, ή γη είχε σχήμα αύγου. Έπειδή δέ οι άνθρωποι δέν μπορούσαν να καταλάβουν πώς ή γη στεκόταν χωρίς κανένα στηρίγμα, την παρίστανε ως αύγό μισοβυθισμένο μέσα στο νερό. Ο τότε γνωστός κόσμος άποτελούσε το μισό μέρος του αύγου που βρισκόταν επάνω από την έπιφάνεια του νερού. Κατά την ιδέα αυτήν ξεδόθησαν πολλοί γεωγραφικοί χάρται που ήταν έν χρήσει επί δύο αιώνας!

Θ. Ι. Γ.

Τα πουλιά ως... ζωννητήρια

Μία πραγματικά τερπνή άπασχόλησις εκείνων που μένουν στις έξοχές, είναι να μαντεύουν την ώρα από το τραγουδι των πουλιών. Αυτό άλλωστε μπορεί και να χρησιμεύση κάποτε.

Ας υποθέσωμεν ότι το ζωννητήρι σας σταμάτησε κατά τη διάρκεια της νύχτας ή ότι έχετε να κάμετε μία πορεία. Αυτό μπορεί να σας συμβή στην άπομεμακρυσμένη κατασκήνωσί σας, όποτε είναι άδύνατο να πληροφορηθήτε τη ν ώρα.

Εάν τότε άκούσετε το άηδόνι να έκτελη το «ρεπερτόριό» του, μη δίνετε καμμία προσοχή, γιατί το φημισμένο αυτό πουλί είναι ένας ύπνοβάτης που δέν αφήνει καλά-καλά ούτε να ξεμερώση για ν' άρχισή τη σερενάτα του.

Εάν άκούσετε να ξεσπάζ το χαριτωμένο τραγουδί του σπίνου να εισθε βέβαιον ότι ή ώρα είναι 1.30 ή 2. Ο σπίνος είναι ένα πολύ τακτικό πουλί στις συνήθειές του.

Εάν άκούσετε ένα τραγουδί που σάς ύπενθυμίζει κάπως το άθρονιού, που σάς φαίνεται όμως—και με το δίκιο σας—λιγώτερο άρμονικό, να ξέρετε ότι είναι ή ώρα μεταξύ 2 και 3. Το πουλί που τραγουδάει είναι ο μαυροκεφαλός.

Είναι όμως ακριβώς 3 ή ώρα όταν άκούονται οποιασδήποτε και άνισοι σε άριθμό κρωγμοί, σαν ένα είδος ξεφτισματος που ύπενθυμίζουν μαθήτρια της πρώτης τάξεως του Ώδειου, της όποιας ή φωνή δέν έχει σταθεροποιηθή ακόμα. Είναι το όρτύκι που ζυγνάζει.

Τρεις και μισή ή ώρα. Ένα μελαγχολικό και λίγο σοβαρό τραγουδί άκούεται, στο όποιο άνακα-

τεύεται καμμία φορά ένα ειρωνικό σφύριγμα. Έτσι φανερώνεται ή πυραλίς με τη σειρά της. Την κοκκινόστηνη πυραλίδα διαδέχεται ο κοκκινοκόλινς ή ταυλιθάκος (ύπολαίς) που στις 4 ή ώρα άποφασίζει να σηκώση από το κρεβάτι τους ύπναράδες.

Εξ άλλου ο κόσμος φας τρέχει εις βοήθειάν του. Είναι πολύ δύσκολο όμως να τον καταλάβη κανείς τον κύριον αυτόν, γιατί συνηθίζει τόσο πολύ να μιμνται το τραγουδι των άλλων πουλιών, ώστε, το πρωί που ζυγνάζει, ούτε ο ίδιος δέν ξέρει ποιό είναι το πραγματικό του τραγουδί. Κι' αν ο κόσμος εκπαιδευόταν λίγο από ένα ύπομνητικό... μουσικοδιδάσκαλο, ασφαλώς θα μπορούσε να σάς τραγουδήση τον Έθνικόν Ύμνον, το «Ένας άητός καθόταν» ή και καμμία όπερα, πράγμα που δέν προεΐδε ο φυσιολόγος Πιννέ, που ύπήρξεν ο πρώτος που παρετήρησεν ότι τα πουλιά άρχίζουν να τραγουδούν σ' ώριμμένες ώρες. Ασφαλώς όμως οι άγρότες θά το ήξεραν πολλούς αιώνας πριν άπ' αυτόν.

Όταν άκούτε το τροποκάρυδο να βγάξη την άχαρη φωνή του ή ώρα είναι 5. Είναι δέ 5 και μισή όταν ο μελισσοφάγος σάς ένοχλή με τις φωνές του.

Αν όμως τις δυοφες μέρες της άνοιξεως ή του καλοκαιριού περιμένετε ν' άκούσετε τον σπουργίτη για να σηκώθη από το κρεβάτι σας, αυτό δέν είναι καθόλου κολακευτικό για σας. Ο μεγάλος αυτός τεμπέλης δέν άρχίζει παρά στις 5.30 και πολλές φορές στις 6 τις γυμναστικές άσκήσεις της φωνής του.

Αν έμπιστευθήτε σ' αυτόν και ο καιρός τύχη να μην είναι καλός, θά έχετε όλες τις πιθανότητες να χάσετε τη μισή μέρα, γιατί ο ίπτάμενος αυτός άλήτης, σε τέτοιες περιπτώσεις, σκέπτεται ότι το καλύτερο που έχει να κάμη είναι ν' άναβάλη γι' άργότερα το έγερτήριό του.

Και δέν θά είναι παρά ή ώρα του προγεύματος, όταν θ' άκούσετε τα άργοπορημένα του τιτιθίσματα...

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Ο στρατηγός Άτίλλας πέθανε στα 453 κι' έτάφη σ' ένα άπέραντο κάμφο. Το φέρετρό του ήταν άρκετά περιεργο στην κατασκευή του γιατί άπετελείτο από τρία μεταλλικά στρώματα. Το πρώτο ήταν σίδερο, το δεύτερο άσήμι και το τρίτο χρυσάφι. Μαζί όμως μ' αυτό το πολύτιμο φέρετρό του Άτίλλα έτάφησαν και πολλά τρόπαια που είχε πάρει από τους νικημένους έχθρούς του. Όλόχρυσα μικρά άγάλματα, πολύτιμοι λίθοι, πανάκριβα και σπάνια μεταξωτά ύφάσματα, και τα πιό πολύτιμα άντικείμενα των άνακτόρων των βασιλέων που είχε καθυποτάξει.

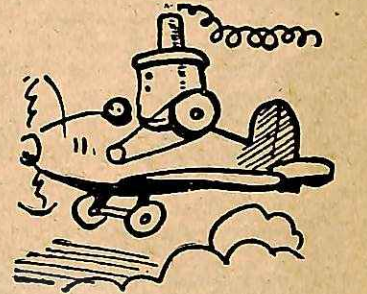
Ύστερα από τον πρωτότυπον αυτόν ένταφισμόν για να μη γίνει γνωστή ή θέσις που έκρυβε αυτόν τον πλούτο, οι Ούννοι έθανάτωσαν, χωρίς καμμία εξαίρεσι, όλους εκείνους που παρέστησαν στον ένταφισμόν του μεγάλου στρατηγού των.

Οι Γότθοι έκαμαν ένα παρόμοιον ένταφισμόν στον βασιλέα Άλάριχον που πέθανε στα 410 στην Κοζέντζα της Καλαβρίας.

Το πρώτον αεροπλάνον που κατεσκευάσθη τώ 1890 του Κλεμάν Άντερ, ο «Αίολος», λειτουργούσε με άτμοκίνητον κινητήρα.

Έπειδή όμως όλοι οι μέχρι τότε γνωστοί άτμοκίνητες ήσαν πολύ βαρείς και δύσχηστοι, ο Κλεμάν Άντερ έσκέφθη και κατασκεύασε με τα χείριά του ένα έντελώς νέον άτμοκίνητο πολύ έλαφρόν, ό όποιος δέν εκούραζε πολύ το μικρό του αεροπλάνο, που ως γνωστόν έμοιαζε με νυχτερίδα.

Και παρ' όλον ότι ο Άντερ έπέτυχε μερικώς πτήσεις με το αεροπλάνο του εκείνο, δέν κατώρθωσε να προκαλέση την προσοχή κανενός. Η Γαλλική Κυβέρνησις ήρνήθη να τον βοηθήση στα πειράματά του και άπογοητευμένος ό έ-

φευρέτης έκαψε τα σχέδιά του και έγκατέλειπε τις έρευνές του.

Λίγα χρόνια άργότερα, τώ 1900, όταν οι άδελφοί Ράιτ, οι Σαντός-Ντυμόντ, Φάρμαν, Μπλεριό και λοιποί, ήρχισαν με την σειράν των να κατασκευάζουν τα «βαρύτερα του άέρος», όλα τα αεροπλάνα αυτά ήσαν έφωδιασμένα με κινητήρας που λειτουργούσαν με βενζίνη και κανείς δέν θυμόταν την πρωτόγονο μικρή μηχανούλα του Άντερ που όριστικά άντικατέστάθη εις την αεροπορίαν με τους κινητήρας έσωτερικής καύσεως.

Σήμερα όμως φαίνεται ότι ο άτμοκίνητος επανέρχεται στην ήμερήσια διάταξι. Σε πολλές χώρες κατασκευάζουν πολύ έλαφρούς άτμοκίνητους που μπορούν να χρησιμοποιηθούν στην αεροπορία και να προσφέρουν τις ίδιες υπηρεσίες με τους βενζινοκίνητους κινητήρας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΑ

Το λιμάνι απλώνεται γαληνεμένο. Αλαφρό φυσά τ' αεράκι από το Αιγαίο, από τα νησιά κατάνισα, ραφινισμένο, δροσερό. Στην ακρογιαλιά, όλη βράχια, το κυματάκι τραγουδεί και σπᾶ και κομματιάζεται και γυρίζει πίσω και δυναμώνει και ξαναγυρίζει άφρισμένο, γιά να θρυμματιστή, να σκορπιστή σ' άφρους δαντελλωτούς. Ένα παιγνίδι άχόρταστο κι' ατελείωτο.

Η βαρκούλα του Λευτέρη χορεύει κι' αυτή με τὰ παιγνιδίσματα του γιαλού και πότε ύψωνει την πλώρη της, πότε την πρύμνη. Τα σπύρηνα της ψαρικής του χταποδιού πλαγιάσμένα στα δυο δίχτυα της βάρκας: Ένα ηπρούνη σαν την τρίαινα του θαλασσινού με το μακρύ κοντάρι, που καμακίζει τα χταπόδια, το πυροφάνι, ένα δίχτυ, ένα πανέρι με την καθετή, το μεγάλο φανάρι με το γυαλί, που κατασκοπεύει το βυθό, τουτό, τάλλο, ένα ρολόγι μέσ' στο χάρτινο του κουτί — ένα ξυπητήρι που τ' άφοκοσπημένο, δουλεύει ακόμα με το ζόρι και δείχνει τις ώρες της νύχτας, ένα κομμάτι χταπόδι γιά δόλωμα, μυγοκαθισμένο, ένα μεγάλο δ-στρακο, μία κολοκύθα μεγάλη — τη σημάδουρα του παραναδιού — και μιά άλλη γιά να κολυμπᾷ ο μικρός Αλέκος, τ' αδερφάκι του, δεμένος με την κολοκύθα από τη μέση.

Το κατάρτι συγυρισμένο με το κοκκινοκίτρινο πανί, που του το χάρισε ο καπετάν Μιχάλης από την Κύπρο — χαρά κι' ευτυχία — και τόσση πολ- λές φορές και το τέντωσε κάνοντας βόλτες στο λιμάνι, κοιτάει κι' αυτό στην άλλη πλευρά της βαρκούλας, ξε- τοιμο πάντα να κολπισθῇ, να φου- σκώσει και να δώση τη δύναμι στη βαρκούλα, το τσέφλιο αυτό, και τη χαρά στο Λευτέρη, όταν με τη δύναμή του σχίξῃ γρήγορος το λιμάνι γιά να βγῇ πρὸς τὴ Ραφτοπούλα και πέρα ακόμα πρὸς την άνοιχτή θάλασσα πίσω από το Ράφτη, με το τραγούδι στο στόμα:

Άγιοθεωρήτισά μου,
σύ μου πήρες τὰ μυαλά μου,
ἄσε πιά τὰ νταλγκαδάκια
κι' ἔλα με τὰ σωφεράκια.
Πειράξεις τούς σωφέρηδες
που πάνε στην Αθήνα...

Καβάλλα στα βράχια του γιαλού, χαμηλά στη θάλασσα πάνω το κύμα αγγίζει τα σχοίνα της καλύβας, όπου αναπνέει ή φαμίλια του Νίκου Κρί- σπα με τη γυναίκα του και τὰ τέσ- σερα παιδιά του — τὸνα με το βυζί στο στόμα, το Μάκη, που με την άρμυρα βαφτισμένο, μεγαλώνει αναπνέοντας στην άμμο της ακρογιαλιάς.

Κάθε πρωί προσμένει ή Κρίσπαινα το γυιό της να φτάσῃ από το νυκτε- ρινό ψάρεμα, το μικρό Λευτέρη. Ό- που νᾶναι ο Λευτέρης μου θά φτάσῃ. «Κάτι πέγκες, κάτι χταπόδια θά φέρῃ πάλι να γελάσουν την πείνα τους τὰ παιδιά μου», λέγει ή Κρίσπαινα.

Και ο Λευτέρης σαν το ρολόγι, Δέν

ἀργεί. Νάτος δρόμος διευθύνει το πανί του. τὴν ώρα που ο μικρός Αλέκος — τ' αδερφάκι του το πεισματάρικο, που τρώγει γροθιές γιά το γινάτι του δ- σες και βουκες — χωμένος μέσα στην τρύπα της πλώρης ως τη μέση, παίζει με τη θάλασσα. Από κει μέσα ο Λευ- τέρης, ο μισός απέγες σκυμμένος, κα- τασκοπεύει με το γυαλί του τους βυ- θούς και ξεφωλιάζει το χταπόδι κρυ- μένο στ' απόκρυφα παλάτια του.

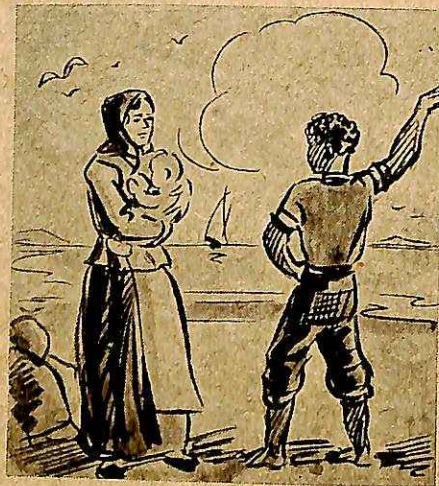
Μαύρος, με τὰ σγουρά φιλόπικνα μαλλιά του, με τὰ χείλια κρεμασμένα — χείλια αληθινά αἰθιοπικά — με τὰ μελανὰ μπράτσα ανασκουμπωμένα, κυβερνᾷ το πανί του, το πάει με το φύσημα, το τεντώνει, το μαζεύει, το διπλώνει και το σφίχτοδώνει με το σκονί στο κατάρτι και κατεβάζοντας τ' απλώνει στα δίχτυα πάνω στη μιά πλευρά της βαρκούλας του.

Όλη τη νύχτα δούλεψε γιά κανένα μπαμπούνη και με το χάραμα της αυ- γής και το ξημέρωμα, κουράρος σω- στός, ἔφαξε τὰ βράχια στα ρηχά, ἐ- ρεύνησε τους γιαλούς και ξετρυπώσε με μαστοριά και τέχνη τὸ χταπόδι. Καί τι χταπόδι! Έρχεται τώρα με το χαμόγελο στο στόμα. Μαύρος από την Αφρική και τὸν Ίσημερινό!

Και ή κυρά Κρίσπαινα λαχταρᾷ στε- κούμενη στο γιαλό πάνω στα κοφε- ρὰ βράχια. Τὸν βλέπει και περήφανη με το Μάκη στην άγκαλιά και στο βυζί, τὸν κράζει και δοκιμάζει ή καρ- δια της να πετᾷ. Λευτέρη!

Νάτος, ρίχνει τη μικρή του άγκυρα, πετᾷ το σκονί κι' ο Αλέκος σκυμμέ- νος μέσ' από τη φωλιά του — την τρύπα της πλώρης — μισός, απλώνει τὰ χέρια και δένει τη βαρκούλα του.

Τώρα στ' απότομα κοφτερά βράχια ο χταποδάρης Αλέκος χτυπᾷ τα χτα- πόδια. Μαυρίζει ο τόπος. Χτυπᾷ αλύ- πτητα. Κι' ο Λευτέρης τόνε διδάχνει. Άρπάχνει με το δεξί χέρι το χταπόδι και μονολογώντας — τί να λέγῃ ένα παιδί μοναχό του; — το βροντᾷ στον κοφτερό αλύπτητο βράχο, που μαύρος από το μελάνι, άφρίζει. Και μιά τὸ δέρνει και μιά βουτᾷ το χταπόδι στη θάλασσα. Κι' ἔπειτα το τρίβει και τὸ

Με τὸν Μάκη στην άγκαλιά μιλᾷ τοῦ Λευτέρη

τρίβει κι' από την τριβή γεμίζει ἄ- φρους σαν τῆς σαπουνάδας στη σκάφη.

Πολλὴν ώρα γίνεται τοῦτο, ὥσπου ο μαύρος αὐτὸς δαίμονας με το αἰ- σθητήριό του πεισθῇ ὅτι τὰ χταπόδια ἔγιναν μαλακά «σὰ λουκούμι».

— Νά, μωρέ, ἔτσι γίνονται τὰ χτα- πόδια, λέγει τοῦ μικροῦ, που τώρα κι' αὐτὸς φεύγει πηγαίνοντας να παίξῃ με το ψωμοκόμματο στο στόμα.

Αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα. Καί ο Λευ- τέρης ὀνειρεύεται να γίνῃ μεγάλος καραβοκύρης, μεγάλος θαλασσομά- χος.

Η μάνα του — ή δευτεροπαντρεμένη κυρά Μαρία ή Κρίσπαινα — τὸν δέχ- εται στο καλύθι με χαρά και από τὰ χέρια του δέχεται τις πέγκες και κα- νένα μπαμπούνη, καμμιὰ γόπα. Έ- ται μέσα στο καλύθι με την εἰσοδο ανατολικά, τώρα με τοῦ ἡλιου το λού- σιμο ἀρχίζει με το γυιό της την κου- θέντα. Είναι το πρώτο της παιδί, που ἀπόκτησε από τῆς μαύρης το γυιό, ένα λεβεντόπαιδο, που την ἀγάπησε και την πήρε γυναίκα και φευγοντας νιός, νιούτσικος από τη ζωή, ἔσπειρε τη γενιά του — το Λευτέρη. Μωρό παιδί ο Λευτέρης βλέποντας διάφο- ρα ἀπὸ ἄλλα παιδιά, κυττώντας τη μαυ- ρίλα του σὸν καθρέφτη και στη θά- λασσα και τὰ πλατεία του χείλια, τὰ σγουρά μαύρα προθατσία μαλλιά του, ρώτησε τη μάνα του: «Γιατί μάνα ἐγὼ εἶμαι μαύρος;».

Ήταν πλιά τώρα σὲ ἡλικία ν' ἀ- κούσῃ ἀπὸ το στόμα τῆς μητέρας του την ιστορία του:

«Ο παππούς σου, παιδί μου, ἦταν ἕνας ἀνθρωπος θεώρατος ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα. Φουστανελλᾷς ἀπὸ κείνους ὡς ἐκεῖ πάνω! Με τὰ σελάχια στη μέση ἔμοιαζε μακελάρης. Ένας κύ- του να σου πᾶρη τη ζωή.

»Δὲν ξέρω πῶς, εἶχε φτάσει σὸν τόπο του ο λόγος πῶς στο Μεσολόγγι ζοῦσε μιά μαύρη ἀπὸ τὴ Μπερμπεριά, που τὴν ἔφερε κάποιο καράβι, ὁμορφη και φοβερὴ σὰ λάμια. Ὅμορφη που συνέπαιρνε καρδιές και φοβερή, που λιάνιζε στο σπῆτι της περιουσίες και κατάπινε καράβια με τὰ γλέντια της. Ἐλεγαν πῶς εἶχε ἕνα μεγάλο καζάνι χρυσάφι και πῶς θά τὸ παράδινε σὸν ἀντρα που θά τῆς χάριζε τὴν ἀγάπη του. Αὐτὴ τὴ γυναίκα ξεκίνησε να κα- ζαντήσῃ ο παππούς σου μέσα στο Με- σολόγγι. Πῶς τὰ κατᾶφερε δὲν ξέρω. Γυναίκα τὴν πήρε, μὰ τὸ καζάνι με τὸ χρυσάφι δὲ βρέθηκε ποτέ. Τὴν ἔσυρε μαύρη σὴν πατρίδα του τὴν Ἀμφισ- σα. Κι' ἀπ' αὐτὴν κέρδισε τὸν πατέρα σου, που τὸν ἀντίκρουσε στο δρόμο μου και παιδί του εἶσαι, ἀγόρι μου, σύ. Ὅμοιος κι' ἀπαράλλακτος. Με τὰ πα- χειὰ χεῖλια, με τὰ σγουρά φιλά μαλ- λιά, μαύρος και γυαλιστερός. Τώρα τὸν ἔχει φάγει ή μαύρη γῆς».

Αὐτὴ τὴν ιστορία πολλές φορές τὴν (Συνέχεια στὴ σελίδα 1128)

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Άκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Κίνας:

1) Πτηνόν, 2) Κράτος τῆς Εὐρώ- πης, 3) Ὅρος τῆς Ἀφρικῆς, 4) Χώρα τῆς Ἀσίας, 5) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, 6) Ἡρώς τοῦ Ὀμήρου, 7) Στρατη- γὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Α. Α. ΚΑΤΣΟΥΔΑΣ

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος ἐπιστῆμων.
4 5 8 7 8 = Νῆσος τῆς Μεσο- γείου.
8 2 1 3 9 = Μαλακός.
2 3 5 3 9 = Νῆσος τῆς Ἑλλά-δος.
1 9 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος ρήτωρ.
1 2 6 6 4 = Βιβλικόν πρόσωπ.
1 2 2 3 9 = Ζῶν.
2 6 5 2 9 = Ἑλληνικὴ νῆσος.

Λ. Π. ΓΚΟΦΑΣ

Τρίγωνον

* * * * * = Θερμαίνει.
* * * * * = Πολλοὶ ἀνθρωποι.
* * * = Δηλητήριον.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τρέμω, Πόρος, Πάρος, Παρά, Δῶμα
Εἰς ἐκάστην τῶν ἀνωτέρω λέ- ξεων ἔαν ἀντικαταστήσετε ἕνα γράμμα με ἄλλο ἕνα, τὸ αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς λέξεις, θά προκύψουν πέντε νέαι λέξεις με νέαν σημα-σίαν.

Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

Ἀριθμητικόν

— + × = 6.

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω σημείων να τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 5 κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε ἀφοῦ γίνουν αἱ σημειούμεναι πρά-ξεις, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν σει-ράν, να προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 6.

Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

Δένδρα

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω,
Πῶ να βγάλω Λ ἀ να βάλω
δένδρο εἶναι καὶ τὸ ἕνα
δένδρο εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.

Κ. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΟΚΤΩ ΛΕΞΕΙΣ

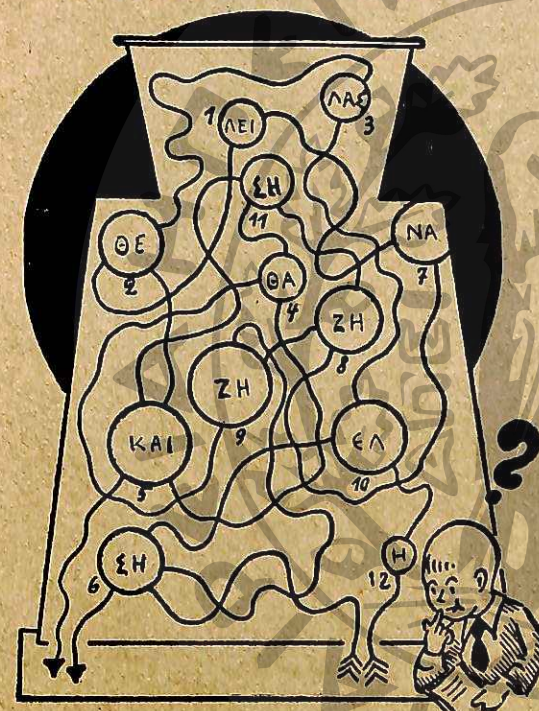
Ὁ μικρός, που φαίνεται στο κάτω δεξιὰ μέρος τῆς εἰκόνας, γνωρίζει ὅτι οἱ συλλαβές, που εἶναι τοποθετημένες στοὺς 12 κύκλους, ἀποτελοῦν μίαν ὁ- λόκληρη φράσι. Δυσκολεύεται ὅμως να τὴ διαβάσῃ, γιατί οἱ συλλαβές εἶ- ναι πολὺ μπερδεμένες και χάνονται μέσα σὸν λαβυρίνθο.

Μπορεῖτε σεῖς να ἀποσπάσετε τὸ τὸ μυστικὸ τοῦ λαβυρίνθου;

Οἱ ὅροι τῆς ἀσκήσεως εἶναι ἀπλοῖ: Θά ξεκινήσετε ἀπὸ ἕνα σημείο (ἐν ὅλῳ εἶναι δύο) που εὐρίσκεται κοντὰ στο μικρὸ και ἀκολουθώντας τὴ μιά γραμμὴ (ποῖα ὅμως ἀπ' τὶς δύο;), θά περάσετε διαδοχικά ἀπὸ τοὺς 12 κύ- κλους. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν κύκλων δὲν ἔ- χουν σχέση με τὴν πορεία σας (ἀπὸ τὸ 4 λ.χ. μπορεῖτε να πάτε στο 9, ἐφ' ὅ- σον ὑπάρχει δρόμος. Οἱ δρόμοι ση- μειώνονται με τὶς μαύρες γραμμές). Πρέπει να περάσετε ἀπ' τοὺς κύκλους με τέτοια σειρά, ὥστε οἱ συλλαβές που εἶναι μέσα σ' αὐτοὺς να σχηματί- ζουν ἐνῶ θά προχωρήτε τὴν φράσι που ζητεῖτε.

Θά τελειώσετε τὸν γύρο τοῦ λαβυ- ρίνθου βγαίνοντας στο κάτω ἀρι- στερά μέρος τῆς εἰκόνας, ἀφοῦ περά- σετε καὶ ἀπὸ τὸν τελευταῖο κύκλο που ἔχει τὴν τελευταία συλλαβὴ τῆς φρά- σεως.

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ φράσις τοῦ λαβυρίνθου σᾶς εἶναι πολὺ γνωστὴ.

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς 1ης λέξεως, τὸ δεύτερον γράμμα τῆς 2ας λέξεως, τὸ τρίτον τῆς 3ης κ.ο.κ., ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν.

1) Προῖον τοῦ γάλακτος, 2) Δὲν βλέπει καλά, 3) Ἰσχυρὸν κράτος τῆς Εὐρώπης, 4) Μέσα σ' αὐτὴν τρέχει ὁ ποταμός, 5) Ἀνώτερος βαθμὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ, 6) Τὸ ἀντίθετον τῆς παλιρ- ροίας, 7) Κυβερνᾷ με αὐτὸ ὁ πλοίαρ- χος τὰ σκάφη, 8) Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Αἶνιγμα

Ὅταν ἀπὸ μακριὰ μ' ἀκούσης
μιά ὀργάνωσι θυμᾶσαι.
Σὰν εἰς τὸ χαρτί με ἴδης,
να με ζήσης... Καλὰ νᾶσαι...

Σ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 5 7 8 1 = Ἐπιστῆμη.
8 1 3 4 5 2 = Θεραπευεῖ.
6 5 2 5 2 = Ἀσθένεια.
3 2 1 8 = Ρόφημα.
8 4 8 2 = Ἀγγελιαφόρ. θεῶν.
1 2 7 1 = Τραγούδι.
3 4 5 8 1 = Ἀρχαία πόλις.
6 5 7 5 2 = Εἶναι σεβαστός.

Αἱ λύσεις τοῦ 33ου φύλλου

Κρυπτογραφικόν: Ἀρι- στοφάνης, Φανάριον, στίφος, Ἀρ- τα, φάρσα, Ἀρατος, Σίφνος, φά- ρος, Ἡσάσις, Οἶτη.

Ἀπὸ τὰ ἀντίθετα: Κίνα (ἄκρον, μίσος, γΝωρίζω, τΑ- χος).

Μία πόλις: Λαμία.

Μεταγραμματισμός: Μασήτης — Μαχητής.

Ἀκροστιχίς: Εὐβοία (Ἑλ- βασάν, Ὑαίνα, Βουκουρέστιον, Ὀλλανδία, Ἰωνᾶς, Ἀρτα).

Φωνηεντόλιπον: Ὅσα δὲν φάνει ή ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστήρια.

Τρίγωνον: Χίος — Ἴος — ὅς — Σ καὶ γῆρας — ἦπαρ — Ρᾶς — ἄς — Σ.

Σημ. — Λύσεις τοῦ διαγωνι- σμοῦ τοῦ προηγουμένου φύλλου «Πόσα σφάλματα βλέπετε στὴν εἰ- κόνα και ποῖα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 10ης Ἰουνίου.

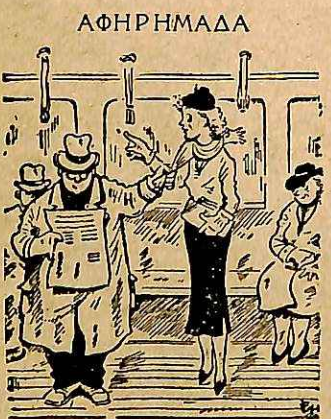
λίγη ευθυμία

Τὸ γαργαλούσε !
Δυὸ σπουργίτια κάθον-
ται ἀπάνω στὰ σύρματα
τοῦ τηλεγράφου.
— Δὲ μοῦ λές, ρωτᾷ τὸ
ἕνα, τί ἔχεις καὶ ὅλο γε-
λᾶς ;
— "Ἄστα, περνᾷ ἀπ' τὸ
σύρμα ἕνα τηλεγράφημα
καὶ μοῦ... γαργαλᾷ τὰ πό-
δια !

Ἦτο ἀδύνατον !
"Ο πατέρας, μαλώνοντας
τὸν μικρὸ γιὸ τοῦ ποῦ ἄ-
τακτοῦσε :

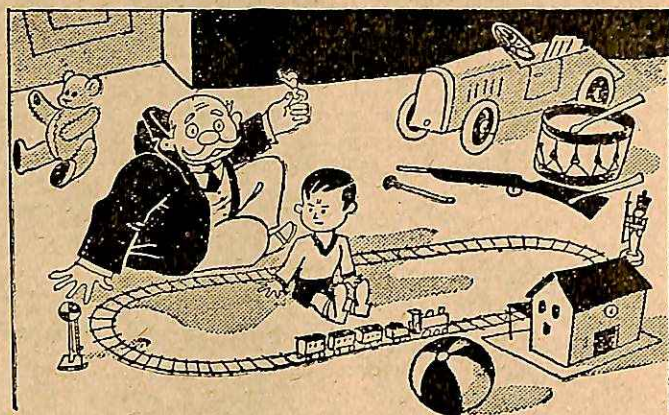
— Πέτρο, τί τρέλλες εἶναι
αὐτές; Ἐμένα μὲ εἶδες
ποτέ, ὅταν ἦμουν στὴν ἡλι-
κία σου, νὰ κάνω τέτοιες
τρέλλες; "Ε; Μὲ εἶδες;

Ἐπάγγελμα
— Δὲ μοῦ λές Κώστα, τί
δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας
σου;
— "Ο πατέρας μου; Δὲν
ἔχω πατέρα, πέθανε πρό-
περα.
— Καλά, ἀλλὰ πρὶν πε-
θάνῃ τί ἦταν;
— Ἦταν ζωντανός !

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ
— Συγγνώμην κύριε, ἄλ-
λά ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι
ὁπάρχουν εἰδικὰ ἐξαρτή-
ματα γιὰ νὰ σπηρεζονται
οἱ ὄρθιοι!..

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΠΕΙΣΤΙΚΗ...

— Γιατί πατέρα ἀφῆσες τὸ γραφεῖο σου καὶ ἦλθες μαζί μου ;
— Γιὰ νὰ προσέχω παιδί μου μήπως σὲ πατήσῃ τὸ τραῖνο... .

Η ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΗΣΙΣ

"Ο κ. Ἀτυχίδης ἐδῶ καὶ
ἕνα μῆνα εἶχε τὸ μεγαλύ-
τερο ἐστιατόριο τῆς Ἀθή-
νας. Ἀλλὰ τώρα καθόταν
ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ ἐστι-
ατορίου αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ δικα-
στικός κλητῆρας τελείωνε
τὴ δουλειὰ του, τὴν κατά-
σχεσι δηλαδή τῶν ἐπιπλόν,
τῶν σερβίτσιων, ὅλων ὅσα
εὐρίσκοντο ἐκεῖ μέσα. "Ο
κ. Ἀτυχίδης εἶχε πέσει ἔ-
ξω, δὲν μπόρεσε νὰ πλη-
ρώσῃ τὰ χρέη του καὶ ἡ
κατάσχεσις ἦταν ἀναπό-
φευκτη.

"Όταν ὁ δικαστικός κλη-
τῆρας τελείωσε τὸ ἄχαρι
ἔργο του, πλησίασε τὸν
δυστυχισμένο καταστημα-
τάρχη, γιὰ νὰ τὸν παρηγο-
ρήσῃ.

— Κουράγιο, τοῦ εἶπε,
αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ
ἕνα πράγμα δὲν μπορῶ νὰ
καταλάβω. Πῶς ἔπεςες ἔ-
ξω, ἀφοῦ τὸ μαγαζί σου
δούλευε περίφημα καὶ εἶ-
χες τὴ μεγαλύτερη πελα-
τεία;

"Ο κ. Ἀτυχίδης κούνησε
τὸ κεφάλι του.

— Ἡ διαφήμισις μ' ἔφα-
γε, ἀπάντησεν, ἡ διαφήμι-
σις ποὺ ἦταν γιὰ μένα δι-
κοπο μαχαίρι. Καὶ ἰδοὺ
πῶς: Εἶχα ἕνα καλοθερμ-
μένο γκαρσόνι στὸ ἐστια-
τόριό μου. Τὸ ἐντυσα λοι-

πὸν καλὰ καὶ τὸ ἔβαλα νὰ
γυρνᾷ στοὺς δρόμους, κρα-
τῶντας στὸ χέρι μιὰ ταμ-
πέλλα ποὺ ἔγραφε: «Ἐγὼ
τρώγω στὸ ἐστιατόριο τοῦ
Ἀτυχίδου». Ἡ ρεκλάμα ἔ-
πιασε γιὰτὶ ὁ μικρὸς ἦταν
καλοθερμμένος καὶ ροδο-
κόκκινος καὶ ὅλοι τὸν κύτ-
ταζαν μὲ θαυμασμό.

— Λοιπὸν ;

— "Ὡς ἐδῶ τὰ πράγμα-
τα πῆγαιναν καλὰ. Ἀλλὰ
γιὰ νὰ κάνω πιὸ μεγάλη
διαφήμισι, ἔπιασα ἕνα ἄλ-
λο μικρὸ φουκαρᾶ, ποὺ ἦ-
ταν ἀδύνατος, πετοῖ καὶ
κόκκαλο, καὶ τὸν ἔβαλα
κι' αὐτὸν νὰ γυρίζῃ στοὺς
δρόμους μὲ τὴν ἐξῆς ταμ-
πέλλα: «Ἐγὼ δὲν τρώγω
στὸ ἐστιατόριο τοῦ Ἀτυ-
χίδου».

— "Ὡραία διαφήμισις !

— "Ὡραία, ἀλλὰ ἐμένα
μὲ κατέστρεψε.

— Γιατί;

— Γιατὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἐ-
στιάτορας πλήρωσε τὰ πα-
ληόπαιδα καὶ ἔλλαξαν τῆς
ταμπέλλας. Καὶ γυρνοῦσαν
στοὺς δρόμους, ὁ κοκκα-
λιάρης μὲ τὴν ταμπέλλα :
«Ἐγὼ τρώγω στοῦ Ἀτυ-
χίδου» καὶ ὁ καλοθερμμέ-
νος μὲ τὴν ταμπέλλα «Ἐ-
γὼ δὲν τρώγω στοῦ Ἀτυ-
χίδου» !..

Τὸ ἤξευρε !

— "Α, ἀγαπητέ μου ! "Ε-
χω ἕνα περίφημο σκυλί. Δὲ
φαντάζεσαι τί σπουδαῖο
ζῶο ποὺ εἶναι, ἔξυπνο, βο-
λικό, παιχνιδιάρικο...

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐ-
τὰ ποὺ μοῦ λές, γιὰτὶ τὸ
ξέρω τὸ σκυλί σου ἀπὸ τὸν
καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη
κουτάβι. Ἐσὺ ὅμως δὲν
ξέρεις τί ὠραῖο ντουφέκι
ποὺ ἔχω ἐγώ...

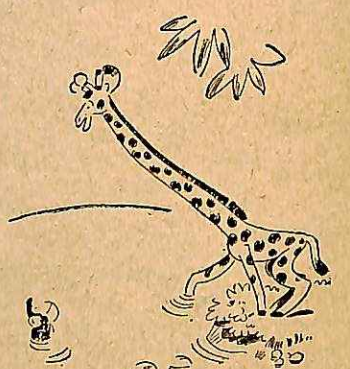
— Ἀστείεύεσαι; Τὸ ξέρω
ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πιστό-
λι!..

Τὸ μειονέκτημα

— Ἐφημερίδα; Δὲν ἀγο-
ράζω πιά. Ἀπ' τὸν καιρὸ
ποὺ πῆρα ραδιόφωνο, τὴν
ἔχω καταργήσει. Εἶναι
σπουδαῖο. Γυρνῶ ἕνα κουμ-
πί, παίρνω τοὺς σταθμοὺς
ὅλου τοῦ κόσμου καὶ μα-
θαίνω ὅλα τὰ νέα. Καὶ νέα
φρέσκα-φρέσκα.

— Βέβαια ἔχεις δίκαιο.
Μόνο ποὺ μὲ τὸ ραδιόφωνο
δὲν μπορεῖς νὰ τυλίξης πα-
κέττα !

ΕΙΧΕ ΦΟΒΟ...

Ἡ καμηλοπάρδαλις στὴ
μαϊμουδίτσα:

— Λές ἀλήθεια ὅτι τὰ νε-
ρά δὲν εἶναι βαρύτερα ἀπ' τὸ
μπότι σου;

Γιὰ νὰ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ναὶ ἢ ὄχι;
ἀπαντήστε γρήγορα

1. Ἡ Κωνσταντινούπολις
κατελήφθη διὰ πρώτην φο-
ρὰν ὑπὸ τῶν Φράγκων τὸ
1304 μ. Χ. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Ἡ Ἀράλη εἶναι λίμνη
τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὲν ἔχει
καθόλου ψάρι. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἐμ-
φανίζονται τὸν χειμῶνα εἰς
τὴν Ἀφρικῆν, ὅπου μεταβαί-
νουν ἐκ τῆς Ἀσίας κολυμ-
θῶσαι. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Εἰς τὰς Θερμοπύλας
δὲν ἐπολέμησαν μόνον οἱ
300 Σπαρτιάται τοῦ Λεω-
νίδου, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι "Ελ-
ληνες. Ναὶ ἢ ὄχι;

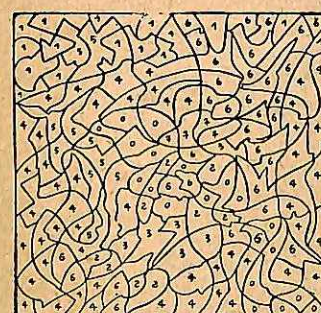
5. Ἡ Πολωνία δὲν ὑπῆρ-
χεν ὡς ἀνεξάρτητον κρά-
τος πρὸ τοῦ Παγκοσμίου
πολέμου. Ναὶ ἢ ὄχι;

6. Ἡ λέαινα, ἀφοῦ γεν-
νήσῃ τὰ λεονταράκια, πε-
ριπίπτει εἰς νάρκην καὶ ξυ-
πνᾷ μετὰ τρίμηνον. Ναὶ ἢ
ὄχι;

7. Ὁ περίφημος νομοθέ-
της Σόλων ἐθεωρεῖτο εἰς
ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ναὶ
ἢ ὄχι;

8. Τὸ Πανελλήνιον ρε-
κὸρ τοῦ δρόμου 110 μ. μετ'
ἐμποδίων εἶναι 14" 8) 10.
Ναὶ ἢ ὄχι;

ΧΡΩΜΑΤΙΣΑΤΕ

Χρωματίσατε μὲ προσο-
χὴ τὰ μέρη τῆς εἰκόνης ὡς
ἐξῆς:

1: Μπλέ, 2: κόκκινο,
3: κίτρινο, 4: πράσινο, 5:
γκρίζο, 6: καφέ, 7: μαύ-
ρο. "Όπου εἶναι 0 θὰ μείνῃ
λευκὸ.

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΗΧΟΙ

Ἐχετε καλὸ αὐτί;

Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ σᾶς καλέσωμε νὰ λάβετε
μέρος σὲ κανένα δύσκολο μουσικὸ διαγωνισμό, γιὰ νὰ
ἐμβασθύνετε καὶ νὰ ἀναλύσετε τὰ ἀριστουργήματα τοῦ
Λίστ ἢ τοῦ Σοῦμπερτ. Τὸ παιχνίδι μας εἶναι ἀπλό, ἀπλού-
στατο, χωρὶς ὅμως νὰ σημαίῃ αὐτὸ ὅτι δὲν παρουσιάζει

κανένα ἐνδιαφέρον. Ἀντιθέτως ἔχει τὶς δυσκολίες του καὶ
χρειάζεται ἀκριβῶς ἡ ἱκανότης τοῦ καλοῦ «αὐτιοῦ», γιὰ
νὰ ἐπιτύχετε.

Στὸ παιχνίδι αὐτὸ πρέπει νὰ ξεχωρίσετε τοὺς ἡχους
ποὺ ἀφήνουν ὀρισμένα ἀντικείμενα κοινῆς χρήσεως (πο-
τήρι, πιάτο κλπ.), ὅταν κτυπηθοῦν μὲ ἕνα ξύλο, ἕνα μο-
λύβι ἢ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο. Καὶ οἱ λεπτομέρειες του ἔχουν
ὡς ἐξῆς :

Τοποθετεῖτε ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι ἕξ ἀντικείμενα :
"Ενα κύπελλο, ἕνα ποτήρι, ἕνα μικρὸ κουβά, ἕνα τετζε-
ρεδάκι, ἕνα πιάτο καὶ μιὰ φρουτιέρα ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.
Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ θὰ τὰ ἰδοῦν ὅλοι ὅσοι θὰ μετὰσχουν
στὸ παιχνίδι. Ἐπειτα θὰ ἐγκαταλείψουν τὸ δωμάτιο ὅπου
εἶναι τὸ τραπέζι καὶ θὰ περάσουν στὸ διπλάνο δωμάτιο
ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ
ἀκούσῃ τὴ γίνεταί χωρὶς νὰ βλῇ πού ν. Ἀν ὑπάρχῃ
ἕνα χάρισμα, ἕνα παρασάβ, εἶναι καλύτερα: Μπαίνει με-
ταξὺ τῶν παικτῶν, ποὺ μένουν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τοῦ
τραπεζιοῦ μὲ τὰ ἀντικείμενα.

Ἐπειτα ἕνας παίκτης ποὺ διευθύνει τὸ παιχνίδι, πλη-
σιάζει τὸ τραπέζι καὶ μὲ ἕνα ξύλο κτυπᾷ ἕνα ἀντικεί-
μενο, ὅποιο θέλει. Οἱ ἄλλοι ποὺ εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα
ἢ τὸ παρασάβ, πρέπει νὰ μαντεύσουν τί ἐκτύπησεν, ἀπὸ
τὸν ἡχο ποὺ θὰ ἀκούσουν. Καὶ τὴν γνώμην τους θὰ τὴν
γράψουν σ' ἕνα χαρτί. Π. χ. «τὸ ποτήρι» ποὺ σημαίνει ὅτι
πρῶτο ἀντικείμενο ποὺ χτυπήθηκε ἦταν τὸ ποτήρι.

Καὶ τὸ παιχνίδι συνεχίζεται. Ἀφοῦ δηλώσουν ὅλοι ὅτι
ἔγραψαν γιὰ τὸν πρῶτο ἡχο καὶ ὅτι εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀκού-
σουν ἕνα ἄλλο, ὁ παίκτης ποὺ εἶναι μέσα κτυπᾷ κάποιο
ἄλλο ἀντικείμενο. Οἱ παῖκται γράφουν πάλι τὴ γνώμην
τους καὶ τὸ παιχνίδι τελειώνει ἀφοῦ κτυπηθοῦν καὶ τὰ
ἕξ ἀντικείμενα.

Ἐπακολουθεῖ ὁ ἔλεγχος, τὸν ὁποῖον κάνει ὁ διευθύν-
ων τὸ παιχνίδι, ἐκείνος ἀκριβῶς ποὺ κτυποῦσε τὰ ἀντικεί-
μενα. Κερδίζει ὁ παίκτης ποὺ ἐμάντευσε ἀπὸ τὸν ἡχο τοὺς
ὅλα ἢ τὰ περισσότερα ἀντικείμενα. Καὶ οἱ ἄλλοι κατα-
τάσσονται ἀναλόγως τῶν ἐπιτυχιῶν ποὺ ἐσημείωσαν.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ πάλι, ὅπως σ' ὅλα τὰ
παιχνίδια ἄλλωστε, ὁ μικρὸς αὐτὸς διαγωνισμὸς ἐπιβάλ-
λεται νὰ γίνεταί μὲ ἡσυχίαν, τάξι καὶ κοσμιότητα. Καί,
φυσικῶς τῷ λόγῳ, κάθε παίκτης πρέπει νὰ ἐργάζεται γιὰ
τὸν ἑαυτὸ του, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ ἢ νὰ πληροφορῇ τοὺς
ἄλλους.

Τὰ σταυρόλεξα
τοῦ 33ου φύλλου

Τοῦ πρώτου:

Ὅριζοντίως: 1 Νοτα
ράς, 2 ρό-ρεϊ-τά, 3 λευ-
κά-δμαλά, 4 Μαμωνάς, 5
Φίατ-λάθη, 6 δς-σχῆμα-
ὦν, 7 ράφι-κάσα, 8 ἀκταί-
ου, 9 Νανᾶς-ἀστός, 10
Σο-ἄρμ-ῆς, 11 σειράς.
Καθέτως: 1 λάφυρον, 2
ρῆ-ῖσα-ᾶς, 3 Νουμά-φα-
νός, 4 κατσικά, 5 τράμ-
τσάι, 6 Α. Ε.-ὠκησα-ορ,
7 Ρίου-ῖαμα, 8 μαλακός,
9 Στάσα-αὐτῆς, 10 ἄλ-
θῶς-δς, 11 Ἀθῆναις.

Τοῦ δευτέρου:

Ὅριζοντίως: 1 ἄνετα-
στάλα, 2 Σαλαμῖς, 3 Ρά-
σι-ῖς-λί, 4 οἷς-κάν-νέα,
5 σαύρα-ῖνιων, 7 αἰγας-
πενία, 8 ροῆ-αῖα-ᾶδω, 9
ἐν-ἔλ-τε-ᾶρ, 10 Παλα-
μάς, 11 ἄχαρα-ᾶνιος. Κα-
θέτως: 1 ἄγρος-ᾶρένα,
2 Αἰάκτιον, 3 ἐς-σὺ-γῆ-
πά, 4 τὰς-Ρέα-ἔαρ, 5 ἄλι-
κα-σάλλα, 7 σμήνη-Πάτ-
μω, 8 τίς-Νῶε-ἔάν, 9 ἄς-
νι-νᾶ-σί, 10 Λεωνίδα, 11
Ἀσίαν-ᾶωρος.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Γιὰ νὰ δῆτε τὸν φοροφύλακα,
πρέπει νὰ κυττάξετε τὴν εἰκόνα
μὲ βάσι τὴν ἀριστερὰ τῆς πλευρᾶς.
Θὰ τὸν δῆτε τότε ὅρθιον στὴ
βάσι τοῦ φάρου, μὲ τὰ πόδια ἀ-
κουμπημένα στὸ σπιτάκι καὶ τὸ
κεφάλι στὴν ἀκρὴ τοῦ μώλου. Τὸ
σῶμα του ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν
φράκτη τῶν δένδρων καὶ τὰ σκα-
λοπάτια τοῦ φάρου.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ Κοκκινόσκουφίτσα πη-
γαίνει στὴ γαλιά της. Κά-
που ὅμως ἐκεῖ κοντὰ πα-
ραμονεύει ὁ λύκος.

Μπορεῖτε νὰ τὸν ἀνακα-
λύψετε;

Ο ΑΓΩΝ ΒΟΛΛΕΪ ΜΠΩΛ ΑΡΓΟΛΙΔΟΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Συνηντήθησαν εις αγώνα βόλλεϋ μπώλ αι ομάδες των Υποδιοικήσεων Ναυπλίας, Κορινθίας και Άργους της Περιφερειακής Διοικήσεως Άργολιδοκορινθίας.

Τόν αγώνα τούτον, όστις έσημειώσεν εξαιρετικήν έπιτυχίαν, παρηκολούθησαν ή Περιφερειακή Διοικήτρια, ό Γενικός Γραμματεΐς της Νομαρχίας, άπασαι αι Άρχαι της πόλεως, άνώτεροι βαθμοφόροι της Όργανώσεως και πλήθος κόσμου.

Πρίν αρχίσουν οι άγωνες ό Γενικός Γραμματεΐς προσεφώνησε τούς άθλητάς έν όλίγοις.

Ό αγών συναρπαστικός και τεχνικός άπό πάσης άπόψεως έκράτησεν άδιάπτωτον τό ένδιαφέρον των θεατών, ότινες κατεχειροκρότησαν τούς άθλητάς Φαλαγγίτας διά την ώραίαν στάσιν ήν ύπέδειξαν κατά τόν αγώνα άγωνίζόμενοι με ύποδειγματικήν πειθαρχίαν διά ν' άποσπάσουν την νίκην.

Είς τό πρώτον παιγνίδι συνητήθη ή ομάδα της Κορίνθου μετά της τιοαΐτης του Ναιυπλίου την όποιαν και ένίκησε με άποτέλεσμα 15—12.

Είς τό δεύτερον όμως και τρίτο παιγνίδι ή ομάδα Ναυπλίου ένίκησε την ομάδα Κορίνθου με βαθμούς 15—10, 17—16, οΰτως ώστε άνεδείχθη νικήτρια ή ομάδα Ναυπλίου. Μετά τόν αγώνα τούτον έγινε διάλειμμα όλιγόλεπτον και είτα έπηκολούθησεν ό αγών Ναυπλίου—Άργους, κατά τόν όποιον ή ομάδα του Ναυπλίου ένίκησε την του Άργους με άποτέλεσμα 16—13, 15—8.

Οΰτω άνεδείχθη πρωταθλήτρια πετοσφαίρας της Περιφερειακής Διοικήσεως Άργολιδοκορινθίας ή ομάδα Ναυπλίου.

Τήν νικήτριαν ομάδα άπετέλουν οι Φαλαγγίται: Ίωάννης Άνδριώτης, Παν. Ρούθας, Κωνστ. Άργυρόπουλος, Έλευθ. Κουτόπουλος, Λεων. Φουντάκος και Έμμ. Μπέλιας.

Έν συνεχεία έπαιξαν αι ομάδες θηλέων Ναυπλίας, Κορίνθου και Άργους.

Κατά τούς άγώνας τούτους ή ομάδα Κορίνθου εύκόλως έπεβλήθη των άλλων ομάδων.

Είς τό πρώτον παιγνίδι ή ομάδα Κορίνθου άντεμετώπισε την ομάδα Άργους, την όποιαν και ένίκησε διά 16—5, 16—6, εις δε τό δεύτερον παιγνίδι ή ίδια ομάδα έπεβλήθη της ομάδος Ναυπλίου με άποτέλεσμα 16—4, 16—4.

Τήν νικήτριαν ομάδα Κορίνθου άπετέλουν αι Φαλαγγίτισσαι: Λούλα Δασκαλοπούλου, Άγνή Καλλίρη, Νίτσα Πετροπούλου, Μαρία Σφήκα, Βασίλική Άλμπάνη και Ειρήνη Κολιάκου.

Μετά τό πέρας των άγώνων ή Περιφερειακή Διοικήτρια άπένευσε τό κύπελλον εις την ομάδα θηλέων Κορίνθου, εις έκάστην δε άπό τας Φαλαγγίτισσας της ομάδος ταΰτης έδωσεν άναμνηστικόν μετάλλιον.

Επίσης ό Γενικός Γραμματεΐς άπένευσε τά έπαλα εις την νικήτριαν ομάδα άρρένων.

ΟΙ ΣΧΟΛΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Και πάλιν τό Παναθηναϊκόν Στάδιον παρουσίασε την Κυριακήν και την Δευτέρα έορταστικήν όψιν. Οι μαθηταί και αι μαθήτριαι των σχολείων της περιφέρειας και τά μικρά παιδιά των Κέντρων Παιδικής Χαράς έκαμαν την πανηγυρικήν των εμφάνισιν με ώραίαις επιδείξεις, άσκήσεις και παιγνίδια, πού έπροκάλεσαν γενικόν ένθουσιασμόν. Η όργανώσις των έορτών της Κυριακής και της Δευτέρας ήτο άρτία άπό πάσης άπόψεως, παρ' ότι έπρεπε νά καταβληθ ή μεγάλη προσπάθεια διά νά επιβληθ πειθαρχία εις την εμφάνισιν χιλιάδων μικρών παιδιών.

Τό άπόγευμα της Κυριακής έγιναν αι επιδείξεις των μαθητών και των μαθητριών των γυμνασίων της περιφέρειας. Τας επιδείξεις παρηκολούθησαν χιλιάδες κόσμου, ό όποιος μέχρι της 4.30' μ.μ. είχαν ύπερπληρώσει τας κερκίδας του Σταδίου. Όλίγον άργότερον προσήλθον οι Ύπουργοί της Διοικήσεως Πρωτεύουσας και της Παιδείας κ. κ. Κοτζιάς και Σπέντζας και περί την 5ην μ.μ. ό Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Μεταξάς, γενόμενος κατά την άφίξιν του άντικείμενον ζωηροτάτων έκδηλώσεων έκ μέρους του κόσμου και των μαθητών.

Τά άποτέλεσματα

Τά τεχνικά άποτέλεσματα των άγώνων των σχολείων έχουν ως ακόλουθος:

Δρόμος 60 μέτρων: 1) Χρυσάφης 7'5'', 2) Ραγκούσης και 3) Φωκάς. Άλμα εις ύψος: 1) Λάμπρος 1.70 μ., 2) Κάρολος και 3) Κωστόπουλος.

Δρόμος 300 μέτρων: 1) Λαμπρινίδης 39'', 2) Φασουλής και 3) Ραπανάκης.

Επισκυροβολία: 1) Σαρλή 24.56, 2) Μπίσμπα 23.56 και 3) Άναγνώστου 23.27.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Βενετικίδης 11'5'', 2) Παπαϊκονόμου και 3) Λωράν.

Άλμα εις μήκος: 1) Πανταζόπουλος 6.19 μ., 2) Γονατάς 6.15 μ. και 3) Όρφανός 6.00 μ.

Λιθοβολία: 1) Χατζάρας 19.25 μ., 2) Δούκας 19.70 και 3) Ξανάκης 18.86.

Σκυταλοδρομία 4 Χ 100: 1) ομάδα Η' γυμνασίου, 2) ομάδα γυμνασίου Ν. Σμύρνης και 3) ομάδα Ζ' γυμνασίου.

Δρόμος 80 μέτρων: 1) Βάρβογλη 11'', 2) Μπίσμπα και 3) Κανδρή.

Οι μαθηταί του Η' γυμνασίου συνεκέντρωσαν τας περισσότεράς νίκας.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Η όργανωθείσα ύπό του Ύπουργείου Διοικήσεως Πρωτεύουσας μεγάλη έορτή της χαράς του παιδιού έσημείωσε πλήρη έπιτυχίαν. Είς αΰτην μετέσχον 2.500 παιδάκια και κορίτσια των Κέντρων Παιδικής Χαράς της περιφέρειας ύπό την διεύθυνσιν των γυμναστών και γυμναστριών των, ή φιλαρμονική της Διοικήσεως Πρωτεύουσας και ή χορωδία των Κέντρων Νεότητος. Η προσέλευσις του κόσμου ήρχισεν άπό των πρώτων άπογευματινών ώρων μέχρι δε της 5ης μ.μ. αι κερκίδες του Σταδίου είχαν ύπερπληρωθ ή.

Επίσης εις τό Στάδιον προσήλθον οι Ύπουργοί κ. κ. Κοτζιάς, Άποστολίδης, Ταμπακόπουλος, Νικολαΰδης, Παπαδήμας, Πολυζωγόπουλος, Σπέντζας και Ταΐφος, οι Δήμαρχοι Άθηνών, Πειραιώς και των Δήμων της περιφέρειας και άλλοι έπίσημοι. Όλίγον άργότερον προσήλθον ή Α. Β. Υ. ό Διάδοχος Παύλος και ή Α. Β. Υ. ή Πριγκίπισσα Φρειδερίκη, γενόμενοι άντικείμενον ένθουσιωδών έκδηλώσεων. Εϰθϋς άμέσως ήρχισεν ή έκτέλεσις του προγράμματος της έορτής. Έν αρχή έγινε ή έπαυσις της σημαίας και κατόπιν εισήλθον εις τό Στάδιον έκατοντάδες μικρών παιδιών, ηλικίας 5 έως 9 έτών, τά όποια, ύπό την συνοδείαν λαϊκών μελωδιών και τας ζωηράς έκδηλώσεις του κόσμου, έξετέλεσαν ώραιότατα διάφορα παιγνίδια. Η εμφάνισις των μικρών παιδιών με τας όμοιομόρφους στολάς ήτο συγκινητική. Τό Στάδιον ενέμειν άπό φωνές και χαράν και έπί πολλήν ώραν έδονεΐτο άπό τας έυεμφημίας και τά χειροκροτήματα των θεατών. Αι ίδια έκδηλώσεις επανελήφθησαν με την όμαδικήν είσοδον έκατοντάδων κοριτσιών ηλικίας 10—12 έτών, τά όποια πάλιν ύπό την συνοδείαν λαϊκών μελωδιών έξετέλεσαν διαφόρους ώραιούς σχηματισμούς και ρυθμικά παιγνίδια.

Τέλος όλα μαζί τά μικρά παιδιά και τά κορίτσια έξετέλεσαν τόν σχηματισμόν των τριών άστρων ύπό τας ζωηράς χειροκροτήματα των θεατών. Επίσης συνοδευόμενα ύπό της φιλαρμονικής της Διοικήσεως Πρωτεύουσας έμαλον τόν Έθνικόν Ύμνον. Άκολουθως οι άνδρες της φιλαρμονικής και αι αι ομάδες των παιδιών παρετάχθησαν κατά μήκος του στίβου του Σταδίου διά την έπιθεώρησιν, την όποιαν ενήργησεν ή Α. Β. Υ. ό Διάδοχος συνοδευόμενος ύπό της Α. Β. Υ. της Πριγκίπισσας Φρειδερίκης και των άλλων έπίσημων. Τά παιδιά προσέφεραν εις την Α. Β. Υ. την Πριγκίπισσαν Φρειδερίκην ώραιαν άνθοδέσμην.

ΟΙ Σχηματισμοί Πρωτεύουσας

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΚΗΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΩΝ Τ.Τ.Τ.

Τήν 11 π. μ. της παρελθούσης Κυριακής ό Άρχηγός παρέδωσεν εις τό Λαϊκόν Γυμναστήριον την σημαίαν της Ε.Ο.Ν. εις την φάλαγγα της Γεωργικής Συνεταιριστικής Σχολής και της Προπαρασκευαστικής Σχολής των Τ.Τ.Τ.

Ό Άρχηγός έγινε δεκτός εις την είσοδον του Γυμναστηρίου ύπό του προέδρου, των συμβούλων της Ε. Σ. Σ.Ε. και άνωτέρων στελεχών της Ε.Ο.Ν. και κατηυθύνθη εις την ειδικώς στηθεΐσαν έξέδραν έν μέσω ζωηρών χειροκροτημάτων και ένθουσιωδών έκδηλώσεων των παρατεταμένων μαθητών.

Οι μαθηταί της Σχολής είχαν συγκεντρωθ ή άπό ένωρίς εις τό Γυμναστήριον, τό όποιον είχε διακοσμηθ ή με σημαίας της Ε.Σ.Σ.Ε. και της Ε.Ο.Ν.

Όλίγον πρό του Άρχηγού είχαν προσέλθει ό ύφυπουργός του Πολιτικού Γραφείου κ. Μπουρμπούλης, ό πρόεδρος της Ε.Σ.Σ.Ε. μετά των μελών του άνωτάτου συμβουλίου και των οίκων του Άγρότου, οι κατηχηταί της Συνεταιριστικής Σχολής και της Άνωτάτης Έμπορικής καθώς και άλλοι προσκεκλημένοι.

Τόν Άρχηγόν προσεφώνησεν ό αρχηγός της Ε.Ο.Ν. της Συνεταιριστικής Σχολής κ. Χριστόπουλος εκφράσας την χαράν των μαθητών διότι ύποδέχονται έν τω κέντρω τόν Άρχηγόν, έν τω προσώπω του όποιου καίρτεζουσ τόν Έθνικόν πρωτοπόρον πάσης μεγάλης και έμπνευσμένης ενεργείας εις ό,τι άφορά την βελτίωσιν και την προαγωγήν του συνόλου των Έλλήνων.

Συνεχίζων ό κ. Χριστόπουλος έτόνισεν ότι τά μέλη της φάλαγγος έν συνειδήσει της μεγίστης ευθύνης άπέναντι του Άρχηγού δηλοΰν ότι θά βοηθήσουν μέχρι τελευταίας ρανίδος του αίματός των τόν τίμιον αγώνα του ως συνειδητοί φορείς των άρχών του κράτους της 4ης Αυγούστου και μοιρασμένοι αύριον όλοι στά μακρινά τμήματα της Έλληνικής ύπαίθρου μεταξύ των άγροτών θά εργασθουν γιά τούς σκοπούς των με ύπερηφάνειαν, πίστιν, άφοσίωσιν και αΰταπάρνησιν...

Επάνω εις την σημαία αΰτη, κατέληξε, πού θά μάς παραδώσετε σήμερα στο όρκιζόμεθα Μεγάλε μας Άρχηγέ. Στην ψυχήν μας μέσα άσβεστη θά διατηρηθ ή φλόγα της δημιουργίας και έμπνευσμένοι άπό τό δικό σου τό φωτεινό παράδειγμα θά εργασθουμε γιά την πατρίδα, γιά τόν Βασιλέα, γιά Σένα, τίμια, άνδρικά, έλληνικά.

Τό τέλος του λόγου του Άρχηγού της φάλαγγος έκάλυψαν ζωηρότατα χειροκροτήματα ύπέρ της Α. Μ. του Βασιλέως και του κ. Ίω. Μεταξά.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ό Άρχηγός άπαντών και άπευθυνόμενος πρὸς τούς φαλαγγίτας είπε τά εξής έν μέσω ζωηροτάτων χειροκροτημάτων.

«Φαλαγγίται της Σχολής Συνεταιριστών, «Προκειμένου σήμερα νά σας παραδώσω την σημαία σας όφείλω νά σας εκφράσω την ιδιαίτερη χαρά, την όποιαν αισθάνομαι δι' αΰτό. Πρώτον, γιατί είσθε ένας πολύτιμος και έκλεκτός σχηματισμός της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας. Δεύτερον, διότι είσθε ή σχολή των συνεταιριστών και συνεπώς σεις θ' άποτελέσετε τούς άπεσταλμένους καθ' όλην την ύπαιθρον χώραν της Έλλάδος, εις την όποιαν θά μεταφέρετε και θά έκδηλώσετε τας άρχάς επί των όποιων βασίζεται ή Έθνική Όργανώσις Νεολαίας, τό τί έλπίζομεν άπό αΰτην και τας άρχάς της 4ης Αυγούστου (παρατεταμένα χειροκροτήματα). Θά βρ ήτε έδαφος προετοιμασμένο κάλλιστα πρὸς αποδοχήν όλων αΰτων τά όποια θά μεταφέρετε. Οι άγρόται της Έλλάδος είναι τό πολύτιμον στήριγμα του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου. Επομένως αι ιδέαι τας όποιας θά μεταφέρετε εκεί θά εύρουν τό κατάλληλον έδαφος πρὸς ανάπτυξιν των. Θά είσθε δε πάντοτε ό συν-

δετικός κρίκος του όλου αΰτου ιδεολογικού καθεστώτος και αΰτός είναι όπως σας είπα προηγουμένως ό δεύτερος και ό σπουδαιότερος λόγος διά τόν όποιον αισθάνομαι σήμερα ιδιαίτεραν χαράν παραδίδων την σημαίαν σας.

Στην σημαία αΰτη νά είσθε όλοι πιστοί. Αΰτη είναι τό σύμβολόν σας. Έκείνοι οι όποιοι θά σας διαδεχθουν κατόπιν στή σχολή αΰτη νά την παραλάβουν άπό τά χέρια σας άγνή όπως σας την παραδίδω.—Ζήτω ή Έθνική Όργάνωσις Νεολαίας. (Ζωηρά χειροκροτήματα).— Ζήτω ή Σημαία των Συνεταιριστών!». (Παρατεταμένοι ζητωκραυγαί και χειροκροτήματα).

Ακολουθως ό Άρχηγός έν μέσω ένθουσιωδών έκδηλώσεων, χειροκροτημάτων και ζητωκραυγών ύπέρ της 4ης Αυγούστου και της Ε.Ο.Ν. παρέδωσε την σημαίαν, έπεθεώρησε τά τμήματα και έχαιρέτισε τούς Διευθυντάς της Ένώσεως Συνεταιριστών και τούς βαθμοφόρους της Ε. Ο. Ν.

ΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Ό Κυβερνητικός Έπίτροπος της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας κ. Άλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ήρχισεν έκ νέου τας έπιθεωρήσεις του εις τούς διαφόρους Ύποτομείς.

Προχθές έπεθεώρησε τόν 4ον Ύποτομέα, έν συνεχεία δε χθές τόν 7ον, 8ον και 21ον, καθώς και τόν 10ον ύποτομέα Παγκρατίου, τόν 18ον Βύρωνος και τόν 19ον Καισαριανής. Είναι άπερίγραπτος ό ένθουσιασμός με τόν όποιον ύποδέχονται τόν Κυβερνητικόν Έπίτροπον οι φαλαγγίται και τό πλήθος.

Είς όλας τας έπιθεωρήσεις ό Κυβερνητικός Έπίτροπος κ. Άλέξ. Κανελλόπουλος εξέφρασε τας ευχαριστίας του μείνας άπόλυτως ικανοποιημένος διά την συντελούμενην εργασίαν εις τούς έν λόγω Ύποτομείς.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν.

Ό Κυβερνητικός Έπίτροπος της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας κ. Άλέξ. Π. Κανελλόπουλος άπέστειλε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα πρὸς τόν Περιφ. Διοικητήν και Διοικήτριαν Λαρίσης, ως επίσης και εις τόν Νομάρχην ως Γενικόν Επόπτην της Ε. Ο. Ν. Λαρίσης, διά την άρίστην εμφάνισιν της άθλητικής ομάδος των εις τούς Α' Πανελληνίους Άγώνας της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τήν έσπέραν της 24ης λήγοντος εις τό θέατρον «Ίντεάλ» έδόθη ή πρώτη παράστασις του Μουσικού Θεατρικού Τμήματος της Δ)σεως Ψυχαγωγίας της Περιφ. Διοικήσεως Πρωτεύουσας. Κατ' αΰτην έπαιχθη ή ειδικώς διά την Ε.Ο.Ν. γραφείσα έπιθεώρησις «Η Παρέλασις». Τό έργον άποτελείτο άπό δύο μέρη.

Τά διάφορα πρόσωπα της έπιθεωρήσεως ύπεδύθησαν φαλαγγίται και φαλαγγίτισσαι της Διοικήσεως Πρωτεύουσας.

Τό έργον παρηκολούθησεν ό Κυβερνητικός Έπίτροπος μετά του Ύπασιτου του, ό Περιφ. Διοικητής Άρρένων Πρωτεύουσας, τό Έπιτελείον της Κεντρικής Διοικήσεως και πλείστοι άνώτεροι βαθμοφόροι της Όργανώσεως.

Ό Κυβερνητικός Έπίτροπος άμα τη άφίξει του έγινε ένθουσιωδώς δεκτός άπό τούς φαλαγγίτας και τό παρευρισκόμενον πλήθος, τό όποιον έξητωκραύγαζεν επί πολλήν ώραν ύπέρ του Κράτους της 4ης Αυγούστου και της Νεολαίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ό Διευθυντής του Ξενοδοχείου «Λονδίνω» κ. Τσάκας, δι' έπιστολήν του πρὸς την Κεντρικήν Διοίκησιν της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας αναφέρει την άρίστην διαγωγήν των άθλητών—φαλαγγιτών του Νομού Φλωρίνης, οι όποιοι διέμενον εις τό Ξενοδοχείον του κατά τας ημέρας των Πανελληνίων Άθλητικών Άγώνων της Ε. Ο. Ν. Η άρίστη διαγωγή τούτων ένεποίησεν επίσης βαθυτάτην

αίσθησιν και εις τους λοιπούς ενοίκους του Ξενοδοχείου. Είναι και τούτο ένδεικτικόν της ανατάσεως ή όποια έπηλθεν εις τας ψυχάς των Έλληνοπαίδων μετά την 4ην Αύγουστου, της όποιας ό κυριώτερος σκοπός ήτο ή ήθική διαπαιδαγώγησις της νέας Έλληνικής γενεάς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εις όλας τας Ύποδιοικήσεις Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολών συνήλθον αι κατόπιν διαταγής του Κ.Ε.Ν. συσταθείσαι έπιτροπαι έλέγχου τών υποβληθεισών αίτησεων τών φαλαγγιτών.

Η έργασια προχωρεί μεθοδικώς, έλπίζεται δε ούτω ότι έντός του προσεχούς μηνός θα περαιωθί ή έλεγχος και θα υποβληθώσι τά πορίσματα της Έπιτροπής.

Η Ύπ) κησις Σχολής Έργοδηγών εξέδραμε την Κυριακήν εις την μηχανικήν τοποθεσίαν της Άττικής "Α-γίος Άνδρέας. Οί έκδρομείς διημέρευσαν εις τό αυτόθι στρατόπεδον της Ε.Ο.Ν. «Ι. Μεταξάς».

Εις την δοθείσαν την Δευτέραν εις τό Στάδιον έορτήν της παιδικής χαράς παρέστησαν συντεταγμένοι αι ύποδιοικήσεις μας HENRY, Παντείου Παιδαγωγικής Άκαδημίας ως και λόχος της Ύπ)σεως Πανεπιστημίου.

Κατά την λήξανσιν έβδομάδα έγινετο εις τά γραφεία της Ύπ)σεως Πανεπιστημίου σύσκεψις τών βοηθών και ύπευθύνων της Νομικής Σχολής. Κατ' ατήν άντλλαγήσαν σκέψεις περί μελλοντικής δράσεως τών φαλαγγιτών της Νομικής Σχολής.

Οί δόκιμοι αξιωματικοί της Ύ)σεως Γ. Σ. Σ. και Τ.Τ.Τ. ανέλαβον την διενέργειαν διαλέξεων κατόπιν έντολής του Διοικητού τών.

Ούτω, έγινετο υπό δοκίμου αξιωματικού διάλεξις με θέμα «Αί ύποχρεώσεις τών Συνεταιριστών έξερχομένων της Σχολής».

Σήμερον εις την Ύπ)σιν Γ. Σ.Σ. και Τ.Τ.Τ. έγινετο μάθημα υπό του κ. Γ. Μαντζούφα περί τών έννοιών του Έθνους και Κράτους μετά την 4ην Αύγουστου. Ο κ. Μαντζούφας ανέπτυξεν ιδίως από νομικής πλευράς την θέσιν του Κράτους μετά την έπελθοῦσαν την 4ην Αύγουστου μεταβολήν.

Έκάστην Τρίτην και Παρασκευήν εις τό Πανελλήνιον Γυμναστήριον γίνεται στρατιωτική προπαίδευσις τών φαλαγγιτών Γ.Σ.Σ. και Τ.Τ.Τ. Χρέη εκπαιδευτών εκτελοῦν δόκιμοι αξιωματικοί της Ύπ)σεως, υπό την έποπτείαν αξιωματικών του στρατού.

Αί εκδόσεις της Ε. Ο. Ν. διανεμήθησαν εις όλους τους φαλαγγίτας της Δ.Α.Σ. υπό του ΙΙΙ γραφείου της Ύποδιοικήσεως, έλπίζεται δε ότι ή μελέτη αὐτῶν θα άποβή καρποφόρος.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Βαρύτατον πένθος κατέχει δλόκληρον την Διοίκησιν Άνωτάτων Σχολών λόγω του τραγικού δυστυχήματος τό όποιον έπληξε μίαν τών ύποδιοικήσεων της, την ύποδιοίκησιν της Παιδαγωγικής Άκαδημίας.

Όλοι θρηνούμεν τόν χαμόν τώσων συναγωνιστών με τους όποιους τόσα αίσθήματα φιλικά και τόσοι άγώνες μας συνδέουν.

Η Διοίκησις Άνωτάτων Σχολών εις ένδειξιν πένθους είχεν επί τριήμερον την σημάϊαν της μεσίστιον.

Αί λεπτομέρειαι του τραγικού αυτοκινητιστικού δυστυχήματος του έπισυμβάντος την έσπέραν της προπαραελθούσης Πέμπτης εις τούς έκδρομείς μαθητάς της Γυμναστικής Άκαδημίας Άθηνών έχουν ως έξης:

Κατ' έτος, με την λήξιν του εκπαιδευτικού έτους, ή Διεύθυνσις της Σχολής διοργανώνει, όπως και πάντα σχεδόν τά άνωτέρα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας, χάριν τών τελειοφοίτων της Σχολής, εκπαιδευτικάς και ψυχαγωγικάς έκδρομάς, ανά τά διάφορα μέρη της χώρας.

Έφέτος ή έκδρομή τών άποφοίτων της Σχολής άπεφασίσθη υπό της Διευθύνσεως να γίνη ανά την Πελοπόννησον. Έπειδή δε πάντες οί μαθηταί της Σχολής άνή-

κουν εις την Διοίκησιν Άνωτάτων Σχολών της Ε.Ο.Ν. και έπειδή οί οικονομικοί πόροι των δέν έπάρκουν διά την έπί τό άνετώτερον διεξαγωγήν της έκδρομής των αὐτῆς έζήτησαν από την Κεντρικήν Διοίκησιν Νεολαίας να τους ένίσχυση οικονομικώς. Η Κεντρική Διοίκησις Νεολαίας προθύμως ένίσχυσεν αὐτούς και ούτω οί μαθηταί της Σχολής, έχοντες επί κεφαλῆς αὐτῶν τόν Διευθυντήν της Σχολής τών κ. Σούζην, τούς καθηγητάς των κ.κ. Πολυχρόνην και Πρωτοπαππῶν καθώς και τόν Έπιθεωρητήν του Ύπουργείου Παιδείας κ. Παυλίνην εξέδραμον από της παρελθούσης Τρίτης ανά την Πελοπόννησον.

Η έκδρομή διεξήγετο όμαλώς μέχρι της έσπέρας της 25ης Μαΐου, όποτε οί σπουδασταί έπιβαίνοντες λεωφορείου αυτοκινήτου, έπέστρεφον έξ έ.Ολυμπίας, μέσφ Λεβιδίου εις Τρίπολιν. Την 7ην έσπερινήν ώραν και ένφ τό λεωφορείον εύρίσκετο εις τό 38ον χιλιόμετρον έντεῦθεν της Βιτίνης, όπου υπάρχει άπότομος στροφή τό αυτοκίνητον λόγω βλάβης τών φρένων του εκτύπησε μετά μεγάλης φορᾶς επί του δεξιού τοιχώματος της όδοῦ ύποστάν μεγάλας ζημίας και τραυματισθέντων πάντων τών έπιβαινόντων σπουδαστών, πλην του βοηθού του σωφέρ. Έκ τών τραυματισθέντων δύο φαλαγγίται σπουδασταί και ό καθηγητής κ. Πολυχρόνης, παρά την σοβαρότητα τών τραυμάτων των και ένώπιον μιάς πραγματικῶς τραγικής καταστάσεως, έσπευσαν πρός τό Λεβίδιον, άπέχον 10 χιλόμετρα από του τόπου του δυστυχήματος, διά να καλέσουν τάς Άρχάς και τούς κατοίκους εις βοήθειάν των. Πράγματι έπέτυχαν να είδοποιησούν τάς Άρχάς καταπεόντες άναίσθητοι εκ της έξαντλήσεώς των, εύθους μόλις έξεπλήρωσαν τό καθήκόν των. Αί είδοποιηθείσαι Άρχαί με επί κεφαλῆς τόν Διοικητήν του Τάγματος της Ε.Ο.Ν. Λεβιδίου διά λεωφορείων μετέφερον πάντας τούς τραυματίας εις Λεβίδιον, οί κάτοικοι του όποιου πρό όλίγου άκόμη έτοιμάζόμενοι έν σώματι να τους ύποδεχθοῦν, έπέδωσαν εις την περίθαλψιν των. Η συγκίνησις τών κατόικων ύπήρξε ζωηροτάτη, συγκινητικώτατη δε ή έπιδειξις φιλευθείας εις τούς τραυματίας περιθαλψις. Ο Διοικητής του Τάγματος της Ε.Ο.Ν. Λεβιδίου, επί κεφαλῆς τών φαλαγγιτών του, συνεπικουρούμενος υπό του λαού έπέδωθε εις την δι' οίονδήποτε μέσου παροχήν πρώτων βοηθειών, ένφ ταυτοχρόνως είδοποιεί περί του δυστυχήματος τόν Περιφερειακόν Διοικητήν Ε. Ο. Ν. Άρκαδίας, όστις και έσπευσεν εκ Τριπόλεως, συνοδευόμενος υπό του Έπιτελείου του και Ιατρικῶν και Νοσοκομειακῶν Συνεργειών εις Λεβίδιον.

Έκ τών τραυματισθέντων ό Δ. Μαλλιάρδς εκ Πλωμαρίου της Μυτιλήνης υπέκυψεν εις τά τραύματά του μόλις μετεφέρθη εις τό φαρμακείον Λεβιδίου.

Τά Ιατρικά και νοσοκομειακά συνεργεία τών Τριπόλεως έπιδωθέντα εις την παροχήν πασών τών βοηθειών των εις τούς τραυματίας, μετέφεραν αὐτούς διά λεωφορείων, μερίμνη του Περιφ. Διοικητού Ε.Ο.Ν. Άρκαδίας, περί την 11ην νυκτερινήν εις τό Νοσοκομείον της Τριπόλεως, πλην του σοβαρώτατα τραυματισθέντος Παπακώστα Νικολάου, όστις και έπνεε τά λοιόσια και δύο άλλων μάλλον σοβαρώς τραυματισθέντων σπουδαστών—φαλαγγιτών, τούς όποιους και νοσηλεύουν εις Λεβίδιον.

Περί ώραν 10ην νυκτερινήν ό Περιφερειακός Διοικητής Ε.Ο.Ν. Άρκαδίας έγνωστοποίηι τά του δυστυχήματος εις την Κεντρικήν Διοίκησιν Νεολαίας Έλλάδος. Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος της Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλόπουλος, όστις προσωπικώς έλάμβανε τάς πληροφορίας, μετέφερεν αὐτάς άνελθών εις Κηφισιάν εις τόν Άρχηγόν, όστις και διάταξεν αὐτόν να σπεύσῃ εις τόν τόπον του δυστυχήματος, ένφ ταυτοχρόνως έδιδεν έντολήν προσωπικώς εις δύο χειρουργικά αυτοκίνητα με τούς Ιατρούς των να σπεύσουν έξ Άθηνών πλησίον τών τραυματιών.

Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος Νεολαίας περί την 7ην πρωινήν της Παρασκευῆς εύρίσκετο πλησίον τών τραυματιών, ένφ μετά ήμισιαν ώραν κατέφθανον τά χειρουργικά αυτοκίνητα έξ Άθηνών, προσφέροντα τάς υπηρεσίας των.

Ο νεκρός του Δ. Μαλλιάρου έναπετέθη εις την έκκλησίαν Λεβιδίου φρουρούμενος υπό βαθμοφόρων της Ε.Ο.Ν., την δε 7ην πρωινήν, άφου προσεκύνησε την σορόν του ό Κυβερνητικός Έπίτροπος και οί άλλοι βαθμοφόροι μετεφέρθη δι' άποσταλέντος εκ Τριπόλεως αυτοκινήτου εις Τρίπολιν και εκείθεν εις Άθήνας. Τιμάς απέδωκεν δλόκληρος ή δύναμις Λεβιδίου, μερίμνη δε της Ε.Ο.Ν. ή σορός ταριχευθείσα άποστέλλεται εις Μυτιλήνην.

Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος, άφου έπισκέφθη άπαντας τούς τραυματίας, διαβιβάσας εις αὐτούς την συγκίνησιν και την συμπάθειαν του Άρχηγού και άφου έν συνεννόησει μετά τών Ιατρών έποποθέτησε τούς μάλλον βαρέως τραυματισμένους εις τό Νοσοκομείον και εκ τούτων μετέφερεν εις Άθήνας τόν Παπακώστα Νικόλαον, έπέστρεψεν εις Άθήνας και άνέφερεν εις τόν Άρχηγόν άπαντα τά γινόμενα.

Η Κεντρική Διοίκησις της Ε.Ο.Ν. εύρισκομένη εις έπαφήν με την Περιφερειακήν Διοίκησιν Άρκαδίας κρατείται συνεχώς ένήμερος της καταστάσεως τών τραυματιών.

Αί μαθήτριά της Γυμναστικής Άκαδημίας έπέστρεψαν εις Άθήνας σιδηροδρομικώς.

Οί τραυματισθέντες και νοσηλεύόμενοι εις τό Νοσοκομείον Τριπόλεως είναι οί ακόλουθοι: Λυμπερόπουλος Γ., κάταγμα άριστεράς κάτω σιαγόνας, Βασ. Σβολόπουλος, θλάσις δεξιού βραχίονος, Λότσος Ι., έκδοραί προσώπου και άριστεράς άκρας χειρός, Άχιλ. Παππάς τραύμα κατά τόν δεξιόν έξω κανθόν ως και έλαφρά πολλάκις τραύματα κατά τό δεξιόν ήμισυ της κεφαλῆς, Σοφός Ι., τραύμα δεξιάς παρειάς, διά τέμνοντος όργάνου έπενεχθέν κατά την στιγμήν του δυστυχήματος, ως και παρόμοιον τοιοῦτον κατά την κορυφήν της ρινός, Κρικόπουλος Χρ., τραύμα κατά την μετωπιαίαν χώραν και τόν τράγον του δεξιού ώτός και κατά την δεξιάν χείρα, Τσιτσιμπάκος Ι., κάταγμα δεξιού κάτω ύποκογχίου όσπου μετ' εκχυμώσεως έκτεταμένης τών βλεφάρων και έπιπεφυκότος. Τραύμα κατά τό δεξιόν οῦς και κατά τόν τράγον αὐτοῦ. Πολλάκις έκδοραί δεξιάς παρειάς και δεξιάς άκρας χειρός, Ι. Πολυχρόνης, τραύμα δεξιάς παρειάς πλησίον του άνω χείλους, Πολλάκις έκδοραί κατά τό δεξιόν ήμισυ του λαιμοῦ. Τραύμα κατά τόν έξω κανθόν δεξιά, τραύμα κατά κορυφήν της ρινός και άκριβῶς εις τό μέσον αὐτῆς, τραύμα του δεξιού περυγίου της ρινός και κατά την βάση αὐτοῦ, Θεοφίλης Χαρ., τραύμα του τριχοῦ της κεφαλῆς κατά την δεξιάν κροταφικήν χώραν, θλάσις άριστεράς ποδοκνημικής άρθρώσεως, Πορτάλιος Κῆρκος, έκτεταμένον τραύμα κυκλοτερές άρχόμενον άνωθεν της οὔρας της δεξιάς όφρῦος και διήκον καθ' όλην την έκέκτασιν της βρεγματικής χώρας. Έτερον τοιοῦτον κατά την βρεγματικήν χώραν, Γαλάτης Άργ., τραύμα δεξιάς παρειάς ως και της παλαμιαίας χώρας άριστεράς χειρός, Πετρίδης Σωτ. τραύμα κατά την δεξιάν παρειάν, Κοντογεώργος Χαρ., οὔδέν άξιον λόγου, Χρυσανθακόπουλος Δημ., τραύμα κατά την κροταφικήν χώραν, Κασιμάτης Παν., τραύματα κατά την δεξιάν μαστοειδή χώραν. Πάντες οί τραυματία διατηροῦν άκμαίον τό ήθικόν των έπιδειξαντες τοῦτο κατά την άφιξιν έν μέσφ αὐτῶν του Κυβερνητικού Έπιτρόπου, τόν όποιον και κλινήρεις έχαιρέτων διά του χαιρετισμοῦ της Ε.Ο.Ν.

Ο λαός του Λεβιδίου και της Τριπόλεως κατεχόμενος υπό άκρας συγκινήσεως διά τό έπισυμβάν δυστύχημα ποικιλοτρόπως εις πάσαν στιγμήν έπέδειξε τό ενδιαφέρον και την στοργήν του πρός τούς άτυχήσαντας έκδρομείς φαλαγγίτας της Ε.Ο.Ν.

ΠΕΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ

Με μεγάλον ενδιαφέρον αι φαλαγγίτισσαι και αι σκαπανίσσαι της Π. Δ. Θ. Π. παρηκολούθησαν τούς Α' Πανελληνίους άγώνας της Ε. Ο. Ν., την δε Κυριακήν την άπονομήν τών έπάδων.

Η Περιφερειακή Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης

έλθοῦσα πρώτη εις αριθμόν νικῶν, έλαβε τό κύπελλον της Α.Β.Υ. της Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, έπιτίμου Διοικητριάς τών σχηματισμών θηλέων.

Διεκρίθησαν εις νίκας ή Ύπ)διοικήσις Θηλέων Άνωτάτων Σχολών εις την σκοποβολήν και τό βόλεῦ, ή δε Ύπ)διοικήσις Θηλέων Άθηνών εις τό άλμα εις μήκος, άλμα εις ύψος, δρόμον 100 μέτρων και σκυταλοδρομίαν.

Εις την Ύπ)κησιν Θηλέων Πειραιώς, ώμίλησεν ή επί της διαφωτίσεως φαλαγγίτισσα με θέμα «Η τάξις και ή πειθαρχία».

Εις τούς ύποτομείς της Ύπ)σεως Βορρά ήνοιξε διά τάς σκαπανίσσας βιβλίον εις τό όποιον, εις κάθε συγκέντρωσιν, γράφεται κάθε καλή πράξις, που κάνουν κάθε ήμέραν.

Με αὐτόν τόν τρόπον αρχίζει νέα άμύλλα μεταξύ τών σκαπανισσών. Τό βιβλίον αὐτό ώνομάσθη «Βιβλίον καλῶν πράξεων της σκαπανίσσης».

Δύναμις της Ύπ)σεως Νότου παρηκολούθησεν εις την αΐθουσαν του κινηματογράφου «Παλλάς» την δοθείσαν υπό του καθηγητοῦ του Γυμνασίου Καλλιθέας κ. Φραγκάκη διάλεξιν.

Εις όλας τας Ύπ)κήσεις ήρχισε τό πρόγραμμα ψυχαγωγίας διά την θερινήν περίοδον.

Η χορωδία τών σκαπανισσών όλονέν προσοδεύει και αὔξάνει. Εις προσεχῶς δοθησομένην έορτήν θα μάς δοθῇ ή ευκαιρία να ακούσωμεν τά χαριτωμένα των τραγουδάκια και να διαπιστώσωμεν τάς προόδους των.

ΒΗΣΣΑΝΗ.— Αί συγκεντρώσεις Ε. Ο. Ν. Θηλέων εξακολουθοῦν τακτικῶς, κατά την διάρκειαν δε τούτων γίνονται μαθήματα ραπτικής, κεντήματος και οίκοκυρικής. Τά μαθήματα στρατιωτικής προπαίδεῦσεως συνεχίζονται σύμφωνως πρός τό πρόγραμμα.

ΛΑΧΑΝΟΚΑΣΤΡΟΝ (Βησσάνης).—Τά μέλη της Ε.Ο.Ν. του σχηματισμοῦ Θηλέων προσέθησαν εις τόν έμβολιασμόν 300 άγρίων δένδρων της περιφέρειας υπό την καθοδήγησιν του δημοδιδασκάλου του χωρίου.

ΕΛΑΤΟΧΩΡΙΟΝ (Ζαγορίου).— Αί εκπαιδευτικά και μορφωτικά συγκεντρώσεις του σχηματισμοῦ Θηλέων συνεχίζονται άνελλιπῶς.

Πρωτοβουλία της ομάδάρχου διδασκαλίσσης ήρχισεν ή λειτουργία σχολής αναλφάβητων.

Ο σχηματισμός Θηλέων άπέκτησε άργαλειόν, εις τόν όποιον ασκούνται εις την ύφαντικήν κατά τάς διαθέσιμους των ώρας αι φαλαγγίτισσαι και αι σκαπανίσσαι.

ΑΡΓΟΣ.— Έξαιρετικῶς μεγαλοπρεπῆς ύπήρξεν ό έφετεινός πανηγυρισμός της έορτής του πολιοῦχου της πόλεως Άργους Άγίου Πέτρου, χάρις εις την συμβολήν της Ε. Ο. Ν.

Κατά την περιφοράν της άγίας εικόνας προηγείτο λόχος σκαπανέων, ήκούλῳβη ή φιλαρμονική της Ε. Ο. Ν., τά έξαπτερυγα, λόχος φαλαγγιτισσών, ό κληρός μετά της άγίας εικόνας, οί έπίσημοι και λόχος φαλαγγιτών κλειών την πομπήν.

Κατά την προσέλευσιν τών έπισήμων εις την δοξολογίαν τιμάς απέδιδον τμήμα φαλαγγιτών, ή φιλαρμονική και οί σαπυγκταί και τυμπανισταί της Ε. Ο. Ν.

Μετά την δοξολογίαν έπηκολούθησε παρέλασις δλοκλήρου της δυνάμεως της Ε. Ο. Ν. άρρένων και θηλέων πρό του κ. Γεν. Έπόπτου.

Παρά πάντων άνεγνωρίσθη ότι ή έφετεινή συμμετοχή της Ε. Ο. Ν. εις τόν έορτασμόν προσέδωκε πρωτοφανή έπιβλητικότητα εις την Άργειακήν πανήγυριν.

ΕΔΕΣΣΑ.— Πρός τούς φαλαγγίτας και πρός τάς φαλαγγίτισσας της Ύποδιοικήσεως Έδέσσης της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας άνεπιτύχθησαν τά κάτωθι θέματα τά όποια παρηκολούθησε και πλήθος κόσμου: 1) Οί φαλαγγίται πρότυπα μέλη μιάς Κοινωνίας, 2) Η κοι-

νωνική ἀλληλεγγύη εἰς ἐκ τῶν σκοπῶν τῆς Ε.Ο.Ν. 3) Διὰ τὴν ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. 4) Ὁ Κομμουνισμὸς ὡς κατὰ φύσιν τῆς Κοινωνίας. 5) Περὶ Κοινωνίας καὶ Θρησκείας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Πρὸς τὰς φαλαγγιτίσας Καστοριάς ἀνεπιψήφισαν τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Σκοπὸς τῆς Εὐ. Ο. Ν. Θηλέων. 2) Περὶ πεπαρχίας. 3) Τὸ πνεῦμα τοῦ καθήκοντος. 4) Ἡ αὐτοβυσία. 5) Ἡ ὀρησκεία καὶ ἡ Πατρις. 6) Ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας. 7) Ἡ Ἑλληνίς ὡς κοινωνικός παράγων.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Εἰς τὸν ἐφετεινὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς ἑπετείου τῆς 75ετηριδος τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου προσέδωσαν ἰδιαιτέραν αἰγλήν ἡ συμμετοχὴ τῆς ἐνθουσιώδους Ἑθνικῆς Νεολαίας τῆς νήσου.

Το έσπερον του έορτασμού έγένετο εις τό κέντρον της Ε.Ο.Ν. πανηγυρική συγκέντρωσις των μελών προς τας όποιας ώμίλησεν, έν σχέσει με τό γεγονός, ό περιφερειακός Διοικητής, άναγνώσας έν συνεχεία έμπνευσμένην ήμερήσιαν διαταγήν, διά της όποίας έτόνισε τας όποχρεώσεις της Έθνικής Νεολαίας Ζακύνθου διά την διαφύλαξιν της ιεράς κληρονομίας.

Ἐπικολούθησε παρέλασις τῶν τμημάτων διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, ἡγουμένης τῆς νεοσυσταθείσης φιλαρμονικῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανίσθη δημοσίᾳ, κατόπιν μαζικοῦ προπαρσκευῆς.

Εἰς τὸν ἀφίχθοντα εἰς τὴν πόλιν μας ὑπουργὸν τῆς Συγκοινωνίας κ.Οικονόμου δυνάμει ἀρρέων, τῆς Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου παρατεταγμένη εἰς τὴν ἀποδόθραν ἀπέδωσε τιμὰς κατὰ τὴν ἀποδομένην.

Εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Β', ὅπου τὸ μνημεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ ποιητοῦ, παρὲτάχθη ὁλόκληρος ἡ δύναμις Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου κατὰ τὴν ὥραν τῆς δοξολογίας, μεταδώσασα τὸν ἑνθουσιασμόν της εἰς τὸ παρακολουθοῦν τὴν τελετὴν πλῆθος.

Μετά τὸ πέρασ τῆς δοξολογίας, ἐπηκολούθησε πρὸ τῶν ἐπισήμων περάσιαις χιλίων καὶ πλέον φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγιτισσῶν, ἡγουμένων τῶν φιλαρμονικῶν Ε. Ο. Ν. καὶ Δήμου. Ὁ λαὸς Ζακύνθου ἐξεδήλωσε παντοιοτρόπως τὴν συμπάθειάν του καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του πρὸς τοὺς παρελθόντας φαλαγγίτας.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Τὸ τμήμα φυγαγωγίας τῆς Ὑποδ.σεως
Καλαμῶν ἔδωσε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν με-
γάλην αἴθουσαν τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς ρεατὰλ τραγουδιοῦ
μὲ τὴν χοροδιδίαν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀποτελουμένην ἑξ ἑβδομή-
κοντα καλλιφῶνων φαλαγγισσῶν.

Τὴν συναυλίαν παρηκολούθησαν ὁ Γεν. Ἐπόπτης Καλαμών τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἀνώτεροι βαθμοφόροι καὶ πλήθος κόσμου, τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησε ζωηρότατα τὴν χορωδίαν.

Τὸ τμήμα ψυχολογίας ἐτοιμάζει δύο ἀκόμη συναυ-
λίας αἵτινες προβλέπεται ὅτι θὰ στεφθοῦν ὑπὸ πλήρους
ἐπιτυχίας.

Εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Ἑσπερος» προβλήθη ἡ ταινία τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ παριστώσα τὴν ζωὴν τῶν φαλαγγιτῶν εἰς τὸ στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

Ἡ αὐτὴ ταινία θὰ προβληθῇ ἐπίσης εἰς Γαργαλιάνους καὶ Φιλιατρά.

ΛΑΓΚΚΑΔΑΣ.— Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως εἰς τὸν Λαγκκαδᾶν ἐγένετο μεγαλειώδης συγκέντρωσις τῶν τιμημάτων τῆς ὑποδοσεως καὶ τῆς Φάλαγγος Ὑπαίθρου Θεσσαλονίκης. Ἡ δύναμις τῶν συγκεντρωθέντων τιμημάτων ὑπερέβη τοὺς 2.500 φαλαγγίτας, φαλαγγιτίσας, σκαπανεῖς καὶ σκαπανισσάς. Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν νέων καὶ ὁ λαὸς Λαγκκαδᾶ εἶχον κατακλύσει τὸ ἅλσος ὅπου

ἀνέμενον τὸν κ. Περιφ. Διοικητὴν τοῦ Νομοῦ Θεσσαλονίκης.

Τὴν 10ην π. μ. κατέφθασεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ ἐν μέσῳ θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ ζητακρυαυῶν. Ἀμέσως ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς μετέβη εἰς τὸ Ἥρώδην ὅπου κατέθεσε στέφανον, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἐπαίνιζε διάφορα ἐμβεβηρία.

Μετά τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἅλσος ἢ συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων, τῶν φαλαγγιστῶν καὶ σκαπανιστῶν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Περφόρ. Διοικητὴς ὥμιλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας καὶ πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Λαγκαδά.

Τὸ πέρασ τοῦ λόγου τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ ἐκάλυψαν
ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἑθ-
νικοῦ Κυβερνήτου καὶ τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας.

Μετά την ομιλίαν του Περιφ. Διοικητοῦ ἔλαβον χώραν ἀγώνες δρόμου καὶ ποδηλατοδρομίας καθ' ὅας ἀνεδείχθησαν νικηταὶ οἱ: 1) Ι. Βινιώτης, 2) Ἡλιάδης, 3) Σαμαράς Β., 4) Μπαλόγλου Β., 5) Κοντογιάννης Πολ., 6) Καϊκίης Ι.

Μετά το πέρας των αγώνων παρετέθη πλούσιον γεύμα υπό της Κοινοτικής Ἀρχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Δήμαρχος, ὁ Περ. Διοικητής μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του, ὁ Ὑποδιευθυντής τῆς Ἀστυνομίας Θεοφάνης, οἱ Διευθυνταὶ τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ἅπαναι αἱ Ἀρχαὶ Λαγκαδᾶ, οἱ Πρόεδροι τῶν Κοινοτήτων καὶ ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ.— Συνεχίζονται έντατικῶς αἱ συγκεν-
τρώσεις τῶν μελῶν τοῦ σχηματισμοῦ Παραμυθίας καθὼς
καὶ τὰ μαθημάτων μορφώσεως χαρακτήρος, ἰδεολογίας,
μουσικῆς, σπουδικῆς γυμναστικῆς καὶ ἀσκήσεις πυκνῆς
τάξεως ὅλων τῶν τμημάτων.

Παρομοία κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς σχη-
ματισμοὺς τοῦ Νομοῦ Θεσπρωτίας.

ΣΗΤΕΙΑ.— Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σητείας ἰδρύθησαν ἤδη 35 τμήματα Ε.Ο.Ν. ἀνήκοντα εἰς τὴν δύναμιν τῆς φάλαγ-
γος ἀρρένων Σητείας, ἥτις ἀριθμεῖ 1200 φαλαγγίτας καὶ
σκαπανεῖς.

Κατὰ τὴν ἀφίειν τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου ὁ φαλαγγίτης Ρουσομουστακάκης προσεφώνησε τοῦτον ἐμμέτρως. Οἱ στίχοι τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀνήκουν εἰς τὸν καθηγητὴν τοῦ Γυμνασίου κ. Ἰωάν. Γαλετάκην.

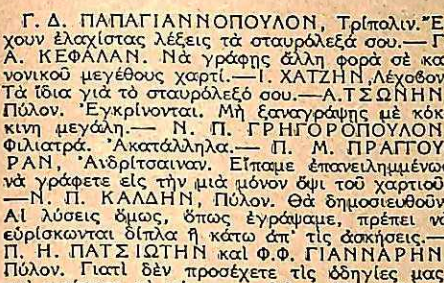
Ἀγὰν λουλούδια πούμασαν ἔποδοξασμένη χώρα
στον ἔρχομό σου φέρνουμε παιδιά κι' ἐμεῖς τῆς Κρήτης.
Σὲ χαιρετοῦμε ὀλόψυχα τὴν ἄγια τοῦτῃ ὥρα
ὦ ἄξι ἀντιπρόσωπε, Μεγάλου Κυβερνήτη.

Ἄγνα καὶ μείζονα παιδοπούλα Ἀθάνατος Πατρίδας
ἀκούσαμε τὸ σάλπισμα, τὴν ὄγχα φωνή της,
καὶ τρέξαμε στὴν πρόσκλησι μὲ κρύφια μίαν ἐλπίδα
νὰ γίνουμ' ἄξια τέκνα της, στὴν Ἀναγέννησί της.

Στους νέους κόσμους π' άνοιξε τὸ ἀνδρειωμένο χέρι
γιὰ τῆς πατρίδος τὴν τιμὴ, τὴ δόξα τὴ μεγάλη,
ποθοῦμε ἐμεῖς νὰ γίνουμε ἓνα ἄξιο παραχέρι
γιὰ νὰ γενῇ περήφανη καὶ δοξασμένη πάλι.

Τὸ ξέρουμε κ' ἡ δόξα τῆς εἶναι δική μας δόξα
κ' ὄρκο ἱερὸ καὶ ἅγιο ἐδώκαμε μπροστά τῆς
σάν κειὸ πού οἱ τριακόσιοι στὶς Θερμοπύλες δῶσαν
πὼς θὲ νὰ μείνωμε πιστοὶ πάντα στὸ θέλημά τῆς.

Μὴ αὐτοὺς τοὺς πόθους στὴν ψυχὴ μεγάλε ὁδὴνέ μας
 μὲ μύριους Ἑθνικοὺς παλμοὺς πού μέσα μας ἀνάβουν,
 σοὺ φέρνουμε τὰ ἄνθη μας μὲ τὶς ἀγνές εὐχές σου
 τὴν ὥρα τούτῃ πού πατεῖς τὴν χώρα τοῦ Κορνάρου.

καὶ γράφετε με κόκκινη μελάνη; Ἀπορρίπτονται.— Τ. ΓΚΟΥΜΑΝ, Ναύπαικτον. Τὸ αἰνίγμα μὴ γνωστὸ. Τὸ τρίγωνον ἀνεπιτυχές (τσέ). Ἐγὼ κρίνεται ἡ ποικίλη ἀκροστιχίς.— Ι. Γ. ΤΖΑΤΑΝ, Λαγκάδια. Ἀκατάλληλον.— Σ. Ν. ΚΟΥΡΚΟΥΛΑΝ, καὶ Μ. ΔΟΥΚΑΝ, τὰς 25.

1. ΟΥΚ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ καὶ Μ. ΔΟΥΚΑΝ, τὸ ἴδιο.
2. Κ. ΒΑΡΥΜΠΟΥΩΤΗΝ, Ἐνταῦθα. Τὸ
σταυροῦλεον ἀνεπιτυχές, τὰ ἄλλα ἐπισης.—Κ.
Δ. Ε. ΕΣΤΑΘΙΟΥ, Λεωνιδίου. Ἐγκρίνεται.—Γ.
ΑΣΩΝΤΗΝ, Ἐνταῦθα. Ἀπὸ τῆς μὲς διὰ
χαρτίου μόνο. Γιατὶ δὲν συμμορφώσῃς;—Π.
Μ. ΜΕΦΣΟΥΤ, Πειραιᾶ. Τὸ σταυροῦλεόν σου
πολύ μεγάλο καὶ διὰ ἐπιτυχές. Καὶ τὰ ἄλλα
ἀκατάλληλα.—ΑΘ. ΣΙΕΡΡΟΝ, Φλώρινας.
Τὸ ἴδιο.—ΑΝΤ. ΚΟΥΣΥΦΑΚΗΝ, Φλώρινας.
Δὲν εἶναι σταυροῦλεο τὸ δικό σου, ἀφοῦ χω-
ρίζεται εἰς ὅλα μικρότερα. Ἐξ ὧλων ἔχει
δύο σκελετοὺς καὶ ἀνορθογραφίαν λέξεις.—Μ. ΚΑΝΑ-
ΡΗΝ, Σέρρας. Ὅλες αἱ λύσεις ποὺ μᾶς
στελεῖς, ἦσαν ἀπολύτως ὀρθές. Θὰ δημοσιεύ-
θωὺν οἱ ἀσκήσεις σου, ἐκτός βεβαίως τοῦ σταυ-
ροῦλεόν μετὰ τὸ πέντε σταυροῦλεάκι.—Δ. Β.
ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΝ, Πύλου. Ἀπορρίπτονται ἐξ
ἐπειθὶ γράφετε μὲ κόκκινη μελάνη. Τὸ σταυροῦ-
λεόν ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι καλόν.—Δ. Ο. ΧΑ-
ΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ, Πύλου. Γιατὶ ὅλοι σεῖς ἀπὸ
τὴν Πύλον, γράφετε μὲ κόκκινη μελάνη; Ἀπορρί-
πτονται.—Β. Φ. ΝΙΤΣΑΝ, Κ. Ν. ΚΟΥ-
ΤΣΟΥΜΠΙΑΝ, Μεσολόγγι. Γνωστὸς οἱ
ἀσκήσεις σας.—ΑΓΓ. ΔΟΝΤΑΝ, Σπερ-
χειῶν. Οἱ λέξεις Κανάν καὶ Νόν χαλοῦν τὰ
ἀσκήσεις σου.—Γ. ΒΛΑΣΣΗΝ, Πύλου.
Ἀπορρίπτονται τὰ σταυροῦλεά σου (ΛΑΕΝ-
ΚΛΕΑ, ΗΟΙ, κλπ.). Οἱ ἀσκήσεις πασιγνώ-
στες.—ΣΤ. Ν. ΠΑΝΤΑΖΗΝ, Ἄργος. Θὰ
δημοσιεύθω.—Α. Π. ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥ-
ΛΟΝ, Πύλου. Φαίνεται ὅτι στὴν Πύλῳ μόνον
κόκκινη μελάνη ἔχετε. Ὅπωςδήποτε μὲ ἔσαν
γράφετε δὲν δὲν προημεθεύθῃς μελάνη σὺν ἀπὸ
ποῦ χρησιμοποιεῖς ἄλλος οὐ κόσμος.—Ν. ΚΩ-
ΤΣΗΝ, Πύλου. Οἱ νεότερες ἀσκήσεις ποὺ ἐνέπε-
τέθησαν εἰς τὸν κάλαθόν τῶν ἀφίστανται. Ἐὰν
σταυλεῖτε τὰ μὲ κοινὴ μελάνη.—Γ. Δ. ΓΑ-
ΛΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, καὶ ΗΛ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ.
Σὶδηροκάστρον. Οἱ ἀσκήσεις σας.—οἱ πε-
ρισσότεροι εἶναι γνωστὸς ἀπορρίπτονται
ἐπειθὲς κυρίως εἶναι γραμμέναι ἀπὸ τῆς δι-
ῆνης τοῦ χαρτίου.—Γ. ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΝ, Καρ-
δίτσας. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ὀρθή λύσιν. Τὸ
ἀνίγνωστο εἶναι γνωστόν.—ΑΛ. ΠΟΣΑΝΤΖΗΝ,
Λεωνιδίου. Ὅλες αἱ λύσεις σωστές. Μπράβο.
—Δ. Ε. ΓΕΡΜΕΝΙΣΤΗΝ, Ἐνταῦθα. Δὲν διαβά-
ζετε τῆς ὀδηγίας; Γιατὶ γράφετε ἀπὸ τῆς δι-
ῆνης τοῦ χαρτίου; Κρίμα σὸ ὅρατο σου σταυ-
ροῦλεόν.—Α. Δ. ΚΟΥΚΟΥΖΑΝ. Σωστές αἱ λύ-
σεις. Τὸ πρόβλημα ἀπλούστατον.—Δ. Κ. ΥΨΗ-
ΛΑΝΤΗΝ, Χίου. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον
αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐστελεῖς.—ΜΠΑΛΛΑΝ. Γιατὶ
δὲν γράφετε σὺ κανονικὸ χαρτί; Τὴ κορυφαίαν
εἶναι αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐστελεῖς.—Ι. ΒΕΛΙΣ-
ΣΑΤΟΝ. Ἀνεπιτυχὲς οἱ ἀσκήσεις σου.—
Γ. Δ. ΡΑΒΑΝΗΝ, Ἐνταῦθα. Δέξαι σοὶ οὐ Θεός;
Νὰ καὶ ἕνας ποὺ γράφει σύμφωνα μὲ τὴς ὁπο-
δεῖξες σας.—Ἐγκρίνεται. Οἱ λύσεις σωστές.
Τὸ σταυροῦλεόν ὅμως ἡ λύσις δὲν εὐρέθη ἐν
τῇ χειρογράφῳ σου. Γιατὶ;—ΠΑΝ. Ν. ΜΠΑ-
ΡΟΥΝΗΝ. Χαθεῖς μὴ σωστὴ κόλα χαρτίου.
Τὸ χαρτονάκι σου πῆγε στὸν κάλαθόν.—ΕΜΜ.
Γ. ΒΑΡΔΙΑΤΖΑΚΗΝ, Βιάννου. Ἀνεπιτυχὲς
τὸ σταυροῦλεόν. Καὶ σὺ δὲν γράφεις σύμφωνα
μὲ τῆς ὀδηγίας σας.—Β. ΚΑΝΤΑΡΙΤΖΗ, Σαρ-
μιστιανῶν. Γνωστὰ τὰ ἀνιγνόμενα σου.—ΠΑΝ.
ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Σπερχεδιάδων. Νὰ γράφῃς ἄλλω-
φορὰ ἀπὸ τὴν μὴ μόνον διὰ τοῦ χαρτίου.—
Μ. ΜΠΡΙΚΑΝ. Ἐλάττωσις λέξεις εἰς μεγάλον
σταυροῦλεόν (14 × 8). Ἀπορρίπτεται.—Ι.
ΔΕΜΙΡΙΗΝ, Ἐνταῦθα. Ὅρθες αἱ λύσεις.—Σ.
Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Πύλου. Ἐγκρίνεται. Γιατὶ
ὅμως γράφετε μὲ κόκκινω μελάνη;—Γ.
ΠΑΠΑΔΑ. Τὰ ἐστειλάς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. Πά-
ρα.

τῶς μὴ περιμένετε μεγάλα πράγματα, διότι
ὅταν γράψετε:

«Μὲ τὴν σμενὴ τῆς τῆς στολῆ τὴν πολυτιμημένη
βαβίλει (ἡ Σημαία μὲ τὴν δοξαστήν) κλπ. κλπ.
ἡ ἐπιτροπὴ θὰ εὐρεθῇ εἰς πολλὴ δόξα καὶ θεαί,
γιατὶ οὕτε σημαία ἀσφαλὺς ἔχει ὅν καὶ βαβίλει,
οὔτε καὶ στολὴ καὶ φορεῖ». Ἐκτός ἐδῶ ἀμφισβήση
μαζὶ σὰς δὲ καὶ στολὴ φορεῖ ἡ Σημαία καὶ
βαβίλει.» — Ω. ΑΚΚΙΝΔΙΛΗΝ, Πειραιᾶ. Καὶ
ἐμεῖς μὲ τὴν σεῖραν μας ἀπορούμεν. Πάντως
φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν τὸ ἐνέκρινε. —
ΑΒΑΝ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΝ, Σεπτερυχεῖδα.
Πολὺ καλὸ τὸ ποίημά σας «Τὸ δένδρον καὶ οἱ
νέοι». Παρόμοιον ὅμως ἐδημοσιώθη πρὸ ὀλίγου
καιροῦ μὲ τὸν τίτλον «Τὸ δένδρον τ' ἀψηλόν».
Γράψτε τίποτε ἄλλο. — ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΑ
ΚΗΝ, Πεύκον (Βιάννου). Καὶ μὲ σὰς συμβαί-
νει ἀκριβῶς τὸ ἴδιον. — ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ
ΕΥΘΥΜ. Τὸ διήγημά σας «Ἡ κλοπὴ» τὸ γρά-
ψατε πολὺ βιστικκί. Τὸ λέγε μάλιστα καὶ στὸ
γράμμα σας ἀκριβὲς ἔβρασα ἀπὸ τὸ χωρὶς νό-
στ' Ἰωάννιν...». — Ἀν καθόστας πρώτα τὸ ξε-
κουρασθῆτε ἀσφαλὺς θὰ τὸ γράψατε καλύτερα.
— Σ. Ν. Ν., Μεσσήνην. Πι ὁμοκαταλήξαι εἶ-
ναι αὐτῇ;

Ἐσὺ ποῦ μὲ τὸ θεῖο φάρμακο
 ἔδωσες στὴ μεγάλη μας τὴ μάνα
 ζώῃ, καὶ τὴν ἔσωσες ἀπὸ τὸ θάνατο
 τὴν πρῶτη ἡμέρην νοσή, χωρὶς φόβο τράβα.

Δ. Γ. ΚΑΦΙΡΗΝ, Ἐνδρίσσανον. Το ἔ-
σπευλαμε εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. — Ι. Χ.
ΚΟΥΜ. Ἐπιμένοντες εἰς δὲν ἔχετε ποικιτηκὴν
διόδοσον. Ἀσχολήθητε καὶ μετὰ τοῦ πεδὸν ἰσως
ἐκεῖ ἐπιτόχητε. — ΤΑΚΗΝ ΧΕΙΜΩΝΑ, Κρέ-
εσσαν. Το πολὺμα ἄς ἐκρήθι ἀνεπιτυχές,
ΣΠΥΡ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ. Ἐπίσης. Γράψτε
κατὶ καλύτερον. — ΧΡ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΝ, Λιμε-
ναριάν, Θάσου. Ὁ διαγωνισμός διὰ τὸν ὅποιον
μᾶς γραφέτε ἔληξε πρό μὴνός ἐστιν. — Ν.
ΣΙΑΔΗΡΟΠΟΥΛΟΝ, Βέρροισιν. — Α. ΓΙΑΝ-
λαμι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἑγκρίσας. — Τὴν
ΝΑΚΟΓΩΓΩΡΩΝ, Κατερίνην. Ὅτι ἀφορὰ τὴν
κίνησιν τῆς Ε. Ο. Ν. δέον νὰ ἀπευθύνονται εἰς
τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν. — Θ. ΚΑΡΖΗΝ
Ῥιτιλιν. Ὁ ἀποφασιστὴς ἡ ἐπιτροπὴ. — ΜΙΧΑ.
ΛΗΝ ΧΑΪΔΑΝ, Ἐνθαβῶ. Σὰς συγκαίρουμα
γιὰ τὴν ὁρασί ἐπιστάλη. Το πολὺμα πολὺ καλὸ.
Ὁ δὲ δημοσιεύσας συντηρημένον καὶ μετὰ τὴν πε-
ρὶ τὴν. — ΜΙΧ. ΛΕΟΝΤΙΡΙΝ, Μεσσηνίαν.
Μὴν κάνετε ἐξόδα. Ἀσφαλὸς εἰς τὰς Καλάρας
εἶναι ἀσύστατον νὰ ἀκούσεται. — ΙΩ. ΚΑΡΥ-
ΔΗΝ, Σάμου. Κατὰ κανὼνα δὲν ἐπιτρέπονται
χειρόγραφα. Ἐξ ἄλλου ὁ κύριος ποὺ ἀναφέ-
ρεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας δὲν πέρασε ἀπὸ τὴν
Γραφεῖα μας. — Μ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ,
Νέαν Μόδοτον. Σωτὸς εἰς λύσεις. — ΙΩ. ΠΑ-
ΤΡΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Ἡ λέξις «Κῶς» εἶναι
χαρὶς διασταύρωσι. Ἀπορριπτικὴ συνεισὶς
ταυταρλεῶδῶν σου. — Μ. ΚΑΠΑΛΑΝ. Δὲν παρο-
υσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Ι. ΒΕΛΙΣ ΣΑΡΑΤΟΝ.
Δημοσιεύματα μερικὰ ἀπὸ ὅσα μᾶς ἐπέστελες.
Γ. Π. ΜΠΕΣΑΚΟΝ, Κότρωνα. Ἀπορριπτικὰ
γιὰτὶ κυρίως εἶναι γραμμένῃ καὶ ἀπὸ τῆς δυο
ῥαφῆς τοῦ χαρτίου. — ΣΟΥΖ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.
Δὲν ἐγάρωκα ἐπαπειλημένους ὅτι τὰ σταυ-
ρολέα πρέπει νὰ ἔχουν ἐνωμένους ὅλες τῆς λε-
ξείας; Το δικὸν σου περιλαμβανὲν 6 σταυρολε-
ξάκια. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι ἄρτιο καὶ ὁρασί
σχεδιασμένον. Στείλε ἐν καλύτερον καὶ κυρίως
τὸ ὅποιο σχέδιον, χαρὶς κενά. — Κ. Χ. ΑΡΥΤ-
ΡΕΠΟΥΛΟΝ, Μεσσηνίαν. Καὶ σὺ χαρίζεις
σταυρολέα σου καὶ γενικῶς οἱ λέξεις δὲν δια-
σταυρώνονται κανονικά. Ὁ λαβύρινθος πιθα-
νὸν νὰ δημοσιευθῇ. — Η. Β. ΔΑΜΠΡΙΟΝ,
Τρικκαλὰ. Ὁ λογαριασμὸς εἶναι ἀγνωστός καὶ ἡ
λέξις ἰσάλο (ἀνὸρ) δὲν υπαίνει εἰς σταυρο-
λέα. — Ε. Ν. ΔΙΚΑ, Κατερίνην. Ἀξιόλογον
το ἐδρίσκομεν, διὰ ὅμως, δυστυχῶς, καὶ δημο-
σιεύον. Τὰ ἐφορῶν, «ῥήματα» κλπ. δὲν εἶναι
σωστὸ νὰ μπούν εἰς δημοσίευσμα μετὰ τὴν σημείω-
σιν «ἀνὸρ» ὅπως γράφεις. Πρόσεχε ἄλλη
φορὰ, γιὰτὶ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ στιφῇς ὁρασί
σταυρολέα. — Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ. Το πολιτερό-
γωνον δὲν λέγει τίποτα. — Ν. Μ. ΣΙΑΦΑΝ,
Μοσιευσθὸν μερικὰ. — Ν. Μ. ΣΙΑΦΑΝ,
Ὁρασί, ἀλλὰ μεγάλῃ καὶ ἐπομένως ἀκατάλ-
υτος. Ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ ἕνα ἔχει ἐλαττω-
λέξις καὶ τοῦ δεύτερου ἀκατάλληλον. (Νὰ προτι-
μῇς σχήματα 9x9, 10x10, 11x11). — Δ. Χ.
ΓΑΛΑΝΟΝ, Βόλον. Οἱ λέξεις ΝΕΝΗ, ΟΓΑ,
ΗΡΑ (χαρὶς διασταύρωσι) κλπ. μᾶς ἀναγκά-
ζουν νὰ ἀπορρίψωμε τὰ σταυρολέα σου. — Β.
ΤΑΜΒΑΡΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐστὴν ἀσύστατον νὰ τα-
ξινομήσωμε τῆς ἀσκήσεις σου, ποὺ ἐπέστελες
γραμμέναις εἰς ἀπείρα χαρτάκια ἀσφαρόν με-
γεθὺν καὶ ποιότητων καὶ μάλιστα καὶ οἱς δυο
ῥαφῆς. Ὀλίγη τάξις, πρὸς Θεοῦ! Καὶ συμφο-
ρῶσις οἱς δηλῆσαι μας. — Κ. Ν. ΒΑΛΑ-
ΤΣΟΝ, Λογιόν. Ἀλγες, πολὺ λίγες λέξεις ἔχει
το σταυρολέα σου καὶ πολλὰ μαύρα τετρα-
γωνίδια. — ΣΠ. Θ. ΜΕΡΙΚΑΚΗΝ, Λεωνο-

διον. Μὲ μικρὰν διδρᾶσιν πῖσανόν νά δημοσι-
εῖσθι τὸ σταυρῶλεον. — ΑΡ. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥ-
ΛΟΝ, Μιτυλήνην. Ὡραῖο τὸ σταυρῶλεό σου
καὶ ἀράδια διατυπωμένα. Ἐς ἄλλου ἔχει πολὺ
δυσκόλες λέξεις. Περιμένουμε κατὰ ἀποδοχὴν.
— Γ. - Π. ΣΑΠΟΥΝΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Ἀπ' αὐτὰ
ἐγκρίνεται ὁ λεξιγράφος. — ΑΙΚ. ΑΣΕΩΝΙ-
ΤΟΥ, Κέρκυραν. Δημοσιεύεται μὲ μικρὰν διδρᾶ-
σιν. — Μ. Ν. ΒΑΚΑΚΗΝ, Νέον Καρλό-
βασι. Ἀκατάνοτος ἡ ἀσκήσις σου. Νὰ προτι-
μῇς ἀσκήσεις, ὅπως αὐτὲς ποὺ δημοσιεύοιμε. —
ΣΠ. Θ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΝ, Γυθείον. Νὰ γρά-
φῃς ἀπὸ τῆς μιάς δις τοῦ χαρτίου. Ὡς σχέδιον,
ἀνεπιτυχεῖ τὸ σταυρῶλεον. — Ι. Π. ΚΑΛΟΓΕ-
ΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδριτσaina. Ἐγκρίνεται, ἐκ-
τός τοῦ σταυρῶλεου. — ΜΙΜ. ΠΕΡ., Ναύ-
πλιον. Θὰ δημοσιεῖσθι ἡ ἀκροστιχὴς μόνον. —
Κ. Ι. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ, Πάτρας. Περι-
μένουμε καλύτερας ἀσκήσεις. — Α. ΤΡΙΑΝΤΑ-
ΦΥΛΛΟΥ, Πύλον. Ἐπίσης. — Α. Σ. ΠΑΝΑΓΙΩ-
ΤΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Ὅχι κόκκινη μελάνη.
— Ι. Ν. ΦΛΩΡΟΝ, Καρπενήσιον. Συγχρηστικῆ
γὰ τὴν ὀρθή λύσιν. — Ν. Γ. ΡΑΜΑΝΤΑΝΗΝ,
Πλατύπορον. Δὲν δημοσιεύομεν μαθητικὰ προ-
βλήματα. Τὰ δύο τρίγωνα εἶναι γινώστη ἀσκή-
σις. — Π. Ι. ΓΙΑΝΝΑΡΟΝ, Πάτρας. Δυσκό-
λες στὴ λύσιν ἡ ἀσκήσις σου. — Ν. Α. ΖΑΓ-
ΚΛΑΝ, Λιβαρικόν. Τὸ σταυρῶλεόν ἀπορρίπτε-
ται. Ἀπὸ τὰ ἄλλα, δημοσιεύονται μερικὰ. —
Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ, Σέρρας. Ὅπως θὰ ἔχης ἰδῇ
νὰ τὸ μεταξὺ, σοὺ ἀπαντήσαμε καὶ μὲ μεγάλῃ
μας χαρὰ διαβάσας ποῖντες τὰ γραμματικὰ.
Τὸ κρυπτογραφικόν ἐκείνου ἐστὶν καὶ ἀπὸ ὧ-
ν μὲ μικρὰς παραλλαγὰς. Οἱ λύσεις σωστὲς
(ὅχι ὅπως ἀπὸς, ἀλλὰ ἀπὸς). Ἐγκρίνεται τὸ
νέον κρυπτογραφικόν. — ΜΙΧ. Α. ΤΡΟΧΑΝΗΝ,
Κυνουρίαν. Γιατὶ φτιάχνεις σταυρῶλεα μὲ πε-
ρίεργα σχήματα; Χαθῆσαν τὰ ἄλλα. — Ν.
ΝΤΑΒΑΡΗΝ, Ἐλεφθέρουν ὑπ' ὀνιν ὡς ἀσκή-
σις ποὺ εἶναι γραμμικὴ ἀπὸ τῆς μιάς δις τοῦ
χαρτίου. — Κ. ΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐδεσσαίαν.
Δὲν δεχόμεθα σταυρῶλεα μὲ περίεργα σχήμα-
τα. Ἐπειτα δὲν σοὺ φαίνεται ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ
7 καθέως εἶναι ἀπολύτως ἀκατάλληλος γιὰ τὴν
ἡ «Νεολαία»; Γιατὶ γράφεις ἔτσι ἀσκήσις; —
Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ἐνταῦθα. Ἐχεις πολλὰς ἀνε-
πιτυχεῖς λέξεις στὸ σταυρῶλεό σου. — Ι.
ΣΚΟΥΡΗ. Χαριτωμέναι οἱ ἐρωτήσεις σου καὶ
βά δημοσιεύουσιν. — Α. Κ. ΜΥΖΑΛΗΝ, Καρ-
πενήσιον. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. —
Δ. Γ. ΚΑΦΙΡΗΝ. Ἀνακτάς; Εἶναι ἀκατάλλη-
λο γιὰ σταυρῶλεον. Οἱ ἄλλες ἀσκήσεις σου
γινώσταις. — Β. Ι. ΜΠΟΡΓΙΛΙΟΝ. Νὰ γράφῃς
μὲ μικρότερα γράμματα τὸ ὄνομά σου. Οἱ ἀ-
σκήσεις σου ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἀνεπιτυχεῖς εἶ-
ναι διατυπωμέναι καὶ κατὰ τρόπον τραγελαφί-
κον. Ὀλίγη τάξις δὲν θὰ σὲ βλάψῃ... — Δ. Γ.
ΜΑΝΩΛΑΚΗΝ, Θεσσαλονικίαν. Οἱ λύσεις σωστὲς.
Ἀπὸ τίς ἀσκήσεις δημοσιεύονται μερικὲς. — Ν.
ΧΡΗΣΤΟΥ. Ἀν πρόσεχες λίγο θὰ παρουσία-
ζες καλύτερον σταυρῶλεον. Νὰ προτιμᾷς πάν-
τες τὰ τετράγωνα σχήματα (9 × 9, 10 × 10,
11 × 11). — Ι. ΣΚΟΛΑΡΙΚΟΝ, Μεγαλόπο-
λιν. Ἐγκρίνεται ἡ ἀκροστιχὴς. Νὰ γράφῃς
ἄλλη φορὰ σὲ μιά ἢ δύο κόλλας χαρτίου καὶ ὅχι
σὲ μικρὰ χαρτάκια. — ΗΛ. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ,
Σπάρτην. Ἐγκρίνεται. — Δ. ΠΕΤΡΙΝΙ-
ΤΗΝ, Καρόβισαν. Τὸ σταυρῶλεόν σου μειο-
νεκτεῖ κατὰ τοῦτο: ὅτι ἔχει τὰ μᾶλλον τετρα-
γωνίδια δια μέγε- τίς πράγμα ποὺ ἐμποδίζε
τὴν κανονικὴν διασταύωσιν τῶν λέξεων. — Σ.
Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Ἀπορρίπτεται τὸ σταυ-
ρῶλεόν σου ἐπειδὴ ἔχει τὴν λέξιν «ΑΙΩΛΟΣ».
Οἱ ἀσκήσεις ἐγκρίνονται. — Θ. ΣΥΝΑΔΙ-
ΚΟΝ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ σταυρῶλεον. —
Γ. Δ. ΛΑΜΠΟΥΣΗΝ, Γαργαλιάνους. Ἐγκρί-
νεται ἡ ἀσκήσις, ὅχι ὅμως καὶ τὸ σταυρῶλε-
όν. — Σ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΝ, Μετρίωλα. Θὰ
δημοσιεῦσθιν μερικὲς ἀσκήσεις σου. — Λ. Ε.
ΝΙΚΑΝ, Γεωργιάνους. Καλὸ, ἀλλὰ ἔχει πολὺ
δυσκόλες λέξεις τὸ σταυρῶλεόν σου. Ἐπομένως
ἀκατάλληλον. — Γ. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ &
Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἐλάσθον σιεράν
δημοσιεύσας. — Ν. Α. ΣΟΥΡΝΟΠΟΥΛΟΝ,
Κωνσταντινουπόλιν. Ἀριστον τὸ πρῶτον σου
σταυρῶλεον (9 × 11), ἀλλὰ ἔχει δυσκόλες καὶ
κυρίως ἀκατάλληλως γιὰ τὴν «Νεολαίαν» λέξεις
(9 καθεύτας). Τοῦ ἄλλου ἔχει ἀτέλειαι (ΕΧΑΜ,
ΑΧΕΛ, κλπ.). — ΑΝ. ΡΟΜΠΟΝ. Πῖσανόν νά
δημοσιεῖσθι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σταυρῶλεά σου.
— Κ. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ. Ἐγκρίνεται μίσα ἀσκήσις.
— Ε. Κ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΝ, Καλαμάς. Ἐγγραψα-
μεν καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν δεχόμεθα σταυρῶλεα
μὲ ἰδιαιτέρας λέξεις ὁρίζοντας καὶ καθεύτας. — Ι.
Η. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Καλαμάς. Θὰ δημο-
σιεῖσθι ἕνα σταυρῶλεόν σου. — Δ. Ν. ΣΕΛΙ-
ΤΣΑΝΟΝ, Κέντρον Ἀβίας. Οἱ λύσεις τῶν λα-
βουρίων σωστὲς. Στὸ κρυπτογραφικόν ἔχεις ὀρ-
θογραφικὰ λήθη (ΜΥΝΟταυρος, ΚΥήων). —
Μ. Ι. ΣΑΜΠΑΤΑΚΟΝ, Γυθείον. Ἀπορρίπτε-
ται ἐπειδὴ χωρίζεται σὲ 4 σταυρῶλεάκια. —
Ν. ΧΕΙΜΩΝΙΔΟΥ, Πάτρας. Μὲ μικρὰν διδρᾶ-
σιν πῖσανόν νά δημοσιεῖσθι τὸ σταυρῶλεόν σου.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1102)

νεβαίνουν απ' τὰ τείχη, χύνονται από παντού, μυρμηκίες αναρίθμητες.

Σε λίγο μένει μόνος, ολομόναχος. Κυττά ζερβά, κυττά δεξιά. Κανείς δικός του! Όλοι νεκροί! Κι' ακούεται ή φωνή του γεμάτη σπαράγμο:

«Ούκ έστι τις τών χριστιανών του λαβείν την κεφαλήν απ' έμου;»

Τήν ίδια στιγμή τόν πληγώνει ένας έχθρος στο πρόσωπο. Ο βασιλιάς όρμα και τόν ρίχνει άμέσως νεκρό. Μα πληγώνεται πάλι—από πίσω αυτή τη φορά—και πέφτει.

Έτσι έπεσε ό Κωνσταντίνος. Μαζί του έπεσε κι' ή Μεγάλη Έλληνική Χριστιανική Αυτοκρατορία. Όμως ό θάνατός του δέν ήταν πτώσις. Όπως δέν ήταν ήττα ό θάνατος του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες. Όπως δέν ήταν ήττα ή πτώσις του Μεσολογγίου. Η θυσία του έγινε πηγή έλπίδος και πηγή αναστάσεως. Έγινε σπόρος ζωής. Αν έπεξε μαζί του μια χιλιόχρονη Αυτοκρατορία, ένας λαός μυστικά έσήκωσε τόν πεσόντα βασιλέα και τόν άνάστησε, τόν ανασταίνει επί αιώνας μέσα στο άγιο βήμα της ψυχής του. Ο θρόλος και ό ύμνος έπήραν στα φτερά τους την μορφή του και καθάριζαν πιά από τó μαρτύριο κι' από τó θάνατο την έκαμαν σύμβολο του Γένους. Και τó σύμβολο αυτό έθέρμανε κι' έφώτισε χιλιάδες νύχτες, νύχτες ατελείωτες τις γενεές τών Έλλήνων ώσπου τις άνέστησε για ν' άναστηή μ' αυτές. Για να ζούμε και να χαϊρώμαστε σήμερα την Έλλάδα, άναστημένη και ένδοξη, τó χρωστάμε στον βασιλικό ήρωα, που ή θυσία και τó αίμα του άγιασαν και έξηγόρασαν τη ζωή μας.

Α. Ι. Γκ—ς

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1113)

νης (κλείνοντας δύο πόντους, τούς όποιους ξανασηκώνουμε στην ακόλουθη σειρά):

Έξακολουθούμε σχηματίζοντας έτσι 3 κουμπότρυπες, πάντοτε στην ίδια πλευρά, που να απέχη ή μία από την άλλη 5 εκ. Όταν ή εργασία περιορισθή στα 21 εκ. κλείνουμε 29 πόντους από κάθε πλευρά, κατόπιν ακόλουθως: 14 πόντους και 4 φορές 2 πόντους: Μένουν 28 πόντοι στο μέσον. Πλέκουμε όλο εύθειά 5 εκ.

Σχηματίζουμε ακόλουθως μια κουμπότρυπα στην κάθε πλευρά, εις απόστασιν 2 πόντων από τού άκρου, κάνουμε ακόμη 4 σειρές, κατόπιν αρχίζουμε να έλαττώνουμε για να σχημασούμε την πάτ: έλαττώνουμε 1 πόντο σε κάθε πλευρά κάθε δυό σειρές. Όταν δέν μένουν πλέον παρά 8 πόντοι, σχηματίζουμε μια κουμπότρυπα στο μέσον, κατόπιν εξακολουθούμε να έλαττώνουμε, έως ότου τελειώσουν οι πόντοι.

Έφαρμογή. — Κάνουμε 2 σειρές με τó βελονάκι στο κάτω μέρος του πανταλονιού. Ράθουμε τά κουμπιά άπέναντι στις κουμπότρυπες. Περνοούμε ένα κορδονέτο στις τρύπες της ζώνης και δένουμε έμπρός.

Βούλα Βασιλειάδου

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1118)

Ιστόρησε στο παιδί της, που την βλέπει δευτεροπατρεμένη και με τέσσερα παιδιά άλλα, με τó Νίκο τόν Κρίσπα, τόν χαράμη, τόν τεμπέλη, τόν πότη, τόν Άρβανίτη.

«Μάνα, της λέει πάντα τó μαύρο της παιδί, εγώ θά σέ λυτρώσω. Θα γίνω μεγάλος θαλασσινός. Αυτή τη βαρκούλα, που βλέπεις, θά την μεγαλώσω, θά την άδγατίσω, θά την κάνω καράβι δικάταρτο, τρικάταρτο. Θα ταξιδέψω μεγάλος μακριά, σε μεγάλα ταξίδια. Τώρα που είμαι μικρός σε μικρά ταξίδια. Θα ξεπεράσω τά σύνορα της Έλλάδος και θά πάγω πέρα από τις έλληνικές θάλασσες. Από κει θά γυρίσω πλούσιος με τά κέρδη στον κόρφο, να σε βάλω σε σπίτι μέσα, μέσα στα καλά».

Και τó μάτι του δακρυσμένο κυττά τη θάλασσα τη μικρή, που την τρυγά και που την κλειούν τά γύρω βουνά και στο στόμα ό Ράφτης, που ύψώνει την πυραμίδα του.

Κι' ή φαντασία του πάει μακριά, πολύ άλαργινά, σε θάλασσες άγνωστες, σε θάλασσες κυματούδες, μα και πλούσιες, που γεμίζουν τά πουγιά και πλουτίζουν τούς θαλασσινούς. Από μακριά θά γυρίση μία μέρα πλούσιος με τó καράβι περιήφανο, παλληκάρι ώριμο πιά για να κάνει τ' όραμα πραγματικό.

«Άς είμαι μαύρος, μάνα, λέγει ύστερ' από τó πρώτο τρίμηνο ταξίδι του στις θάλασσες της Σκύρου, όπου ξενητεύτηκε με τόν κύρ Μιχάλη τόν ψαρά από την Κύπρο, που βασιλεύει πέρα αντίπερα κει στη γωνιά της θάλασσας στον Άη-Νικόλα με τά τρία παλληκάρια και τó τρικάταρτο ψαρικό καράβι του, που καπετάνιος ψάρεψε χταπόδι πέντε χιλιάδες όκάδες και που στο ταξίδι τούτο πρωτόβγαλτο βαρκαρόλι δοκίμασε τά πρώτα χτυπήματα της θάλασσας, τις πρώτες αύπνιες, τη δίψα και τó κρύο πάνω στο κουπί.

» Άς είμαι μαύρος, εγώ θά γίνω καπετάνιος και πλούσιος!».

Έτσι με τόνειρο αυτό πλεγμένον τόν δέχεται ή μάνα του με τά τέσσερα παιδιά και τó Μάκη στην άγκαλιά και στο βυζί τριγυρισμένη να της γυρεύουν ψωμί, πολύ ψωμί, κάθε πουρνό συντροφιά με τó μικρό Άλέκο — τόν πεισματάρη, μία θαλασσινή ιδιοφυία — να κατεβάσουν τó πανί και να βγάσουν τó χταπόδι και να δένουν τη βάρκα και να δένουν στα κοφτερά βράχια τά χταπόδια ως που να τά κάνουν λυώμα.

Κι' όταν κουβεντιάζη μαζί του, τόν βλέπει... άντρα, ακούοντας τά έμπειρα λόγια του, τις σοφές κουβέντες του, που θαρρείς και βγαίνουν από άντρα μεστωμένου στόμα. Μέσα στα μάτια του διαβάζει τά πεπρωμένα του. Κι' ό Λευτέρης λέει και ζαναλέει: «Θά γίνω μεγάλος ναυτικός, θά γυρίσω κάποτε καραβοκύρης!».

Και τρέχει μεσάνυχτα πίσω από τ' όνειρό του μέσα στο λιμάνι του Πορτορράφτη κι' έξω προς τά περιγιάλια της Άττικής και του Αιγαίου.

Πολύδ. Παπαχριστοδούλου

ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1115)

κινδύνους πραγματικούς και σοβαρούς, σ' αυτό δέν φταίει ή φύσις, αλλά ή άγνοια τών γονέων και ή άπερίσκεψία τών νέων. Όταν ένας οργανισμός άναπτύσσεται, εργάζεται πολύ και καταναλίσκει δυνάμεις τεράστιες για να άντεπεξέλθη στις άνάγκες της λειτουργίας της άναπτύξεως. Επομένως οι άνάγκες του οργανισμού είναι τεράστιες, θέλει κάρθουνα πολλά τó βαγανισμός θέλει τροφές και τροφές άφθονες και θρεπτικές. Όταν δέν τις παίρνει, εξασθενίζει και τότε παντός είδους μικρόβια βρίσκουν έδαφος να καλλιεργηθούν και να άναπτυχθούν. Ίδιως δέ στην έποχή αυτή τó μικρόβιο, που είναι έτοιμο να προσβάλει τó νέο είναι τó της φυματίωσης, έτσι δέ γίνεται ή κακή αυτή νόσος κατά την έποχή της άναπτύξεως και απ' αυτό έχει γίνει σύγχυσις της νόσου με την άνάπτυξιν.

Άλλη αίτία της νόσου κατά την έποχή της άναπτύξεως είναι ή συχνή φθορά του νέου από τις διάφορες σωματικές και πνευματικές υπερβολές. Κουράζονται υπερβολικά σε παιχνίδια, μπάνια, άθλητισμό, διασκεδάσεις, υπερβολική μελέτη, πρόωρο κάπνισμα, κακές συνήθειες και άλλες καταχρήσεις της νεανικής ήλικίας, που οδηγούν μοιραίως σε άρρώστες. Δέν είναι δέ μόνον ή φυματίωσις που παραμονεύει την έποχή αυτή, αλλά κάθε νόσημα. Η άναμιά, ή χλωρώσις τών νεανίδων, αί καρδιακάι παθήσεις από μεγάλους κόπους, ό ραχτιτισμός, έπειδή βρίσκονται σε μεγάλη άνάπτυξη τά όστα. Τά διάφορα λοιμώδη νοσήματα από μεγάλη έξάντλησι και τελευταία τά ψυχικά και νευρικά νοσήματα. Όλα δέ αυτά τά νοσήματα προλαμβάνονται άσφαλώς, εάν φροντίζουν τόνσον οι γονείς δια τά παιδιά των, όσον και οι ίδιοι οι νέοι για τόν έαυτόν τους. Καλή και άφθονος τροφή, ζωή ήσυχη, άέρας καθαρός, λουτρά 2—3 την έβδομάδα και θαλάσσια 15—30 άρκουν και ώφελούν, εάν μάλιστα δέν συνοδεύονται από την καταστρεπτικήν παρατεταμένη έγκυαματοθεραπείαν, που λέγεται ήλιοθεραπεία. Διάδασμα κανονικό, για να μη κουράζεται ό έγκέφαλος, που βρίσκεται κι' αυτός σε άνάπτυξη και γενικώς για να παραμείνη ό νέος υγιής κατά την έποχή της άναπτύξεως, πρέπει να ρυθμίση τη ζωή του με πρόγραμμα τó όποιον να τηρή με σχολαστικότητα. Κατ' αυτόν τόν τρόπο θά γίνη υγιής τόν τένουν και τó σώμα προς χαράν και εύτυχίαν τόνσον της οικογενείας του, όσον και της πατρίδος μας, της όποιας οι υγιείς νέοι άποτελούν μέγα έθνικόν κεφάλαιον.

Γ. Μπαμπούρης

Παιδίατρος

Η ΠΡΟΠΕΛΛ ΓΥΡΝΟΥΣΕ...

Είναι ό τίτλος του νέου βιβλίου «Θαλασσινά Διηγήματα» του συνεργάτου μας κ. Μάνου Καραγιαννίδη, που κυκλοφορεί σε λίγες μέρες δια τού προτύπου Γραφείου Διαδόσεως Έλληνικού Βιβλίου (Άριστέϊδου 3).

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

TAXYΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑ' ΚΑΤΑΘΕΤΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣ ΩΣ

Εσωτερικού μέχρι Δραχμών . . .	100.000.—	Κεφάλαιον Καταθετών . . .	Δρχ. 3.300.000.000
Έξωτερικού » » . . .	500.000.—	Αποθεματικόν . . .	280.000.000

Πās κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμειυτηρίου δύναται να ενεργή καταθέσεις και αναλήψεις εις όλα τά Ταχυδρομεία του Κράτους.

Οι τόκοι των αποταμιευμένων ποσών κεφαλαιοποιούνται κατ' έτος και ανατοκίζονται.

Τό 1/3 του άνωτάτου όρίου καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33.500, δέν κατάσχεται εις ούδεμίαν περίπτωση.

Οι κουμπαραδες του Ταχυδρομικού Ταμειυτηρίου είναι τó καλύτερον και προσφορώτερον μέσον οικονομίας.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1938) » 10.800.000.000

Διοικητής
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Υποδιοικητής
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Κυριώτεραι έργασίαι της Τραπεζής:

Προεξόφλησις συναλλαγματικών και γραμματίων εις διαταγήν, τοκομεριδίων και άλλων οίωνδήποτε έμπορικών και βιομηχανικών τίτλων.

Άγορά και πώλησις έξωτερικού συναλλάγματος.

Δάνεια και πιστώσεις δι' άνοικτο λογαριασμό επί ένεχύρω δημοσίων χρεωγράφων, μετοχών και όμολογιών εταιρειών, έμπορευμάτων και ένεχυρογράφων.

Προκαταβολή επί φορτωτικών και πιστώσεις προς παραλαβήν φορτωτικών εν τῇ ήμεδαπῇ και τῇ άλλοδαπῇ.

Καταθέσεις όψεως, προθεσμίας και διαρκείς εις δραχμάς.

Καταθέσεις Ταμειυτηρίου εις δραχμάς.

Τηλεγραφικά και ταχυδρομικά έντολα πληρωμής επί του έσωτερικού και του έξωτερικού.

Έκδοσις πιστωτικών έπιστολών.

Έκδοσις έπιταγών επί του έσωτερικού και του έξωτερικού.

Είσπραξις συναλλαγματικών, γραμματίων εις διαταγήν, έπιταγών, φορτωτικών και άλλων αξιών.

Άγορά και πώλησις μετοχών και όμολογιών εν τῷ Χρηματιστηρίῳ Αθηνών δια λογαριασμόν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντός είδους.

Έκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων προς φύλαξιν τίτλων και τιμαλφών άντικειμένων.

Παροχή έγγυήσεων ύπέρ τρίτων.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και έμπορίας της κορινθιακής σταφίδος. — Βελτίωσις της ποιότητας. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος. — Οίνοποίησης χλωράς σταφίδος. — Διαφήμισις της σταφίδος εις τó Έξωτερικόν και τó Έσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. — Ό πλέον εύθηνός, υγιεινός και εύγευστος ξηρός καρπός της παγκοσμίου γεωργικής παραγωγής. — Είναι πλουσιωτάτη εις σάκχαρον και βιταμινάς. — Έχει μεγίστην θερμαντικήν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ένδεικνυόμενον κατά τού καρκίνου, άλκαλικάς ούσίας ώφελίμους εις τó αίμα, σίδηρον, άλατα κλπ. ώφέλιμα εις τόν οργανισμόν τού ανθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακήν σταφίδα εξασφαλίζετε την υγείαν σας, έχετε οίκονομίαν και ένισχύετε την έθνικήν μας οικονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

